

Truyện Kỳ Bát Nháo Hội

Contents

Truyện Kỳ Bát Nháo Hội	1
1. Chương 1: Trại Sơn Dương Có Tân Trại Chủ	1
2. Chương 2: Trên Đường Về Nhà Nhật Được Một Con Mèo	5
3. Chương 3: Đi Ăn Trộm Thì Đùng Mặc Đồ Trắng	9
4. Chương 4: Đi Bắt Trộm Cũng Cần Phải Xếp Hàng	13
5. Chương 5: Chúng Ta Cùng Đi Bắt Đạo Tặc	16
6. Chương 6: Người Giang Hồ Đều Thích Ở Miếu Hoang	19
7. Chương 7: Người Giang Hồ Đều Thích Trèo Nóc Nhà	23
8. Chương 8: Truyện Kiếm Hiệp Đều Xuất Hiện Bọn Bịt Mặt	27
9. Chương 9: Ta Mệt Mỗi Quá Rồi	30
10. Chương 10: Thanh Sương Kiếm	34
11. Chương 11: Ta Không Nỡ Để Huỳnh Một Minh	38
12. Chương 12: Khách Điểm	41
13. Chương 13: Khấn Trương	45
14. Chương 14: Trùng Phùng	49
15. Chương 15: Đại Kết Cục	53

Truyện Kỳ Bát Nháo Hội

Giới thiệu

Thể loại: hài hước, truyện kỳ, dài hơi, ngôn-đam-bách kết hợpChỉ là một truyện kể về vài mẩu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-ki-bat-nhao-hoi>

1. Chương 1: Trại Sơn Dương Có Tân Trại Chủ

Mùa thu năm Bính Thân, An Nam quốc, Hàm Yên muội muội gia nhập Hình thiên hội.

“Dao tử à, tử chắc đây là hội sát thủ chứ?”

Tiểu Dao khẳng định: “Chắc! Chúng ta toàn bộ đều là sát thủ đệ nhất...”

Hoa Nhược Song sắc trà: “Cái gì? Ta tưởng chúng ta là hội buôn đồ cổ.”

Bạch Cẩm Y bình tĩnh cười: “Nói đùa, rõ ràng chúng ta là hội ăn chay.”

Mạc Lăng nghiêm mặt: “Dao bảo rằng hội sát thủ thì chính là hội sát thủ, không phải chúng ta có sát thủ thiên cầu do Yến tử nuôi sao?”

Yến tử: “Đây là hội nuôi chó!”

Kì thực đây chỉ là một hội bát nháo mà thôi...

=====

Chương 1: Trại Sơn Dương có tân trại chủ.

Muốn hiểu rõ chuyện này chúng ta phải lùi về rất lâu về trước. Năm đó mẹ của Tiểu Dao sinh ra Tiểu Dao, trời xanh không một gợn mây, bốn bề chim hót, hoa nở, một đạo sĩ đi ngang qua bảo rằng đứa nhỏ sinh vào giờ xấu, có tai tinh, nếu lớn lên như một cô gái bình thường thì nhất định sẽ bị Sơn Tùng (yêu tinh cây tùng ở trên núi) bắt đi. Vì vậy phải để đứa bé giả trai.

Mẹ của Tiểu Dao có hỏi.

“Thế nhưng nhờ Sơn Tùng đoạn tụ chi phích, chỉ thích con trai thì thế nào?”

“Lúc ấy nói cho hẳn Tiểu Dao là nữ cũng chưa muộn.”

“Nhưng nếu hẳn quá yêu Tiểu Dao, dù nam hay nữ cũng muốn bắt thì sao?”

“Thì gả, người si tình như thế thì không nên bỏ lỡ.”

Mẹ Tiểu Dao cười cười gật đầu, chả biết tin lão đạo sĩ ấy được bao nhiêu, nhưng quả thật nuôi Tiểu Dao như một nam nhân. Vì vậy, Tiểu Dao còn mang một thân phận khác, nam nhân Đỗ Kinh Văn.

Đỗ công tử lớn lên đẹp trai, khí khái, luôn muốn hành hiệp trượng nghĩa, yêu lẽ phải, yêu cái đẹp, năm tuổi biết ngâm thơ, tám tuổi biết vẽ tranh, mười hai tuổi biết bình chuyện thiên hạ. Năm mười tám tuổi Đỗ công tử đã thành thiên hạ vô địch, nhưng chàng không màng thế sự, buông bỏ mọi chuyện phiến toái trên giang hồ, đi du ngoạn sơn thủy. Hôm đấy, Đỗ công tử vừa vặn gặp một đám sơn tặc đang chặn đường, cướp bóc một tiểu muội tử tay không tác sát. Tất nhiên, giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha, Đỗ công tử nổi máu nghĩa hiệp, xông vào, thành công đánh bại trại chủ trại Sơn Dương, chính thức trở thành trại chủ trại Sơn Dương đời kế, cũng chính thức bắt cóc tiểu muội tử lên núi làm nha hoàn. Tiểu muội tử khóc không ra nước mắt rất không cam tâm tình nguyện mà theo ác tặc.

“Cô tên gì?”

“Ta tên Nhược Hy...”

“Gọi là Hy Hy đi. Ta thu nhận cô làm con riêng. Hahaha.”

Sơn tặc Giáp: “Tân trại chủ thật là giàu lòng nhân ái.”

Sơn tặc Ất: “Tân trại chủ thật quá soái quá phong độ.”

Sơn tặc Bính: “Cư xử của tân trại chủ thật không có gì để chê trách.”

Trong lòng Nhược Hy đang chạy một ngàn con thảo nê mã, rất không cam tâm tình nguyện mà gọi người trông chừng lớn hơn nàng là bao một tiếng phụ thân. Lúc này, nhân cách khác trong lòng Đỗ Kinh Văn, tức là Tiểu Dao đang điên cuồng gào thét, là mẫu thân, gọi là mẫu thân. Tiếng lòng gào thét của nàng chìm chìm trong phong ba bão táp của Sơn Dương trại.

Năm đó, trại Sơn Dương gà bay chó sủa thế nào, hồi sau sẽ rõ, nay sẽ bàn đến một nhân vật khác cũng vô cùng lợi hại, đó là Mạc Lăng.

Vào một đêm trăng thanh gió mát, đại đệ tử của phái Không Động thấy một bóng trắng phi trên mái nhà, thoát cái không rõ tung tích, chỉ nghe thấy từ đằng xa văng vẳng tiếng đàn.

“Nguy rồi!”

Thét lên một tiếng, đại đệ tử Không Động liền nhanh chóng né người. Tiếng đàn mang nội lực bắn thẳng về phía chàng chỉ cách một khoảng, nghe suu một tiếng, mặt đất phía sau vỡ rầm rầm. Đêm nay quả thực là đẹp trời, chỉ tiếc người không có hứng ngắm cảnh. Hơn nữa, người này không hề tầm thường, công phu phá âm lợi hại thế này là lần đầu tiên gặp được. Đại đệ tử cảm thấy cực kì tức giận, chẳng hiểu sao đạo này đạo tặc tìm tới tận cửa gây sự đặc biệt nhiều, đêm nào cũng tiếp một đám. Đêm nay cũng vừa đuổi mấy tên tiểu tặc, lại đến một tên đại tặc này.

“Đi gọi mọi người lại mau!”

Đại đệ tử hét lên, hướng tiểu đệ tử đang đứng ngây người. Người này thoáng giật mình, rồi nhanh chóng vừa chạy vừa hô hoán.

“Ồ ngu!”

Đại đệ tử không khỏi than một tiếng, liền hướng phía tiếng đàn phát ra nói.

“Đêm hôm khách từ nơi nào đến, sao còn chưa ra mặt.”

Nam nhân mặc đồ trắng thần bí khẽ mỉm cười, hôm nay tâm trạng hẳn đặc biệt tốt. Đạo tặc dám mặc đồ trắng nửa đêm đi trộm đồ chỉ có thể là một người, chỉ Mạc Lăng hấn mà thôi. Mà tên đồ đệ ở dưới kia có thể một đường thoát khỏi phá âm chướng của hấn mà không mất một sợi tóc, xem chừng thân thể cũng không tệ, lần sau gặp lại có lẽ nên lưu ý.

Là đạo tặc Mạc Lăng không biết, con người ngay thẳng dưới kia là đại đệ tử của phái Không Động, đại hiệp Mộ Nhược Ngôn.

Mạc Lăng cười mỉa, đưa quạt lên che ngang miệng, động tác cực kì tiêu sái, cộng với ánh trăng đằng sau, thật là soái không nói lên lời. Thật đáng tiếc, người duy nhất có khả năng nhìn thấy chỉ là Mộ Nhược Ngôn, hơn nữa, khoảng cách quá xa, Nhược Ngôn chỉ nhìn thấy cái bóng mờ mờ. Họa chăng, Mạc Lăng có nhảy lên hết cỡ may ra hấn mới nhận ra được.

“Hôm nay đã làm phiền rồi, hẹn khi khác. Tái kiến!”

Câu này nghe ra thì là đồ ta đã trộm được rồi, ta chuồn đây!

Nhược Ngôn không phải đồ ngốc, có chăng thì là quá ngay thẳng, đương nhiên nhận ra người có ý định chuồn.

“Đứng lại!”

Chàng phi thân đuổi theo. Phái không động nổi tiếng về ám khí, cơ quan và kiếm. Đạo tặc Mạc Lăng vừa mới chạy thì ngay lập tức hai cây phi tiêu bay sát sườn mặt. Xa như vậy mà có thể phóng ám khí đến, quả thực quá nguy hiểm. Thế nhưng Mạc Lăng là cao thủ khinh công, nửa đêm ôm cái đàn cổ nguyệt to gần bằng người hấn, trốn vẫn nhanh hơn so với Nhược Ngôn, phi một cái là không thấy bóng dáng. Nhược Ngôn đuổi tới nơi thấy một mẫu giấy cắm bằng phi tiêu của chính mình trên mái nhà, có viết.

“Thanh Sương kiếm xin để cho đại hạ mượn dùng.”

Lúc đó, trong đầu Mộ Nhược Ngôn có hai suy nghĩ: tên kia vừa ôm đàn, vừa ôm kiếm thực rất vất vả và hóa ra cái kiếm lâu lắm vẫn chưa thấy ai dùng kia tên là Thanh Sương kiếm.

Chàng chán nản thu phi tiêu của mình vào. Đêm dài, đã lờ mờ chuyển sáng.

Sáng hôm sau phái Không Động được phen hỗn loạn, tiểu đệ tử quỳ dưới hình đường rơm rớm nước mắt, nói một hồi suýt cắn vào lưỡi.

“Sư phụ à, người phải làm chủ cho con. Hôm qua có tên đạo tặc nhân lúc con đang cho tiểu Bạch Tuyết của sư phụ ăn thì hấn chạy tới, hèn hạ đánh lén con. Người đều biết đạo này nhiều trộm như vậy, con lo không xuể. Con đã quyết liệt chống cự nhưng hấn quá mạnh, con lại phải bảo vệ tiểu Bạch Tuyết nữa, nên đành

để cho hấn đắc thủ. Hấn cười vô cùng thâm tiện và bỉ ổi, lục tung cả phòng lên. Con bảo hấn muốn cướp thì hãy bước qua xác con, hấn liền đánh con trọng thương rồi cướp... kiếm...”

“Thanh Sương kiếm!”

Mộ Nhược Ngôn rất tốt bụng mà nhắc bài cho tiểu đệ tử.

“Đúng, Thanh Sương kiếm, Thanh Sương kiếm, báu vật trấn môn đã bị hấn cướp đi mất...”

Nói đến đây, tiểu đệ tử không nhịn được, bưng mặt khóc nức nở. Như thật.

Sư phụ ôm tiểu Bạch Tuyết vào lòng khẽ nói.

“Không trách người được, là tại hấn quá cao cường.”

“Sư phụ, nửa đêm mặc áo trắng đi cướp đồ chỉ có thể là tên đạo tặc Mạc Lăng. Xin sư phụ chuẩn cho đệ tử xuống núi tìm hấn, xóa nỗi nhục của môn, đòi lại Thanh Sương kiếm.”

Mộ Nhược Ngôn thẳng thắn, thành thật chấp hai tay nói. Sư phụ ngẫm nghĩ, trả lời.

“Mặc dù ta cũng không thấy nhục lắm, nhưng Mộ Ngôn đi cũng được, người ở trên núi lâu như vậy chắc cũng chán rồi...”

Vì vậy mà ngay sau buổi kì ngộ với Mạc Lăng, ngày hôm sau, đại đệ tử của Không Động, thiếu hiệp Mộ Nhược Ngôn xuống núi, truy quét đạo tặc.

Lại kể đến Mạc Lăng, người ôm một cây cổ cầm, một thanh kiếm dài phi bay bay xuống núi, lách qua vô vàn chạm bẫy của Không Động mà không hề hấn gì, quả thực, khi chạy được một quãng xa thì nhìn hấn cũng nhếch nhác không tả nổi.

Lần sau có lẽ không nên mang theo đàn đi nữa, thứ này quá nặng.

Hoặc lần sau kiếm cái gì đó nhẹ nhẹ mà trộm, như kì trân dị bảo, bí kíp võ công, so với mấy thứ đấy thì bảo kiếm cũng quả thực quá nặng.

Hấn dựa vào một gốc cây cổ thụ, thở hồng hộc, dùng một tay mở hộp kiếm. Xem thử thành quả một đêm, hình dạng nó tròn méo thế nào, hấn cũng rất hồi hộp a.

Ở kinh thành có một nơi gọi là thiên hạ kì đàm, một người gọi là Na Dương tiểu thư, sống tại Vân Phong trai, được mệnh danh là kẻ biết tất cả mọi chuyện trong thiên hạ.

Tháng trước, Na Dương tiểu thư có nói Thanh Sương kiếm tại núi Không Động có ẩn chứa huyền cơ. Tiểu đệ tử trên núi Không Động mà biết lí do mà đêm nào trên núi cũng có trộm tìm đến thì chắc phải tức đến hộc máu.

Thế nhưng người cuối cùng cướp được đồ lại là thiên hạ đệ nhất đạo tặc, Mạc Lăng ta sao?

Hấn tò mò mở hộp kiếm, tập trung xem thứ trong hộp rốt cuộc là gì, không phòng bị, bất ngờ, một cây kim mảnh như sợi tơ bắn ra. Mạc Lăng nghiêng người né, lại không ngăn được cây kim bắn vào bả vai phải, hoảng hốt dùng nội lực đẩy ra. Thế nhưng thứ này rất kì quái, tự động di chuyển trong mạch máu, phong bế tám huyết của hấn, trong người hấn, một chút nội lực cũng gom không được. Mạc Lăng thử vận nội công, thử đi thử lại không biết bao nhiêu lần, ở bả vai vết kim đâm tiêu thất, chỉ nhói một chút, không bị trúng độc, chỉ là nội lực luôn bị tản đi, ngay khi muốn tụ lại liền tiêu thất.

Nội lực bị khóa?

Mẹ kiếp.

Mạc Lăng không hiểu sao thấy thật nực cười, bao nhiêu nguy hiểm chết người còn vượt qua được, đêm qua còn tránh hơn một trăm cái bẫy trên núi Không Động, cuối cùng lại bại bởi cái mảnh bình thường này.

Hấn ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Ha hã. Quả thực Thanh Sương kiếm có huyền cơ. Ta quá chủ quan. Quả nhiên là... quả nhiên là...”

“Quả nhiên là cái gì cơ?”

Mạc Lăng giật mình, chỉ thấy hai con mắt to hau háu đang nhìn mình chăm chăm trên một gương mặt non choẹt.

“Người là ai?”

“À. Ta quên chưa nói.”

Người kia gãi gãi đầu, cười tươi, lại lục lọi trong túi một lúc, rút ra một con dao dài khoảng hai tấc, vừa cười vừa nói.

“Đường này do ta mở. Cây này cho ta trồng. Ai đi qua đây phải để lại phí mãi lộ...”

=====

Hết chương 1.

Nhân vật phụ lên tiếng.

Tiểu Bạch Tuyết: “Gâu, gâu!”

2. Chương 2: Trên Đường Về Nhà Nhật Được Một Con Mèo

Mạc Lăng: Ta là thiên hạ đệ nhất đạo tặc, giỏi khinh công.

Hoa Nhược Song: Ta là kẻ biết tất cả mọi chuyện trong thiên hạ.

Mộ Nhược Ngôn: Ta có biết chút chút về ám khí.

Bạch Cẩm Y: Ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hơn thế nữa là cao thủ dụng độc.

Hoàng Phủ Âm Minh: Tiểu Cẩm Y sai rồi, mặc dù ta là nam nhưng ta chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nhé.

Dao Dao: Ta giỏi ba môn cướp, giết, hiếp phối hợp.

Yến tỷ: Ta chỉ nuôi chó!

Hàm Yên muội muội muội cảm thán: “Các tỷ quả nhiên là...”

Nhược Hy: “....”

=====

Chương 2: Trên đường về nhà nhật được một con mèo.

..

“Châm đèn lên đi!”

“Nhưng tiểu thư, đêm nay đã khuya lắm rồi.”

“Ta bảo châm đèn thì cứ châm đèn, đêm nay sẽ có khách tới...”

Nữ tử hờ hững đáp, ánh mắt lơ đãng lướt ra ngoài cửa sổ, từ lầu cao nhìn xuống kinh thành. Ngoài kia là nơi phồn hoa đô hội bậc nhất, cũng chẳng vương một ánh đèn mờ, trăng hôm nay cũng chẳng sáng, trong đêm tối khẽ nghe người thị nữ dạ một tiếng rồi đi châm đèn. Cả căn phòng sáng bừng lên, nữ tử ngồi bên cửa sổ với gương mặt trắng nõn như bạch ngọc, trường sam màu lam nhạt, phong thái vô cùng tao nhã, có thể mê đảo chúng sinh, chỉ có điều nàng quá hờ hững với thế gian vạn vật mà thôi.

“Người cũng lui xuống đi.”

“Dạ, tiểu thư!”

Thoắt cái, trong phòng chỉ còn lại một người, nữ tử cô độc đánh cờ, trong đêm khuya càng toát ra vẻ thanh tịch.

Một tiếng cười khê phá hư không khí thanh tịch ấy.

“Quả không hổ danh Na Dương tiểu thư, biết tất cả mọi chuyện trong thiên hạ. Cô đoán được ta sẽ đến, vậy đoán được ta đến vì chuyện gì không?”

Người nói là một hắc y nhân mang mặt nạ cáo, trên mặt nạ vẽ một cái miệng cười đến quỷ dị. Người này có nửa mái tóc đen tuyền, một nửa bạc trắng, tóc rũ xuống che nửa gương mặt. Hắn ta đang ngồi vắt vẻo trên xà ngang, như một con cáo, cười đến xảo quyệt.

Na Dương tiểu thư Hoa Nhược Song khê nhú mày, cũng cười.

“Đại khái là có thể đoán được nhưng nếu công tử không chịu nói ra thì ta khó lòng trả lời rồi.”

“Ta muốn tìm một người.”

“Công tử muốn lấy cái gì để trao đổi đây?”

Kẻ đeo mặt nạ cáo ngẩn người.

“Trao đổi...?”

“Chúng tôi là nơi buôn bán, thông tin không thể cho không được.”

Hoa Nhược Song không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú vào bàn cờ của nàng, đặt xuống một quân đen, xem ra ván cờ sẽ nhanh chóng đi đến kết cục. Chỉ nghe vèo một tiếng, một viên ngọc lục bảo cắm thẳng vào bàn cờ, công phu không tệ.

“Thế này đủ chưa?”

Mặt Nạ Cáo nhú mày khó chịu. Chỉ tiếc qua lớp mặt nạ không nhìn ra hắn tức giận, hơn nữa Nhược Song cũng không hề ngước lên nhìn.

“Người đó có nhờ ta nhắn lại với công tử, nhân duyên trong thiên hạ hà tất phải cưỡng cầu, từ bỏ được thì nên từ bỏ đi!”

Giọng nàng nhẹ như chuông bạc, nghe không ra vui buồn. Bỗng nhiên người mang mặt nạ cáo cười lớn, cười không ngừng, đến khản giọng.

“Ha hã, nói ta bỏ ư? Nào có chuyện đơn giản thế? Ta vì người đó mà bạc đi nửa đầu, vì người đó mà lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm nay. Bảo bỏ, vì sao phải bỏ?”

Hoa Nhược Song lại tiếp tục nhú mày. Người nửa đêm đeo mặt nạ cáo, có mái tóc nửa đen nửa bạc này, trên giang hồ chỉ có một, chính là Hoàng Phủ Âm Minh, là một đại ma đầu. Nhưng lúc này hắn thật đáng thương, cũng thật vô lý. Chẳng qua chỉ là một người, đáng để hắn như vậy sao?

“Nếu hôm nay không tìm được người kia thì...ta đành ở lại đây vậy.”

Hắn cười càng dữ dội, cầm lưỡi dao sáng bạc quét một đường trong không khí, âm gió xoẹt xoẹt, vài sợi tóc của nàng rơi xuống.

“Cô không sợ ta à?”

Hoa Nhược Song khê nhắm mắt lại, cười mỉm, tay xoa xoa mi tâm.

“Sợ, rất sợ, người quả thật rất đáng sợ.”

Cũng rất đáng thương. Nàng mở tủ gỗ đằng sau lưng lôi ra một chiếc hộp khảm vàng, trong có một miếng bạch ngọc.

“Đây hẳn là đồ của Hoàng Phủ công tử, cố nhân nhờ ta trả lại. ...Còn nếu công tử không muốn nhận, thì hãy nói trực tiếp với người đó đi.”

Ngừng lại một chút, nàng lại hạ xuống một con cờ đen, ván cờ biến chuyển, nàng lại không nhìn ra được kết cục nữa. Khẽ thở dài.

“Ta chỉ biết, Thanh Sương kiếm ẩn chứa huyền cơ. Tìm được kiếm là tìm được người, cũng tìm được đáp án mà công tử muốn biết.”

Bóng tối che khuất đi Hoàng Phủ Ấm Minh, hắc yên lặng một lúc lâu, mới tiến tới, cầm miếng ngọc bội lên, nói.

“Đa tạ!”

Thoáng cái, người trong phòng biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại một mình nữ tử, mắt không rời khỏi bàn cờ.

“Người đâu!”

“Đạ, tiểu thư!”

“Tắt đèn, đi ngủ. À mà đừng quên lấy dao con nạy viên ngọc này ra. Người giang hồ thật là, ngọc chứ phi tiêu đâu mà phóng như đúng rồi...”

Hoa Nhược Song nói một lời, mắt hoàn toàn khí chất ban nãy, lại khẽ hừ hừ, tên ôn thần kia rốt cuộc cũng chịu đi. Tiểu nha hoàn liếc mắt nhìn viên ngọc bé bằng đầu ngón tay trở đục một lỗ trên bàn cờ, khép nép nói.

“Tiểu thư à? Người làm như vậy có đáng không, được viên ngọc mà mắt hắc miếng bạch ngọc, nhìn như nào cũng thấy lỗ.”

Nàng bật cười.

“Nha hoàn ngọc, ngọc kia mua được mười miếng bạch ngọc, không thì sao ta chịu nhả bạch ngọc ra.”

Dừng lại một chút, nàng uống một ngụm trà lớn lấy giọng, phanh áo ngực, thở dài thườn thượt.

“Mai có lẽ ta phải xuất môn một chuyến. Ta tự xưng là biết tất cả chuyện trong thiên hạ, nhưng lại không nhìn ra kết cục, chẳng phải nên đi để tận mắt chứng kiến sao? “

“Tiểu thư, giang hồ nguy hiểm lắm, người lại liễu yếu đào tơ, chi bằng để nô tì đi cùng!”

Hoa Nhược Song khinh bỉ nhìn tiểu nha hoàn.

“Người biết võ công không?”

“Không ạ!”

“Biết ám khí?”

“Không luôn!”

“Biết dụng độc?”

“Cũng không!”

“Vậy thì đòi đi làm cái gì, ngoan ngoãn lo chuyện của mình đi, đến sáng mai mà không nạy được ngọc ra, xem ta cho người khỏi ăn cơm.”

Tại một nơi nào đó trong kinh thành, tiểu nha hoàn khóc không ra nước mắt, Hoa Nhược Song vui vẻ đi ngủ.

Một nơi khác cách kinh thành ba trăm dặm, Sơn Dương trại...

“Cha nuôi, người mang thứ gì về thế này?”

Nhược Hy bĩu môi, Đỗ Khinh Vân nằm vắt chân lên cái đệm da hổ ở giữa gian trại hưởng thụ trà do con gái nuôi bưng tới.

“Nhược Hy đừng giận mà, là như thế này. Hôm qua ta nghe nói sau núi có sơn trà, liền muốn đi hái cho người, lúc về nhặt được hần.”

“Kể cho rõ ràng!”

Nhược Hy nghiêm mặt.

“Ta thấy hần quá tội nghiệp, quá rách nát, quá thiếu thốn, cả nhà chỉ có cái đàn rách, lại yếu ớt không thể bảo vệ bản thân mình, ta đòi phí mãi lộ cũng không có. Thật là đáng thương a! Liền mang về!”

Đỗ Kinh Văn nói một lèo, còn giả bộ đáng thương, chớp chớp mắt nhìn Nhược Hy. Nàng hít một ngụm khí lạnh, lại đánh mắt về nhìn cái kẻ mặc đồ trắng đã biến thành màu cháo lòng, cực kì nhếch nhác, bị trói nghiêng trong góc. Bị cha nuôi nói thành như vậy, hần cũng đen mặt rồi, mà nhìn thế nào cũng là một kẻ không tầm thường.

“Cha nuôi à! Ta không muốn nói gì người, mọi khi người nhặt về mèo hoang, chó hoang thì thôi đi, nhưng đây rõ ràng là một tên rất đáng nghi. Hơn nữa người nhìn điếm nào ra hần không có tiền, độc cây đàn kia thôi đã hơn cả cái sơn trại của người rồi.”

“Đừng động vào đàn của ta!”

“Đắt như thế thật sao?”

Mạc Lăng và Đỗ Kinh Văn đều cùng lúc hô lên. Đỗ Kinh Văn cười ha hả, bước đến, dùng tư thế đùa giỡn con gái nhà lành, nâng cằm Mạc Lăng lên.

“Người nói xem, người thiếu ta hai mươi lượng tiền phí mãi lộ, không dùng đàn thì dùng cái gì trả đây hả mĩ nhân!”

Mạc Lăng hừ lạnh, nghiêng đầu đi, cực kì chán ghét tên kia chạm vào. Thầm trách hần thật là xui xẻo, trộm đồ còn trúng ám khí, nếu không phải mất hết nội lực, vận động trong người bị phong bế thì làm gì đến mức hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, bị hai tên điên nhục nhã ở đây.

Nhược Hy nhìn hần, lạnh lùng nói.

“Chi bằng lột đồ rồi bán cho kỹ nam quán!”

“Người là nữ tử đó, nói cái gì văn nhã hơn được không?”

Đỗ Kinh Văn cười khở, lại hướng tới người đang bị trói kia, giả thối côn đồ, ngả ngớn nói.

“Tiểu Lăng Lăng, bây giờ ta cởi trói cho người, người đàn cho gia nghe một khúc, nếu hay sẽ giữ người lại trừ nợ. Nếu không thì ...bán..”

“Cha nuôi...không lẽ người đoạn tụ chi phích?!”

Nhược Hy sững sờ nhìn, càng nhìn càng như phát hiện ra chân lý, thoáng cái lệ rơi đầy mặt, ôm mặt khóc lớn chạy đi.

“Ta không thiết sống nữa!”

Mạc Lăng nhìn một màn này mà ngẩn người, lại nhìn đến tên điên kia, vẫn dùng cặp mắt hau háu mà nhìn mình.

“Người không đuổi theo nàng ta à?”

“Không cần đuổi theo. Hy Hy đến bữa, đói sẽ về?”

“Người thực sự coi ta là mèo hoang à?”

“Ừ, nói thế cũng đúng!”

Đỗ Kinh Văn cười lưu manh, còn trong lòng thì Tiểu Dao Dao đang điên cuồng hò hét, mĩ nam, đại mĩ nam, đây không phải mèo, đây chính là đại mĩ nam a, nàng sắp chảy nước miếng rồi. Lại cực kì bên lên, lấy lòng hỏi.

“Người không để ý lời Hy Hy nói chứ? Đoạn tụ chi phích ấy?”

“Không để ý!”

Mạc Lăng nghiêm mặt, nhìn thẳng vào người kia nói.

“Bởi vì dù người có là nam, nữ, đoạn tụ chi phích, chó hay mèo, ta cũng sẽ đều không thích người.”

Đỗ Kinh Văn đau lòng chết giấc, trong lúc đó Mạc Lăng suy tính. Hẳn việc mình ăn trộm Thanh Sương kiếm cả giang hồ đều đã biết, người người nhà nhà truy đuổi, chi bằng trốn ở đây. Mặc dù tên này bị điên nhưng xem ra sẽ an toàn, không ai có thể ngờ đến thiên hạ đệ nhất đạo tặc lại trốn ở cái sơn trại rách này...

Mạc Lăng nghĩ xem ra cứ tạm thời ở đây đi.

Đạo tặc Mạc Lăng sẽ nhanh chóng hối hận, hồi sau sẽ rõ.

Phụ chương.

Tại nơi thâm sơn cùng cốc cách Sơn Dương trại ba trăm dặm.

Mộ Nhược Ngôn: “Lão bá à! Người có thấy một tên kì lạ, nhìn rất khả nghi, lại nói nhiều, đeo một thanh kiếm đi qua đây không?”

Lão bá: “Có!”

Mộ Nhược Ngôn: “Vậy à? Hắn đâu?”

Lão bá: “Chẳng phải chính là cậu sao?”

3. Chương 3: Đi Ăn Trộm Thì Đừng Mặc Đồ Trắng

Tiểu Dao: “Hôm nay chúng ta kết nạp thêm một thành viên mới, người này là vương gia nha!”

Na Dương: “Vậy tức nghĩa là hắn có rất nhiều tiền?”

Mạc đạo chích: “Ta muốn trộm đồ trong phủ nhà hắn!”

Yến tỷ: “Chọn đi, muốn hiến nghệ hay hiến thân?”

Nhược Hy: “Lột đồ, bán cho kĩ nam quán!”

Tiểu vương gia Hách Mi lệ rơi đầy mặt, rụt rè nói: “Ta có thể ...xin rút...”

=====

Chương 3: Đi ăn trộm thì đừng mặc đồ trắng.

Chuyện kể rằng Mộ Nhược Ngôn sau khi xuống núi từng lạc đường ba lần, ngã xuống vực hai lần, bị hiểu nhầm là đạo tặc năm lần, cuối cùng cũng an toàn đến được kinh thành.

Còn Mạc Lăng thì từ sau khi trộm được Thanh Sương kiếm liền như bốc hơi, trên giang hồ tiếng gió cũng không nghe thấy. Điều này cũng là đương nhiên, vì hắn đang ngày ngày sống trong bể khổ, trở thành phận ca kĩ, ngày ngày đàn hát mua vui cho trại chủ Sơn Dương trại.

Giang hồ không hiểu.

Mộ Nhược Ngôn lại càng không hiểu cho hắn.

Tất cả đều đang chờ đợi mười tám đời tổ tiên nhà hắn lên. Có người đoán Mạc Lăng đã tìm được huyền cơ trong kiếm, đang ẩn ở nơi thâm sơn cùng cốc nào luyện bí tịch rồi. Có người lại bảo Mạc Lăng bị Thanh Sương kiếm làm hóa điên. Người còn khẳng định Thanh Sương kiếm biến thành mỹ nữ, cùng Mạc Lăng

thoái ản giang hồ. Còn có tên diên thê thốt rằng Thanh Sương kiếm mở ra chiều không gian, Mạc Lăng xuyên không rồi. Giang hồ là một đồng người thích chuyện bát quái, mỗi người một ý, càng đoán càng loạn, càng đoán lại càng ra những chuyện đủ để viết một vạn tám nghìn chữ.

Có hai người không hề chịu ảnh hưởng của tin đồn này. Một là Mạc Lăng, đang ôm đàn khóc ngất trong góc trại.

Hai là Mộ Nhược Ngôn, đang ôm hầu bao của mình khóc ngất tại quày thu ngân.

“Khách quan à, không có tiền thì đừng có đi mượn phòng trọ, trực tiếp đến miếu hoang mà ở đi.”

Mộ Nhược Ngôn chau mày.

“Vị tiểu huynh đệ này thấy giang hồ đồng đạo gặp khó khăn, xin hãy tương trợ đi. Tại hạ xuất môn, hôm trước đi đường không cẩn thận, ngã xuống vực đã rơi hết sạch tiền rồi.”

Tiểu nhị trợn trắng mắt, xẵng giọng quát.

“Con mắt nào của ngươi nhìn ra ta là giang hồ đồng đạo? Không có tiền thì biến!”

Lại nói tên diên này tìm lí do cũng chán quá đi, rơi xuống vực mà cũng rơi hết sạch tiền được. Nhìn bộ dạng rách nát của y kia, còn nhận mình là dân giang hồ. Dân gian hồ không phải đều là đập cạch một lượng bạc xuống bàn rồi lớn giọng gọi tiểu nhị, cho hai cân thịt bò và một bình nữ nhi hồng sao?!

Mộ Nhược Ngôn bối rối gãi gãi đầu, tại sao hồi xưa sư phụ lại nói khắp thiên hạ đều là võ lâm đồng đạo nhỉ.

“Có thể cho ta trú một đêm nhờ không? Trời sắp mưa to rồi...”

“Ta cũng không muốn làm khó người, ra chuồng ngựa ngủ đi.”

Mộ Nhược Ngôn khề nói đa tạ một tiếng, vô cùng hài lòng mà đi ra chuồng ngựa. Tiểu nhị trong quán nhìn thấy y chịu đi liền cảm khái mà đốt vỉa giải hạn.

Thế nhưng chuồng ngựa lại có người rồi.

Chuồng ngựa của khách điểm rất nhỏ, rất ọp ẹp như chỉ từ mấy ván gỗ mà ghép thành, có thể nói là tạm tính che mưa che nắng, đến ngựa cũng không thềm ở, chỉ có một người nằm khuất trong bóng tối.

Mộ Nhược Ngôn cười hì hì chấp hai chào hỏi vị huynh đệ đang nằm vắt vẻo trên xà ngang kia.

“Tại hạ là Mộ Nhược Ngôn!”

Người kia không đáp, dáng nằm cũng không thềm động.

“Ta có nghe nói giang hồ người đeo mặt nạ cáo mà có nửa mái tóc hóa bạc là Hoàng Phủ Âm Minh, nhưng hẳn là ma đầu mà, làm gì giống huynh đâu, đúng không?”

Lại im lặng.

Mộ Nhược Ngôn đặt lưng nằm xuống một đám cỏ cho ngựa, ngẫm nghĩ một vài vấn đề nhằm chán được một lúc lâu, cuối cùng lại quay sang người cảm thán.

“Huynh hẳn là giang hồ đồng đạo? Cũng không có tiền à? Đầu năm nay giang hồ thật khó khăn...”

“Câm miệng!”

Trong gió nghe sù sụ một tiếng, Mộ Nhược Ngôn cảnh giác nghiêng người, tránh được một hạt đậu bắn thẳng qua mặt, khoét sâu xuống đất một lỗ. Bên má đã có một vết máu đỏ đến chói mắt.

“Hoàng Phủ Âm Minh!”

Mộ Nhược ngôn ngạc nhiên hô lên, lại nhú mày, đề cao cảnh giác. Deo mặt nạ cáo và bạc nửa mái đầu chưa chắc đã là Hoàng Phủ Âm Minh, ngưng công phu bạc này thì... Y cũng không gốc (chỉ hơi gốc thôi), vẫn biết những loại người không nên trêu chọc. Hơn thế nữa võ công người này, trên giang hồ đã được xếp vào hàng bậc nhất nguy hiểm.

“Thôi bỏ đi, với võ công của ngươi mà muốn giết thì ta muốn đề phòng cũng không đề phòng được, ...”

“Ta nói là câm miệng!”

Hoàng Phủ khàn khàn gằn từng tiếng. Mộ Nhược Ngôn nhún vai, lại lấy mu bàn tay mà xoa đi vết máu ở má phải, lại như cũ nằm xuống, cũng thành thực mà im lặng. Lại nghĩ giang hồ cũng thật nhỏ, đi lang thang vài ngày cũng có thể gặp được nhân vật truyền kì cỡ Hoàng Phủ Âm Minh. Người này xưa nay muốn gặp cũng khó, hành tung quý dị, xuất môn là có người chết, mà những người đã từng nhìn thấy hẳn lại càng ít người còn sống. Hiếm lạ cỡ vậy, vì thế Mộ Nhược Ngôn liền không nhìn được mà liếc nhìn nhiều thêm một chút.

Cái này cũng giống khi đang ngồi ở nhà, tự dưng có một con bướm giống quý hiếm, thiên hạ chỉ có duy nhất một con, bay đến đậu trên cửa ngay trước mặt ngươi. Vậy không quan tâm xấu hay đẹp, người đều sẽ không muốn bỏ qua dịp này mà nhìn cho đã rồi.

Thật là trùng hợp, quá ư trùng hợp.

Con bướm giống quý hiếm, tức ma đầu Hoàng Phủ Âm Minh bị nhìn đến toàn thân đều khó chịu. Trời biết, hẳn ghét ồn ào, ghét người, thế nên mới lựa chọn ngủ ở chỗ này, thế nào lại gặp trùng tên nhãi ranh phiền phức.

Hoàng Phủ âm thầm nổi sát ý. Thực ra Mộ Nhược Ngôn nói hoàn toàn đúng, với chênh lệch võ công lớn như vậy, nếu hẳn thực sự muốn giết, chỉ là chuyện nhỏ.

Mộ Nhược Ngôn không sợ chết, vẫn cứ nhìn chằm chằm, nhìn không chớp mắt.

Thôi bỏ đi.

Chỉ nghe tiếng gió, vút một tiếng, Hoàng Phủ phi thân, bay đi mất.

Con bướm hiếm lạ bay đi rồi, Mộ Nhược Ngôn mới biết tình huống vừa rồi nguy hiểm cỡ nào. Đối với người được coi là ma đầu kia, không giết mà lựa chọn bỏ đi, Mộ Nhược Ngôn thập phần không hiểu. Không phải gặp người giết người, gặp phật giết phật ư.

Y quẳng ba cây phi tiêu xuống, bàn tay nắm nãy giờ đã có chút trắng bệch, ướt đẫm mồ hôi.

Xem ra, y cũng không thể bình tĩnh như vẻ bề ngoài được.

Đêm rất mau qua..

Về việc Hoàng Phủ đi đâu, tại sao lại đột nhiên xuất hiện, hẳn đang định làm gì, Mộ Nhược Ngôn muốn đoán cũng chẳng đoán được, ngủ mất. Hẳn mới không rảnh, sáng hôm sau còn phải đi dò la tung tích Mạc Lăng a.

*

Tại một chạc cây ở sơn lâm ngoại thành, Hoàng Phủ buồn bực mà đặt lưng xuống, hi vọng lần này không ai làm phiền.

Vừa rồi, trong một khắc, tiểu tử kia rất giống y, bộ dáng vừa tò mò, vừa xù lông đề phòng, hẳn lại có ảo giác như lúc trước y vẫn còn ở bên cạnh.

Khẽ cúi mặt nạ cáo ra, hôn lên bạch ngọc, trên gương mặt tuyệt mỹ không tì vết hiện lên vẻ cô độc, đêm khuya tịch mịch thủy tự hàn.

“Bao giờ ta mới có thể gặp lại ngươi.”

Sáng hôm sau...

Trên giang hồ có một tin đồn nữa.

Trong phủ vương gia có một viên dạ minh châu to như trứng ngỗng, hôm qua đã có một tên đạo tặc mặc áo trắng đến tìm, nghe nói vẫn chưa trộm được.

Mộ Nhược Ngôn ngồi một góc nghĩ, trên đời này thiếu gì kẻ mặc áo trắng.

Lão bá kia lại đập bàn nói thêm.

“Lúc tên đạo tặc đó tới còn đánh đàn.”

Mộ Nhược Ngôn lại nghĩ, đầu năm nay mặc đồ trắng, đánh đàn đi ăn trộm cũng không tính là hiếm lạ.

Lão bá đập cạch một lượng bạc xuống bàn, gọi tiểu nhị hai cân thịt bò và một bình nữ nhi hồng, tiếp tục thao thao kể.

“Các người biết không, hần rất tự tin, còn xưng mình là Mạc Lăng cơ mà! Còn nói là đêm nay sẽ quay lại...”

Mộ Nhược Ngôn lại suy nghĩ, có cần trùng hợp thế không, đêm hôm trước gặp được đệ nhất ma đầu, sáng hôm sau lại nghe được tin Mạc Lăng?

“Lão bá à! Vương gia phủ đi lối nào vậy?”

Tại vương gia phủ, tiểu vương gia Hách Mi tròn mười sáu tuổi, và trải qua một đợt dạy thì không thành công, trên mặt lỗ chỗ toàn tàn nhang và mụn cám, đang ngồi rung đùi ăn một bát chè đậu đỏ, lại quay sang hỏi quản gia đứng bên cạnh.

“Người chắc rằng loan tin tên Mạc Mạc gì ấy đến phủ trộm đồ thì toàn kinh thành sẽ đều biết được trong phủ của bốn vương có dạ mình châu à?”

Quản gia cung kính đáp, lại bưng một đĩa bánh hoa quế.

“Nô tài hoàn toàn chắc! Thời nay, bảo vật mà không bị trộm nhòm ngó thì đều không được tính là bảo vật, người ta sẽ không đánh giá cao!”

“Được, vậy thì cứ lan truyền mạnh lên, đừng quên nhấn mạnh rằng Mạc Mạc gì đó, kẻ đã từng ăn trộm thành công Thanh Sương kiếm của phái Không Động muốn đến phủ của bốn vương trộm đồ.”

“Dạ, rõ. Nhưng làm như thế để làm gì ạ?”

Tiểu vương gia cười đến khanh khách, nếu hần thực sự là thiếu niên da trắng thịt nộn thì thật là thiên chân vô tà. Chỉ tiếc yếu tố ngoại hình làm giảm cảnh đẹp.

“Ông thật là không biết nghĩ xa, giờ cứ đăng tin đồn, đợi mình châu tăng giá, mọi người đều biết đó là bảo vật, rồi đem bán chẳng phải kiếm được bội tiền à?”

Tiểu vương gia vừa ăn, vừa cười, vừa nói liền bị sặc. Quản gia rất tức thời mà đưa cho cậu một tách trà. Tiểu vương gia vừa uống trà nhuận giọng, vừa dùng đôi mắt hẹp liếc quản gia, cái liếc này sắc đến nỗi làm quản gia toát mồ hôi hột.

“Nhưng mà không có chuyện tự xưng Mạc Lăng lại xuất hiện trộm mình châu chứ?”

Quản gia rút khăn tay thêu hai con chim cắn mỏ vào nhau ra để lau mồ hôi, e dè quả quyết.

“Chắc là không đâu. Hần tuyệt đối sẽ không xuất hiện! Từ một nguồn tin đáng tin, nô tài biết được rằng sau khi bị trộm, Thanh Sương kiếm mở ra chiều không gian, Mạc Lăng xuyên không rồi. “

Tại một nơi cách xa kinh thành ba trăm dặm, Mạc Lăng vừa đánh đàn vừa hát xì liền ba cái. Đổ Khinh Vân quan tâm hỏi.

“Bị cảm à?”

“Không, chắc là có ai đó nhắc đến ta.”

Đổ Khinh Vân nổi điên.

“Sao có chuyện đấy được, không ai được quyền nhắc đến người. Nhắc đến người chỉ có thể là ta thôi.”

=====

[Hậu trường]

Tác giả: “Mộ công tử, mọi người trong hội đều thống nhất gọi người là Ngôn Ngổ, Mộ công tử nghĩ sao?”
Mộ Nhược Ngôn (bối rối gãi đầu): “Ta...ta...”

4. Chương 4: Đi Bắt Trộm Cũng Cần Phải Xếp Hàng

Bạch Cẩm Y: “Dao tử à, có người muốn gia nhập hội mình!”

Dao Dao gật đầu như già tởi: “Được được, nạp vào làm nô tỳ của ta.”

Nhược Hy mài dao: “Sao cha nuôi dám, nô tỳ của cha nuôi chỉ có thể là ta thôi.”

Dao Dao lau mồ hôi hội: “VẬY không tuyển nữa!”

Yến tử: “Phải tuyển chứ!”

Cẩm Y muội muội: “VẬY theo tử thì cho vào vị trí nào được!”

Yến tử: “Dọn phân chó!”

*Các bạn đừng nghe Yến tử đùa, không có vụ dọn phân chó đâu nha!

Yến tử: “Đùa cái *beep* a!”

Chương 4: Đi bắt trộm cũng cần phải xếp hàng

Hôm nay phủ vương gia đông hơn hẳn mọi hôm.

Nửa đêm, trăng thanh gió mát, giang hồ võ lâm, không phân biệt bất kể bạch đạo hắc đạo đều kéo nhau lên nóc nhà ngói, đi vài bước lại gặp người quen, đủ đông vui, đủ nhộn nhịp. Chỗ này xưng huynh gọi đệ, chào hỏi hữu lễ, chỗ kia ngâm thơ, đối võ, có chỗ đã mang cả bàn cờ ra đánh rồi, không khí hòa thuận ấm áp.

“A, đây chẳng phải là Tổng tiểu muội ở phái Nga Mi sao? Tên đạo tặc Mạc Lăng ấy đã trộm của muội cái gì?”

“Hắn a ~” Tiểu muội khóc ướt đầm cả khăn tay, cảm phẫn nói. “Hắn cướp mất bản bí tịch viết tay của sư tổ nhà ta. Lý sư huynh, nhà bên đây bị mất trộm cái gì?”

“Nói ra cũng thật nhục nhã, ta không cẩn thận, trong lúc sơ ý bị hắn trộm mất bức tượng Bạch thủ La Hán. Thế nhưng vẫn chưa đen đủi bằng La sư huynh đây nhỉ?”

“Ha Hả, chỉ là một đóa Thiên Sơn tuyết liên, so thế nào được với phái Không Động của Mộ thiếu hiệp!”

“Đúng đó, người ta mất hẳn một thanh Thanh Sương kiếm, là Thanh Sương kiếm đó nha!”

Tiểu muội tử cố tình kéo dài giọng, tức thì, đồng đạo võ lâm đều quay sang liếc nhìn Mộ thiếu hiệp Mộ Nhược Ngôn, cái liếc nhìn đầy thâm ý và hàm xúc. Thế nhưng đối mặt với vô vàn ánh nhìn đầy cảm xúc như vậy, Mộ Nhược Ngôn vẫn một mực im lặng, ngồi xếp bằng trên nóc nhà, hai tay ôm lấy bảo đao, mặt cúi xuống không lộ ra cảm xúc, đến một cái liếc nhìn cũng không thèm nhìn.

Lý sư huynh: “Hừ, tướng môn phái lớn mà kiêu ngạo à? Đúng là mắt cao hơn người.”

La sư huynh: “Ta vẫn nghe danh hắn là cao thủ trong cao thủ, nhưng nông cạn khinh người thế này thì xem ra cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì!”

Tổng sư muội: “Đúng vậy, tướng đẹp trai hơn người là hay ho lắm chắc!”

Kỳ thực, lúc đó Mộ Nhược Ngôn đang lim dim ngủ. Phải nói lại, chuyện sáng nay Mộ Nhược Ngôn hỏi đường đến tướng quân phủ, sau khi rẽ phải, đảo trái, lạc đường đến hơn bảy lần thì mới tìm được tới nơi, lại phải chen chúc, luồn lách qua một đống người mới kiếm được chỗ để đặt mông xuống trên nóc nhà, đã mệt thở không ra hơi rồi. Mộ đại thiếu hiệp nhìn quanh một vòng, xung quanh đông vui nô nức như đang đi trảy hội, đại hội trảo trâu (hội bắt trộm), một thước đất có tới hai ba vị anh hùng hảo hán thế này, Mạc Lăng họa chăng là quá ngu thì mới đi xuất hiện. Yên tâm là hôm nay sẽ ra về công cốc, Mộ thiếu hiệp đặt mông xuống, nhắm mắt ngủ hân.

Người bắt trộm vẫn cứ bắt, người đánh cờ vẫn cứ đánh, người nói chuyện vẫn cứ ồn ào không dứt. Bỗng có tiếng quản gia tại vương gia phủ gọi với lên.

“Vương gia nhà ta cần dọn chuẩn bị đồ ăn đêm cho các vị thiếu hiệp!”

“Xin đa tạ, vương gia đã quá chu đáo rồi!”

Quản gia ôn quyền, khiêm tốn nói.

“Không cần phải quá khách sáo, mỗi phần ăn đêm hai quan tiền.”

Đã quá nửa đêm, số lượng các vị anh hùng bắt trộm ngày càng tăng lên, chỉ có Mạc Lăng là chưa hề xuất hiện, một vài vị đã ngáp dài ngáp ngắn, Mộ đại thiếu hiệp thì vẫn đang say sưa ngủ.

Quản gia của phủ vương gia đã phục vụ cả nước trà và quạt đuổi muỗi rồi.

Đêm khuya trăng mảnh, gió đưa rất dịu, quả là thời tiết đẹp để đi trộm đồ. Chỉ có một đống lúc nhúc các hào kiệt phá vỡ mất cảnh đẹp ý vui mà thôi. Bỗng nhiên, từ xa vọng lại vắng vắng tiếng đàn, âm điệu lúc trầm lúc bổng, mọi người đều dựng lỗ tai đề cao cảnh giác.

“Là đạo tặc Mạc Lăng, hắn đã đến!”

“Hắn đã đến ư? Hắn ở đâu, ở đâu?”

Các hào kiệt nhao nhao cả lên. Mỗi người một câu.Ồn ào đến mức làm Mộ thiếu hiệp tỉnh cả ngủ.

Mộ Nhược Ngôn ngáp ngáp vài cái, dụi dụi mắt, nhàm chán uống trà của vị huynh đài bên cạnh, thuận tay cầm bánh bao của một vị tỷ tỷ xinh đẹp lên cắn.

“Không phải Mạc Lăng đâu. Tiếng đàn của Mạc Lăng mang theo nội lực, chính là âm phá. Còn tiếng đàn của người này chỉ đơn thuần là đàn thôi. Hơn nữa...”

Mộ Nhược Ngôn mắt lơ đãng nuốt hết cái bánh bao, lại thấy những người xung quanh đều đang nhìn chăm chăm vào mình, mới thông thả nói tiếp.

“Hơn nữa tên Mạc Lăng đó đàn rất khó nghe, sai nhịp, sai điệu cả. Còn người này đàn hay thế này cơ mà.”

Những nhân sĩ giang hồ đang tập trung nghe hắn nói đều trợn mắt, trắng dã. Vị quản gia thở phò một cái, chỉ cần không phải Mạc Lăng là được, chỉ cần không thực sự xảy ra ăn trộm là được.

Mộ Nhược Ngôn thản nhiên chấp hai tay ôn quyền, đối với khoảng không trước mặt hô lớn.

“Vị huynh đài nào đang đánh đàn, có thể ra cho tại hạ gặp mặt được không?”

Tiếng đàn chợt ngừng, trong gió phiêu phiêu hương hoa mộc lan, nữ tử áo trắng xuất hiện tựa thiên tiên, dung mạo xuất chúng, da trắng tựa bạch ngọc cùng mái tóc đen tuyền buông dài đến quá eo. Nàng phi thân giữa hai dải lụa bạch sắc, thân hình mềm mại, ôm theo một cây cổ cầm, tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc, mọi người chứng kiến cảnh này đều ngẩn ngơ.

“Trên thế gian sao lại có người con gái đẹp đến nhường này!”

Doãn Chính Bì cảm thán, rất tiếc hắn chỉ là nhân vật phụ, không ai để ý hắn cả.

“Tỷ tỷ... À không... Cô nương, ách, tiểu thư đây là...?”

Kể từ khi người ra, Mộ Nhược Ngôn bỗng nhiên đỏ mặt, lúng túng gãi gãi đầu, lấp bắp hỏi. Trời mới biết y có bệnh sợ nữ giới, trước kia ở trên núi toàn các sư huynh sư đệ sư bá sư thúc, làm gì có người con gái nào. Đây là lần đầu tiên y gặp được người con gái có dung mạo xinh đẹp như vậy, liền không biết phải nói sao.

Lý sư huynh: “Dung mạo tuyệt trần như vậy, đây hẳn phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Bạch Cẩm Y!”

La sư huynh: “Tiếng đàn thoát tục như vậy, quả không hổ danh Bạch cô nương, nói là Bạch tiên tử cũng không ngoa.”

Tống sư muội: “Người mạo danh đạo tặc Mạc Lăng là có ý đồ gì? Nói mau!”

Nữ nhân tựa thiên tiên, tức Bạch Cẩm Y kia không nói gì, chỉ khúc khích cười. Nàng cầm một chiếc quạt mỏng khê che mắt đôi môi màu hồng nhạt, đôi mắt dài, cong lại như vầng trăng non.

Ở trên đời này có câu, hoa đẹp thì đều có độc, người đẹp cũng vậy.

Mộ Nhược Ngôn vừa nhớ ra trước khi xuống núi, sư phụ có căn dặn những nhân vật đặc biệt tránh được thì nên tránh. Trong đó hình như cũng có vị Bạch tiểu thư này.

Bạch Cẩm Y, tiếng đàn không có âm phá, mà là nhiếp tâm thuật. Trên giang hồ nàng ngoài đệ nhất mỹ nhân ra còn là cao thủ dụng độc bậc nhất.

Chỉ tiếc sắc đẹp thường khiến người ta lú lẫn, đặc biệt là vị Mộ thiếu hiệp còn chưa trải đời, khi y nhận ra thì quá muộn.

“Mọi người cẩn thận, trong hương hoa có độc.”

Mộ thiếu hiệp hét lên một tiếng, chỉ nghe thấy rầm rầm vài tiếng, những người xung quanh đều đã đổ gục. Từ phía bụng dưới trào lên một luồng khí nóng khó nhìn, chân tay run lấy bầy, đầu óc cuồn loạn, không thể nào tập trung nổi, còn có chân khí trong người bị đảo loạn, Mộ Nhược Ngôn cố gắng chống đỡ cũng sắp chịu không nổi rồi.

Bạch Cẩm Y nhẹ nhàng bước đến bên cạnh y, dùng mũi giày mà đá đá, Mộ Nhược Ngôn đáng thương nghĩ, nàng bàn chân thật nhỏ, đôi giày bạch sắc thêu chỉ bạc thật là xinh đẹp.

“Trúng hóa cốt đơn của ta mà chịu được đến mức này, thật đáng khen ngợi!”

Đôi môi của nàng khê mấp máy, mở ra rồi khép lại, cũng thật xinh đẹp.

Mộ Nhược Ngôn bắt đầu xuất hiện ảo giác.

“Người yên tâm, lần này ta không muốn giết người, đây chỉ là mê hương a.”

Ta tình nguyện bị nàng mê đảo đến hết đời. Mộ Nhược Ngôn ôm lấy chân của Bạch Cẩm Y không chịu buông, bắt đầu nghĩ đến việc sau này cùng nàng sinh con sẽ đặt tên đứa nhỏ là gì. Y đang mơ mộng đẹp, bị bàn chân thon kia đạp cho vài đạp cũng không biết.

“Buông ra, đồ khốn!”

Bạch Cẩm Y đáng thương không nghĩ đến tình huống này, bị cái tên háo sắc, mặt dày Mộ Mộ gì đó ôm chân. Nàng nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng thấy tức, càng nghĩ càng thấy tên này đang phi lễ mình, liền giận dữ lôi ra ba cây kim châm.

“Ta cho ngươi từ giờ trở đi không ‘lên’ được luôn!”

Ba cây kim châm thẳng tấp hướng sau gáy của Mộ Nhược Ngôn mà phi tới. Đột nhiên có hàn phong dữ dội, một chưởng đánh trúng vai nàng khiến nàng ngã xuống từ trên mái nhà. Nhìn lên, chỉ thấy một bóng đen, nửa đầu bạch sắc, đeo mặt nạ cáo đang ôm lấy tên họ Mộ đứng cao cao tại thượng.

“Người này ta sẽ mang đi!”

Bạch Cẩm Y đáng thương gật đầu như giã tỏi, ngài muốn mang cứ mang, ngài mang cái gì đi cũng được. Nhìn xem, người ta cường đại thế nào, nhỏ bé yếu ớt như nàng dám tranh sao.

Không cả nghe được tiếng gió, người kia mang theo Mộ Nhược Ngôn, thoáng cái mà biến mất.

Mộ Nhược Ngôn vẫn đang bị trúng nhiếp hồn, mơ mơ màng màng cảm thấy hình như mình đang cười ngửa, mà hình như mình lại đang đi thuyền. Đặc biệt là con bướm giống quý hiếm đêm hôm trước đã bay trở lại rồi...

Lại nói, sau khi tên mặt nạ cáo mang họ Mộ rời đi, tại phủ vương gia chỉ còn lại một mình Bạch Cẩm Y nàng, nhanh chóng chạy đi tìm viên minh châu. Nhiếp tâm thuật và hóa cốt đơn đều chỉ được một chốc, giờ không nhanh tay thì khó lòng mà rời khỏi đây trước khi lũ anh hùng kia tỉnh dậy được.

Nàng phi thân thẳng đến phòng bảo vật của vương gia phủ. Vừa đẩy cửa, đập vào mắt chính là một đứa nhỏ mũm mĩm, mặt đầy tàn nhang, đang ôm viên dạ minh châu to như quả trứng ngỗng vào lòng, bộ dạng ngốc ngốc hề hề không có gì nguy hiểm nhưng vẫn khiến nàng đề cao cảnh giác.

“Người đã biết trước ta sẽ đến nên chuẩn bị trước để đối phó ta?”

“Đệ nào có biết sẽ có tỷ tỷ xinh đẹp như vậy đến đây!”

“Vậy tại sao lại chuẩn bị nút bịt tai?”

“Đám anh hùng kia ồn quá, đệ ngủ không được.”

“Tại sao lại lấy khăn tay nhét vào lỗ mũi?”

“Mùa xuân đệ hay bị dị ứng phấn hoa...”

Bạch Cẩm Y hít vài ngụm khí lạnh. Tiểu vương gia liếc nàng, lại cười bẽn lễn lấy lòng nói.

“Quan trọng là... tỷ tỷ xinh đẹp à, tỷ đến trộm đồ đúng không?”

5. Chương 5: Chúng Ta Cùng Đi Bắt Đạo Tặc

“Sư phụ, người biết ta không hề yêu người chứ?”...

..

“Sư phụ! Võ công này ta trả lại người, ơn thu nhận này ta cũng trả lại người...”

Năm đó, hắn đưa tay ra, lại không thể níu người kia đừng rời đi, người kia dù tự tay phế tất cả võ công của mình cũng không muốn ở lại bên cạnh hắn.

Năm đó, chỉ một đêm hắn hóa điên, nửa mái đầu cũng hóa bạc trắng. Thời gian trôi qua bao nhiêu lâu rồi?

Chỉ là một hồi tình cảm trong quá khứ không được đáp lại, cũng vô pháp đáp lại mà thôi.

...

Hoàng Phủ Âm Minh ngả người, ngồi dựa vào một thân cây, im lặng trong bóng tối. Gương mặt hắn nhìn nghiêng, từng đường nét ẩn trong ánh trăng mờ càng làm tăng vẻ cô tịch. Hoàng Phủ khẽ nhắm mắt lại, thực mệt mỏi, ngón tay dài khẽ lướt nhẹ trên mặt bạch ngọc.

“Huỳnh đang buồn à?”

Mộ Nhược Ngôn e dè hỏi, cố gắng lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận. Hoàng Phủ không trả lời, vẫn bảo trì im lặng không hề động, gương mặt vẫn như cũ, tràn ngập ưu thương. Mộ Nhược Ngôn khẽ hừ một tiếng, lại nghĩ, y tính lại đã gần một canh giờ rồi, nằm trên mặt đất, trên người đắp hồ một tấm áo choàng, mê hương đã được giải, thể nhưng cơ thể vẫn hoàn toàn không có sức lực, một ngón tay cũng không nhấc lên được. Xem chừng đây chính là tác dụng phụ, quả không hổ danh thiên hạ kì độc. Lại nhìn sang bên cạnh, người kia chẳng phải con bướm giống quý hiếm, Hoàng Phủ Âm Minh sao. Hắn hẳn là biết y đã tỉnh, lại không nói gì, không hỏi gì, hai người trong đêm cứ thế im lặng. Thời thời khắc khắc, Mộ Nhược Ngôn đều phải đề phòng tên đặc biệt nguy hiểm kia, cơ thể luôn luôn trong tình trạng căng cứng, so với vẫn bị hôn mê bất tỉnh thì còn chật vật hơn nhiều.

Thử nén lại nội lực trong người, xem ra không có hư tổn gì, chỉ là Mộ Nhược Ngôn ai oán nghĩ ngay cả trong tình trạng tốt nhất mình cũng chẳng phải đối thủ của đại ma đầu kia.

Mộ Nhược Ngôn vẫn nằm trên mặt đất cười khở.

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy gương mặt thật của huynh. Trên giang hồ có một lời đồn rằng những người nhìn thấy gương mặt này đều không thể sống được. Xem ra, khả năng ta có thể rời đi khỏi đây là không cao rồi.”

Hoàng Phủ đột nhiên xoay người lại, nhanh như chớp, Mộ Nhược Ngôn thấy một thanh đoản đao kề sát cổ, còn chẳng nghe tiếng gió, trên cổ đã có một đường máu đỏ thẫm, y liền hút một ngụm khí lạnh, một chút khí lực để phản kháng cũng không có.

“Người là người cuối cùng giao đấu với Mạc Lăng?”

Giọng người này cất lên, vẫn khàn khàn y như hôm trước vậy, gương mặt kề sát, nhìn chính diện quả thực là xinh đẹp. Không ngờ Hoàng Phủ Âm Minh lại là mỹ nam tử dạng này, thể nào hành tẩu trên giang hồ hẳn đều phải đeo mặt nạ. Gương mặt này so với Bạch Cẩm Y còn muốn xuất sắc hơn. Thế nhưng Mộ Nhược Ngôn không còn tâm trí đâu mà ngắm cảnh đẹp ý vui, lựa chọn ngôn từ thực cẩn thận nói.

“Ta quả thực là người cuối cùng nhìn thấy Mạc Lăng. Huynh muốn hỏi gì? Hẳn trông như thế nào? Hẳn đi về hướng nào? Vô công hẳn ra sao? Hẳn thực sự trộm Thanh Thương kiếm không? Thế thì thất lễ rồi, ta không trả lời được một câu nào cả...”

Mộ Nhược Ngôn nói đều là thật, hôm đó Mạc Lăng biến mất chỉ trong chớp mắt, y với hắn so chiêu không nhiều, khoảng cách lại quá xa, y so với Hoàng Phủ Âm Minh cũng không biết nhiều hơn là mấy.

Hoàng Phủ nhíu mày, lực đao trên cổ Mộ Nhược Ngôn lại mạnh hơn một chút, vết máu lại càng sâu. Y không nghĩ ngờ gì về việc người này sẽ một đao lấy mạng y cả, khê nhếch miệng.

“Thế nhưng ta biết cách làm thế nào tìm được Mạc Lăng.”

Vậy từ nãy đến giờ nói nhiều thế làm gì, muốn thử độ sắc của đoản đao sao. Hoàng Phủ lạnh mặt.

“Nói!”

“Nói ra chẳng phải huynh sẽ giết ta sao?”

Sắc mặt Hoàng Phủ âm thầm biến đổi, đao trong tay lại khoét sâu một chút, ý tứ uy hiếp rõ ràng. Nói ra bị giết, mà người không nói càng chắc chắn phải chết. Mộ Nhược Ngôn liền liều mạng xua tay.

“Ta nói! Hôm đó Mạc Lăng chắc chắn đã bị dính bẫy của phái Không Động, nội lực bị phong bế cả, hẳn chắc chắn sẽ đi tìm một người, thiên hạ kì độc Bạch Cẩm Y, hơn nữa hai người này vốn là chỗ thâm giao. Chỉ cần bám theo nàng ấy, sớm muộn gì cũng tìm được Mạc Lăng.”

“Sao ta chưa từng nghe qua?”

Hoàng Phủ nhíu mày, Mộ Nhược Ngôn toát mồ hôi lạnh, cứng ngắc liếc nhìn lưỡi đao kề ngay cổ.

“Đương nhiên huynh chưa từng nghe qua, trên giang hồ đây vốn dĩ là một chuyện vô cùng cơ mật!”

Hoàng Phủ lưu loát thu đao, đưa lưng về phía Mộ Nhược Ngôn, trong đêm tối, giọng nói lại càng trầm.

“Vậy ngày mai ta và người cùng đi tìm Bạch Cẩm Y, nếu người nói dối ta vẫn còn rất nhiều cách để giết người.”

“À...ừm...”

Mộ Nhược Ngôn bối rối nói, dùng mu bàn tay lau đi vết máu ở cổ. Chỉ đơn giản thế là xong sao, lại nói vừa rồi cũng thật nguy hiểm. Điều y nói đương nhiên là giả, y biết Mạc Lăng đang trúng độc ư, không hề, y biết Mạc Lăng sẽ tìm Bạch Cẩm Y ư, cũng không, y biết hai người có giao tình ư, lại càng không.

Đây thuần túy là chỉ cây dâu, nói cây hòe, chính là nói phét, bịp người.

Ai mà biết vừa rồi Mộ Nhược Ngôn khẩn trương mức nào, bàn tay nắm chặt đã ướt đầm mồ hôi, chỉ lo vị đệ nhất ma đầu kia tìm ra sơ hở. Thế nhưng Hoàng Phủ lúc này đã dựa vào thân cây, nhắm mắt nhìn như ngủ rồi.

Sau này lấy đầu ra Mạc Lăng cho hẳn ngoạn đây. Mộ Nhược Ngôn càng ngĩ càng bi ai.

Nếu lúc này tấn công hẳn thì...

Thôi kệ, ngủ đi, chẳng phải đầu mình vẫn còn ở trên cổ sao, được bữa nào hay bữa đấy vậy.

Trên thực tế, Mộ Nhược Ngôn quyết định hoàn toàn đúng đắn. Người trong giang hồ, đặc biệt một người như Hoàng Phủ Âm Minh căn bản không thể ngủ sâu, thời thời khắc khắc đề phòng bị tập kích. Người duy nhất có thể ở trước mặt địch nhân của mình mà ngủ say như chết, chỉ có Mộ Nhược Ngôn y thôi.

Hoàng Phủ Âm Minh nắm chặt miếng bạch ngọc trong tay, lại nhìn đến Mộ Nhược Ngôn đang say sưa tiến vào mộng đẹp, khe hờ một tiếng.

“Ồng ngốc!”

Cùng lúc đó, tại một nơi khác, Bạch Cẩm Y thận trọng gỡ bức thư tại chân một con hắc ưng. Nàng biết người dùng con ưng này gửi thư cho nàng chỉ có một người, khe nhíu mày.

Trên thư chỉ viết vắn vắn.

“Bị trúng độc, đang trên núi Sơn Dương.”

Quả là phong cách của người kia.

Mộ Nhược Ngôn là nằm không ăn may, nói bữa cũng trúng, Mạc Lăng đích thị là bị trúng độc, hẳn cũng đích thực tìm Bạch Cẩm Y, mà giữa hai người này đích thực có giao tình không hề nhẹ.

Nàng khe thở dài, lại đốt mảnh thư trên một ngọn nến, hủy thi diệt tích. Xong xuôi đầu đó mới quay sang tiểu tử đang tròn mắt nhìn. Nàng khốc không ra nước mắt a.

“Vương gia à, tiểu vương gia, tiểu tổ tông của ta, ngài đừng đi theo ám lấy tiểu nữ nữa được không?”

Vương gia ngược lên, chớp chớp mắt, cực kì đáng thương nói.

“Tỷ tỷ xinh đẹp đây là muốn ruồng bỏ đệ sao?”

Giọng điệu thập phần ủy khuất. Bạch Cẩm Y hút một ngụm khí lạnh.

“Ta... ta đã trả lại viên minh châu đó rồi. Giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ nào mới phải.”

“Đệ không biết, đệ chỉ muốn đi cùng tỷ thôi.” Vương gia Hách Mi bắt đầu rơm rớm nước mắt, thật ủy khuất nói.

“Chẳng lẽ tỷ muốn rũ bỏ trách nhiệm?”

Bạch Cẩm Y rất muốn nói, ta không có bất kì trách nhiệm nào cả. Nàng nuốt nước bọt, khó khăn mở miệng.

“Vương gia đừng đùa, ta còn có việc phải làm, không thể mang vương gia đi được, còn người nhà của vương gia nữa, hẳn rất lo lắng...”

Nói đùa chứ nàng vốn định đi trộm đồ, nay đồ cũng không trộm được, lại bị truy nã toàn quốc với tội danh bắt cóc trẻ em, nữ tử yếu đuối như nàng chịu sao thấu nỗi oan khuất này. Chỉ tiếc rằng mời phật thì dễ, đuổi phật mới khó, tiểu tử này sống chết không chịu đi. Chi bằng, cho một hồi mê hương, đánh ngất ...

“Tỷ không cần phải mê hương ta đâu. Nếu ta mà bị mê hương ở đây chưa biết chừng sẽ bị sói tha, hổ vờn, sơn tặc cướp, giết, hiếp ấy. Lúc ấy tội danh của tỷ không phải chỉ là bắt cóc đầu, mà chính là mưu sát...”

Tiểu vương gia đáng thương ê a kể, thỉnh thoảng lại liếc đôi mắt ằng ặc nước lên buộc tội nàng. Đến mức này thì Bạch Cẩm Y đành phải cười khổ, vạn vật tương sinh tương khắc a.

Lại tại một nơi khác nữa, Sơn Dương trại, đương sự gây ra biết bao nhiêu sóng gió trên giang hồ, thiên hạ đệ nhất đạo tặc Mạc Lăng hiện đang ngồi khổ khổ sờ sờ đánh đàn. Bên cạnh, sơn tặc Đỗ Khinh Văn nằm trên tấm đệm da hổ, vừa rung đùi vừa uống trà, cười đến hèn mọn.

“Lăng Nhi hôm nay có chuyện vui à? Đàn đến là khí thế nha!”

Mạc Lăng khẽ ngừng tay, ngẩng mặt lên liếc xéo người kia nói.

“Người không muốn ta đàn, ta ngừng rồi đấy, bỏ nút bịt tai ra được rồi!”

“Nào có! Nào có! Ai dám không nghe Mạc Lăng đàn chứ!”

Tuy nói thế, nhưng Tiểu Dao vẫn lén lút lôi bịt tai ra. Các anh em huynh đệ của hắn trên núi cũng thở dài một hơi, đồng loạt bỏ nút bịt tai. Tiếng đàn của Mạc Lăng, ngay cả khi không có nội lực cũng vẫn rất có sức công phá a! Mạc Lăng yên lặng mà khinh bỉ người kia, môi khẽ nhếch tạo thành một đường cong đẹp mắt. Nội tâm của Tiểu Dao đang lẫn lộn gào thét, sao lại có người suất như vậy, khóc như vậy, lại mạnh như vậy, nhìn thật giống con mèo.

“Nếu không thì Lăng Nhi đàn tiếp đi, ta cam đoan sẽ lần này sẽ không bịt tai.”

Các tiểu đạo tặc đang đứng ở ngoài doanh liền khóc rùng, trại chủ tình nguyện chịu khổ, tại sao lại bắt chúng ta chịu cùng. Không thèm để ý đến tên điên kia, Mạc Lăng làm phúc cho thiên hạ, không đàn nữa.

Tiểu Dao thấy mình bị khinh bỉ, vẫn cười hì hì, bùng lên một chén canh.

“Đây là cái gì?”

“Hôm trước thấy con chim ưng đậu trước phòng Lăng Nhi, ta liền bắt làm món chim ưng hầm thuốc bắc tẩm bổ cho huynh.”

Mạc Lăng nhú mày.

“Người cố ý?”

“Không hề, hoàn toàn là muốn tẩm bổ cho huynh thôi.”

Đỗ Khinh Văn cười đến vô tội, trong lòng lại đang gào thét, con chim vô dụng kia không giết, chẳng lẽ lại để người qua lại thư từ với ả đàn bà khác, Tiểu Dao ta đâu có ngu. Mạc Lăng nhìn cũng không thèm nhìn, đưa bát canh lên miệng, uống một hơi hết sạch.

Ứng huynh sau khi thực hiện xong sứ mệnh của mình, anh dừng hi sinh!

[Hậu trường]

Đêm đó, ứng huynh hiện hồn về: “Các người ăn thịt ta có ngon không?”

Mạc Lăng lãnh đạm: “Khá ngon, nhưng cho hơi nhạt!”

6. Chương 6: Người Giang Hồ Đều Thích Ở Miếu Hoang

Mặt trời ngả về phía tây, bóng người ngả về phía đông...

Đêm nay, hai người tìm được một ngôi miếu hoang nghỉ lại. Mộ Nhược Ngôn tự giác thực hiện vai trò của kẻ hầu người hạ, kiếm về rất nhiều củi, đốt lên một đống lửa lớn. Xong xuôi, y ngồi xếp bằng trên mặt đất, chẳng ngại quần áo bẩn, lại lôi trong tay nải ra một mảng lương khô đã để lâu lắm rồi.

Mùi vị thật là tệ.

Dân giang hồ, không phải là lên ở tại khách điểm, đập bàn hô tiểu nhị một bình nữ nhi hồng cùng hai cân thịt bò sao? Ăn nhiều thịt bò như vậy không sợ nghẹn chết à?

Mộ Nhược Ngôn ai oán nghĩ, sở dĩ mình phải ăn ở khổ sở thế này chẳng qua cũng là vì tên kia không thích chốn đông người. Chính là, con bướm siêu cấp quý hiếm lại còn xinh đẹp, Hoàng Phủ Âm Minh không biết đã lẫn đi chỗ nào rồi. Kể từ hôm y bịa ra câu chuyện về Mạc Lăng, còn nói sẽ cùng hắn đi tìm Mạc Lăng, Hoàng Phủ tuyệt không thấy mặt, để mặc y muốn đi đâu thì đi. Thế nhưng Mộ Nhược Ngôn vẫn luôn biết Hoàng Phủ vẫn từ chỗ tối bám theo hắn như âm hồn, quả thực kinh dị không nói lên lời. Thứ này không nửa đêm nhảy ra hù người ta, nhưng nửa đêm giết tay giết người ta thì hoàn toàn có thể.

Đây chính là hình thức đi chung mấy ngày hôm nay của Mộ Nhược Ngôn và Hoàng Phủ Âm Minh.

Trong đêm mờ, ánh lửa cháy bập bùng. Hôm nay là một ngày đầu tháng, trời không trăng, không sao, bên ngoài rất tối, u uất buồn. Mộ Nhược Ngôn ngồi một mình, chán nản, lại cảm thấy cô tịch.

“Này, huynh xuống đây đi!”

Vẫn hoàn toàn im lặng. Y khẽ thở dài.

“Huynh không muốn xuống cũng được, nói chuyện một chút được không? Ta ngồi một mình rất buồn chán”

Lại là một khoảng im lặng rất dài, ngay lúc y nghĩ người kia sẽ vẫn không trả lời thì nghe thấy một tiếng đáp rất trầm.

“Nói!”

Mộ Nhược Ngôn xác thực đoán không sai, Hoàng Phủ quả nhiên vẫn ở ngay gần y. Nghe được hắn đáp rồi, chẳng hiểu sao, y lại không biết phải nói chuyện gì.

Mộ Nhược Ngôn bối rối cầm lương khô cho vào miệng, nhai như nhai rơm, lại ai oán nhớ đến tên kia có gương mặt vô cùng xinh đẹp.

Quả thực đẹp đến nghịch thiên a.

Thế nào hắn lại phải luôn đeo mặt nạ. Nếu mang gương mặt đẹp đến thế đi giết người, sẽ có tiểu cô nương tình nguyện nhảy ra trước mũi kiếm của hắn không biết chừng. Nhưng những tiểu cô nương ấy lại chẳng phải là y.

Mộ Nhược Ngôn dè chừng hỏi.

“Huynh tại sao lại phải cần tìm Thanh Sương kiếm? Rốt cuộc thanh kiếm đó có huyền cơ gì?”

“Ta không biết!”

“Vậy tại sao huynh lại nhất định phải tìm?”

“Muốn biết một việc?”

Muốn hỏi xem, tại sao người kia dù tự phế hết võ công cũng không muốn ở lại bên cạnh hắn.

Trên đời này có một loại tình cảm gọi là không cam tâm.

Mộ Nhược Ngôn không nhìn được nét mặt của hắn, cũng không biết được trong lòng hắn nghĩ gì, chỉ nhìn chăm chăm vào đồng lửa, khẽ nói.

“Huynh đừng tìm Thanh Sương kiếm nữa được không?”

“Tại sao?”

“Vi...”

Y ngẩng lên, cố xác định xem Hoàng Phủ ở đâu, nhưng không thể nào nhìn thấy hắn, liền nuốt nước bọt, can đảm nói.

“Vì ta cảm giác đây là một chuyện rất bi thương, huynh hẳn đã khổ sở lâu lắm rồi.”

Một mảng im lặng.

Ở chung với nhau được vài bữa, Mộ Nhược Ngôn phần nào hiểu được tính cách của người kia, hẩn âm u, không thích nói chuyện, không thích ồn ào, là một người cực kì khó tính và nguy hiểm, cũng vô cùng cô độc.

Thấy Hoàng Phủ không có ý nói chuyện nữa, Mộ Nhược Ngôn trở mình, nằm nghiêng người. Trong đêm tối vì suy nghĩ mà trần trọc không ngủ được. Đêm thật dài, chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Lại nói về xinh đẹp, Bạch Cẩm Y cũng thật là xinh đẹp, mặc dù không đẹp đến vô lý như ai kia, nhưng nàng quả là không hổ danh đệ nhất mỹ nhân. So với mỹ nhân âm u kia, nàng mới thực là tốt đẹp, đáng yêu, điềm đậm làm sao. Rất tiếc, Mộ Nhược Ngôn không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, chỉ là nếu không sớm tìm thấy nàng thì mạng nhỏ của hắn khó giữ lại được. Mặc kệ tên kia ôm bí mật gì, không cần nghĩ đến nữa, chẳng phải điều quan trọng nhất là nghĩ cách bảo mạng sao?

Mộ Nhược Ngôn đang mang tâm tưởng niệm, suy nghĩ linh tinh, bỗng thấy một miếng thịt bò khô bay đến, y vừa vặn đón được. Đây là lộc của đại gia phân phát cho bậc nô bộc sao. Y liền hướng phía thịt bò bay tới nói hai chữ đa tạ, vì rất lâu rồi mới được động đến thịt mà thật tâm cảm kích.

“Hình như hôm trước ta để ý, mắt của huynh có hai màu đúng không, một bên mắt...”

Viu một tiếng, lần này bay đến một đoàn đao bay qua sát sườn mặt hắn, cắm vào sàn phía sau tạo thành một vết nứt sâu. Trên mái nhà vừa động, rớt xuống vài mảnh ngói. Mộ Nhược Ngôn thức thời ngậm miệng.

Tòa miếu hoang trở lên thật tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng lửa lép lép, Mộ Nhược Ngôn đã mắt nhắm mắt mở chuẩn bị ngủ rồi.

Gần nửa đêm, đột nhiên có một tiểu cô nương tiến vào.

Nàng đảo ánh mắt, e dè nhìn Mộ Nhược Ngôn, lại nhìn trời tối đen bên ngoài, cuối cùng vẫn chọn ở lại, ngồi nép một góc, co cụm lại bên đống lửa. Mộ Nhược Ngôn lựa chọn mặc kệ nàng, ngả lưng xuống ngủ. Tiểu muội không ngủ nổi cứ mở mắt thao láo nhìn y, làm y ngủ cũng thấy chột dạ.

Qua thời gian khoảng vài nén nhang nữa, lại có một người nữa tiến vào. Một vị công tử văn nhã, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy, đây là nữ giả nam trang. Người đó đến, nhìn tình cảnh kì lạ trong miếu, thoáng giật mình, nhìn đến Mộ Nhược Ngôn đang nằm khểnh ra ngủ thì nhú mày.

“Tiểu muội, đây là người quen của muội à?”

Tiểu muội liếc Mộ Nhược Ngôn vài cái, ấp úng nói dối.

“Dạ, đây là đại huynh của muội.”

Huynh đệ nữ giả nam trang nhìn hai người đầy ý nhị, tám phần mười là đã nghĩ thành tình nhân cùng bỏ trốn rồi. Mới chấp hai tay, khách khí nói.

“Ta gọi Na Dương, muội đây là...”

“Tịnh Yên...”

“Tịnh Yên muội muội.”

Na Dương, Na Dương, chẳng phải là kẻ tự xưng biết tất cả mọi chuyện trong thiên hạ, Na Dương tiểu thư sao, Mộ Nhược Ngôn ngẫm nghĩ, liệu cô ta có biết Mạc Lăng ở đâu không nhỉ. Lại còn cô em gái “nuôi” Tịnh Yên này nữa, xem ra cũng không phải người đơn giản.

Hai người hàn huyên bên đống lửa câu được câu chăng, thoáng cái đã qua nửa đêm, đều vì đề phòng mà không dám ngủ.

Đến quá nửa đêm, có thể là vì quá nhàm chán, vị Na Dương ‘công tử’ lòi ra một bàn cờ, đã rủ rê được tiểu muội tử đánh cờ rồi. Tiếng quân cờ cạch cạch đặt xuống càng khiến y phiền não không thôi.

Ngay khi Na Dương sắp thắng đến ván thứ tám rồi thì đột nhiên, một mùi hương khá nồng xông vào trong miếu. Mộ Nhược Ngôn nhanh như cắt bật dậy, lại lấy tay che mũi, chẳng lẽ... Y đang dáo dác nhìn chung quanh thì một nữ tử áo trắng tiến vào, khanh khách cười, tiếng cười trong như chuông bạc.

“Mộ công tử yên tâm, lần này không có mê hương đâu...”

Đang muốn đi tìm nàng thì người mình cần tìm nửa đêm mò đến tận cửa, xem ra vận may của y cũng không tệ. Mộ Nhược Ngôn cảm thán nghĩ, ngồi một đêm ở miếu hoang cũng gặp được thật lắm người.

Một quy luật bất thành văn, trên giang hồ, chỉ cần đến miếu hoang là có thể giao lưu kết bạn.

So với khách điếm, miếu hoang còn đông vui hơn.

Na Dương nhìn nàng, hơi ngẫm nghĩ.

“Nàng là Bạch Cẩm Y sao?”

Bạch Cẩm Y khẽ nhủ mày, hiển nhiên nghe thấy tên mình từ miệng nguoi khác cũng chẳng vui về gì, nhất là từ một tên bất nam bất nữ vô cùng khả nghi. Đột nhiên, một giọng nói vô cùng trong trẻo phát ra, cùng lúc là một thân hình mũm mĩm tiến vào.

“A, hôm nay thật đông vui. Tỷ tỷ xinh đẹp, đây là bằng hữu của tỷ à. Mọi người đều là người trong võ lâm đúng không. Vậy là người một nhà rồi, không ngờ ở đây cũng có hai tỷ tỷ xinh đẹp nữa nha...”

Tiểu vương gia Hách Mi, gương mặt như bánh bao, bày ra bộ dáng cực dễ thương, ai cũng không ngại, ngồi xếp bằng ở giữa miếu, một tay đã nhanh moi thịt khô của Nhược Ngôn mà bỏ vào miệng nhai nhai rồi.

Một quy luật bất thành văn nữa trên giang hồ là không động thủ với tiểu tử mặt dày. Quên đi, ai oán nhìn thịt khô của mình bị cướp mất, thế nhưng Mộ Nhược Ngôn không nghĩ sẽ chấp nhận với tiểu tử này.

Na Dương vì bị vạch trần mình là nữ mà đỏ mặt. Tiểu muội Tịnh Yên vì được khen là xinh đẹp mà đỏ mặt. Bạch Cẩm Y không nhìn hai nàng, mà nhanh tay kéo tiểu vương gia về phía sau mình, nhìn chăm chăm về phía Mộ Nhược Ngôn.

“Quan trọng là Mộ công tử, người ở đây, vậy Hoàng Phủ Âm Minh cũng ở đây sao?”

Na Dương tiểu thư Hoa Nhược Song liền nháy mắt cảnh giác.

“Hoàng Phủ Âm Minh ở chỗ này...?”

Bạch Cẩm Y nhếch miệng cười.

“Cô tự xưng là biết tất cả chuyện trong thiên hạ, vậy mà có thể này cũng không đoán ra?”

“Cô im đi!”

Na Dương tức giận, mắt thấy hai nàng sắp cãi nhau đến nơi rồi, Mộ Nhược Ngôn đành ra tay ngăn lại, thấp giọng nói.

“Các nàng nhỏ tiếng một chút. Đừng làm ồn nữa...”

Nếu mà để tên kia tức giận, ra tay đồ sát thì ai cũng không thoát được đâu.

Tiểu vương gia tròn mắt hỏi.

“Tỷ tỷ xinh đẹp, Hoàng Phủ Âm Minh là ai vậy? Lại là bằng hữu tốt của tỷ à?”

“Ta làm gì có diễm phúc quen được tên ôn thần giết người không gớm tay như hắn, đến cả đàn bà và trẻ em cũng không buông tha, thiên hạ người người phỉ nhổ...”

Bạch Cẩm Y càng nói càng hăng, Mộ Nhược Ngôn nghĩ muốn ngăn nàng lại mà không kịp. Không phải nói Hoàng Phủ Âm Minh có thể ở đây sao, nàng to tiếng thế làm gì.

“Đúng vậy, Hoàng Phủ Âm Minh là một tên ma đầu khôn khiếp bại hoại, không việc xấu nào là không làm... Tiểu đệ lớn lên sau này đừng như hắn.”

Na Dương gật đầu đồng ý, đồng tình với Bạch Cẩm Y, không phải vừa rồi các nàng còn bất hòa lắm sao, nay đã bắt tay nhau như bạn lâu năm rồi.

“Quả thực là một kẻ cặn bã!”

Tịnh Yên muội muội lên tiếng. Mộ Nhược Ngôn cười khổ, không phải tiểu muội này này giờ rất kiệm lời, ít nói sao.

“Đệ nhất định sẽ không giống tên khốn lưu manh như thế!”

Cuối cùng là tiểu vương gia Hách Mi. Tiểu đệ à, không phải vừa rồi đệ còn không biết Hoàng Phủ là ai à
Mộ Nhược Ngôn liếc mắt nháy mắt với mọi người, ai ngờ mọi người càng nói càng hăng, như kiếm được
kẻ thù chung mà bao nhiêu ngôn ngữ xỉ vả đều tuôn ra được hết. Y khẽ hạ giọng thật thấp nói.

“Có thể Hoàng Phủ ở đây đây?”

“Ồ đây ta cũng phải nói... mà ai ở đây cơ?”

“Hoàng Phủ Âm Minh.”

Bạch Cẩm Y tái mặt, lắp bắp.

“Sao ... sao ...ngươi không nói sớm?”

“Ta cũng chưa từng nói là hẳn không có.”

7. Chương 7: Người Giang Hồ Đều Thích Trèo Nóc Nhà

Nhược Hy: “Đây là người nào?” *chỉ Tịnh Yên*

Nhược Ngôn: “Tiểu muội muội.”

Nhược Hy: “Được lắm, nó là em gái vậy huynh coi ta là cái gì!”

Nhược Ngôn: “Vậy ta hỏi muội đây rốt cuộc là ai?” *chỉ Dao Dao*

Nhược Hy: “Phụ thân!”

Nhược Ngôn: “Mộ Nhược Hy, ta không nhớ cha của chúng ta trẻ như vậy!”

Nhược Hy *hừ lạnh*: “Ngươi suốt ngày chìm đắm trong mỹ (nam) sắc, còn nhớ được cái gì!”

Nhược Ngôn: “Ta...ta...”

=====

Đêm khuya trăng thanh gió mát, trên nóc nhà có người. Mỹ nam tử áo trắng không dính bụi trần, tay cầm
bình rượu, vừa ngắm trăng vừa trầm ngâm, quả thật là một mỹ cảnh, ngắm kiểu gì cũng thấy thuận mắt.
Dao Dao nhìn chăm chăm một hồi, đã sắp chảy nước miếng đến nơi rồi.

Mỹ nam tử ánh mắt vô định, không hề nhìn về phía nàng, chậm chậm mở miệng.

“Nhìn cái gì? Có tin ta khoét mắt ngươi không?”

Dao Dao bẽn lẽn.

“Ta tin rằng huynh không nỡ.”

“Ta đúng là không nỡ thật!” Ngừng lại một lúc, Mạc Lăng nhìn thẳng vào mắt nàng, chậm chậm nói từng
chữ.

“Không nỡ làm bẩn đến tay ta!”

Dao Dao cười ha hả, bối rối gãi đầu.

“Mạc kệ đi, huynh cho ta nhìn một chút cũng đâu có vấn đề gì. Lại nói, hôm nay trăng thật đẹp, huynh
cũng thật có nhã hứng.”

Mạc Lăng chỉ hừ lạnh, không thèm để ý đến nàng. Hắn đang suy nghĩ đến một số việc xảy ra gần đây, càng
nghĩ càng thấy quá trùng hợp, hơn thế nữa thư đã gửi cho Bạch Cẩm Y vài ngày rồi mà không có động

tính, liệu có khả năng nàng không nhận được? Liệu có nên tiếp tục ở đây chờ nàng? Nếu tiếp tục ở đây thì chuyện gì xảy ra trên giang hồ hẳn cũng không biết được, đáng giận là nhất phải ở chung với tên điên phiền phức Đồ Kinh Văn kia. Mạc Lăng vừa nghĩ vừa lườm xuống người bên dưới một cái. Dao Dao không biết cái lườm của hắn có ý nghĩa gì, cũng không vì thế mà giận, lại vì mình được mỹ nam để ý mà thoáng vui mừng.

“Huynh không đánh đàn à? Ta lấy đàn cho huynh đánh nhé!”

Toàn thể sơn tặc tại Sơn Dương trại khốc thành một dòng sông, thầm nghĩ trại chủ của họ trầm mê mỹ sắc quá rồi. Trên đời này, chọn sai minh chủ khiến dân chúng lầm than, máu chảy thành sông, còn chọn sai trại chủ thì lỗ tai lại phải chịu cảnh lầm than. Thật may, Mạc Lăng đại xá khai ân, từ chối thịnh tình của Dao Dao, bảo đêm nay không có hứng đánh đàn.

Dao Dao lại hỏi tiếp.

“Chẳng phải huynh đã mất hết nội lực sao, huynh trèo lên nóc nhà thế nào được?”

Mạc Lăng đánh mắt về phía cây hồng trong tiền viện, Dao Dao hút một ngụm khí lạnh, lại nhìn y phục trắng thuần không nhiễm một hạt bụi trần của người kia, khó có thể tin có dính dáng gì tới việc trèo cây được.

“Vây... vậy ta cũng lên với huynh”

Sau đó, nàng ôm cây hồng trèo lên thật.

Nhìn bộ dáng Dao Dao vô cùng chật vật, khi lên tới nơi quần áo đã bẩn hết cả, mặt cũng lem như con mèo, Mạc Lăng không nỡ, liền rút ra một chiếc khăn tay chằm chằm lau mặt cho nàng. Dao Dao vừa leo lên đến nơi, mặt đến thở hồng hộc, vì một động tác quá sức ôn nhu này mà ngây người.

“Huynh chưa bao giờ dịu dàng với ta như vậy!”

Mạc Lăng đỏ mặt, giận giữ ném khăn tay về phía nàng, nhất quyết quay mặt đi, không nhìn đến nữa.

“Người tự lau nốt đi!”

“Huynh là đang ngại gì?”

Mạc Lăng giả điếc, nghe như không nghe. Dao Dao nhìn khăn tay trắng thuần, y như y phục của người kia lại không nỡ lau, cười đến là ngốc nghếch.

“Huynh cho ta nhé, ta sẽ giữ cẩn thận!”

“Người vứt đi luôn cũng được!”

Thế nhưng Dao Dao thực sự gấp khăn lại cẩn thận rồi nhét vào trong ngực. Mạc Lăng nhìn nàng, vô cùng buồn bực nói.

“Người rót cuộc là giả điên hay là điên thật?”

“Không... ta...ta chỉ là, thích...”

“Người nghĩ ta sẽ tin người thích một người chỉ vừa gặp có hơn một tuần sao?”

Mạc Lăng ngắt lời nàng, gằn từng chữ một nói.

“Ta.không.tin.người!”

Dao Dao cụp mắt xuống, giả bộ đáng thương, cười khổ.

“Mặc dù hôm nay huynh nói không tin ta, cũng nói thật khó nghe, thật quá đáng, nhưng huynh chịu nói chuyện với ta nhiều như vậy, lại còn cùng ta ngắm trăng. Ta rất vui!”

Chẳng lẽ tên điên này thích ngược, bị nói đến như thế mà vẫn không ăn thua, còn có thể vui được.

Mạc Lăng càng ngày càng không hiểu được, buồn bực theo cái thang khuất phía sau cây hồng mà leo xuống, Dao Dao vội hô lên.

“Chờ, chờ đã, huynh cùng ta ngồi ngắm trăng thêm chút nữa được không?”

“Người tự mình ngắm tiếp đi, ta đi ngủ!”

Lúc này Mạc Lăng đã thoãn thoắt leo xuống đến đất rồi, còn tiện tay đem cái thang cất đi.

“Nhưng...huynh cũng phải để thang cho ta leo xuống chứ!”

“Ôm cây hồng mà đu xuống đi.”

Đêm khuya an tĩnh, mọi người đều đã nằm yên trên giường, ngủ cả rồi, trên mái nhà, có một tiểu Dao Dao khóc không ra nước mắt.

Đêm nay không phải là lần đầu tiên Mạc Lăng bị tập kích, chỉ cần hắn đi lang thang ở bất kì chỗ nào trong trại là sẽ thấy Dao Dao bám theo. Mạc Lăng rất là phiền chán. Đêm khuya vắng vẻ, đầu tháng tám đã hơi lạnh, không một bóng người, trên đường về phòng, chỗ qua khúc ngoặt có mấy tiểu đạo tặc đứng gác, chậm rãi nói chuyện.

Đạo tặc Ất mở miệng.

“Tên bạch kiếm kia là nam sủng của trại chủ hả?”

Đạo tặc Giáp tiếp lời.

“Chính là vậy, cái đồ yêu nghiệt không biết liêm sỉ, dùng cái gương mặt đó, dáng người đó câu dẫn trại chủ.”

“Chính xác! Trại chủ của chúng ta anh minh thần võ, vĩ đại đến như vậy nếu không phải vì tên yêu nghiệt kia câu dẫn thì sao lại trầm mê như vậy.”

“Nhưng tên đó là nam mà, trại chủ cũng là nam...”

Đạo tặc Ất e dè hỏi.

“Đồ ngốc! Giờ nam nam hay nam nữ đều được!”

“Chỉ tội nghiệp Nhược Hy cô nương...”

Mạc Lăng khẽ thở dài, hắn không cố tình nghe lén bọn họ nói chuyện, chỉ trách đám này nói hăng quá, có người đến cũng không nhận ra, lại không muốn ra mặt, đành phải đi đường vòng. Nhớ lại cuộc hội thoại ban nãy, Mạc Lăng nghĩ không phải tên điên kia đối với mình lại chính là ý đó chứ? Càng nghĩ càng không an tâm, hắn tất nhiên là biết nam nam là có thể nhưng không hề tính áp dụng nó lên người mình, mà kể cả có thành đoạn tụ thật thì nhất định cũng không thể với tên Đỗ Khinh Vân. Nhất định là như vậy!

Thầm hạ quyết tâm, Mạc Lăng lại ngẫm nghĩ ngày hôm sau nhất định phải nói rõ ràng cho người kia, cho y triệt để chết tâm, đừng suốt ngày bám theo hắn nữa. Vừa rồi, những người kia còn bảo, con nha đầu tên Nhược Hy kia có ý với Đỗ Khinh Vân sao? Nghĩ đến đây, bất chợt hắn cảm thấy trong lòng buồn bực không rõ lý do.

Mạc Lăng đã bỏ quên mất trọng điểm.

Vừa rồi hắn bị gọi là nam sủng, còn bị chửi là yêu nghiệt.

Vừa đi vừa suy nghĩ, Mạc Lăng bị tấn công bất ngờ ở ngay cửa phòng mình. Một đạo phi tới, hắn nhanh tay lẹ mắt nghiêng người né được, vạt áo trắng bị rách một mảng. Tức thì, hắn đề cao cảnh giác, nhanh chóng lao vào phòng. Cửa phòng vô tội bị chém làm đôi. Võ công người này không phải hạng xoàng, đòn nào đòn đấy đều là chiêu tuyệt mạng, Mạc Lăng nhíu mày, nhấc cái ghế ném về phía đối phương. Nhược Hy dùng chân đá bay cái ghế ra, không ngờ người kia không có nội lực mà vẫn khó đối phó như vậy.

“Đây là có ý gì?”

“Ta phải hỏi người mới đúng, người rút cuộc là ai?”

Mạc Lăng đang thủ thế khẽ nhíu mày, xem ra tiểu cô nương này không biết hắn. Trước giờ, người muốn giết hắn vì cái danh thiên hạ đệ nhất đạo tặc có rất nhiều, nhưng người không biết hắn là ai mà vẫn muốn giết hắn thì quả thực khó hiểu.

Nhược Hy sáng giọng, hướng đạo về phía hấn mà nói.

“Ta biết người vốn không tốt lành gì, chuyện giang hồ vốn phức tạp, người giết người cướp của gì ta cũng chẳng để tâm. Thế nhưng chỗ chúng ta chỉ là một sơn trại nhỏ, không mong có bất kì phiền phức nào. Phụ thân hết sức đơn thuần nên mới thu nhận người, ta không thể để người lừa dối hoặc tổn thương phụ thân được.”

Nàng càng nói càng hăng, Mạc Lăng rất bất mãn, hừ lạnh.

“Cô một câu hai câu đều nhắc tới phụ thân, rồi cái gì mà không muốn phiền phức, không muốn tổn thương tên kia, nhưng cô thực sự biết hấn nghĩ gì, muốn gì à? Cô nghĩ hấn thực sự muốn cùng cô sống ngốc ở đây cả đời?”

“Người im đi!”

Nhược Hy điên cuồng tung ra một đao nữa, lại bị Mạc Lăng tránh được, nhưng trên bả vai hấn đã xuất hiện một vết chém dài.

“Người làm sao hiểu được phụ thân. Chúng ta ở đây vốn an an ổn ổn, không cần lại dính dáng đến chuyện giang hồ!”

Mạc Lăng ôm bả vai, đau đến nhú máu, thầm nghĩ con nhãi này điên thật rồi, mình cũng điên không nhẹ nên mới chọc tức nó. Lại nhớ, trên mái nhà, tên kia ngây ngô cười, tên kia mặt lem như mặt mèo, cũng vì tên kia mà hôm nay mình bị một con ngãi ranh trụy sát.

“Người cho rằng ta sẽ tin tưởng người, sẽ cho rằng người đối với phụ thân là thật lòng sao?”

Điều đó ta cũng không tin được. Mạc Lăng cười khổ, muốn đổi trọng tâm câu chuyện.

“Người nói không muốn dính dáng đến giang hồ, nhưng võ công này, người thuộc phái Không Động? Vừa nhìn đã nhận ra Thiết Huyền Cầm của ta, xem ra cũng không phải nhân vật đơn giản.”

“Đúng thì sao? Chớ nhiều lời, ta hỏi người có chịu rời khỏi đây không?”

Mặc dù cách đây một khắc, Mạc Lăng có nghĩ hấn sẽ rời khỏi đây thật, nhưng đó phải là hấn tự đi, nghĩ thế nào cũng không thể để một con tiểu nha đầu đuổi đi được, thế nhưng hấn lúc này không có nội lực, chống không lại Nhược Hy. Mạc Lăng cầm chắc ba cây kim châm có tẩm độc trong tay, tàn độc mà nhìn nàng, kim châm này lấy từ chỗ Bạch Cẩm Y, hiệu lực cũng không tệ đi.

Nhược Hy cũng không phải dạng hiền lành gì, âm thầm vận nội lực, dùng hết sức phóng đao về phía hấn. Mạc Lăng ở đường cùng, chắc chắn không tránh được, cùng lúc đó, ba cây kim châm phóng ra, chỉ trong tích tắc.

Một bóng người vọt qua cửa sổ, ba cây kim châm bị đá bay mất, cắm vào tường, đao trên tay Nhược Hy đã rơi xuống. Dao Dao đứng giữa phòng, cười vô cùng ôn hòa.

“Phụ thân, tay ta đau!”

Nhược Hy xoa cổ tay, đôi mắt ướt nước đáng thương, mếu máo nói.

“Hy Hy, ta bảo con nữ nhân thì đừng có dùng đao hùng hùng hổ hổ đi chém người chứ!”

“Ta biết lỗi rồi!”

Nàng khẽ cụp mắt xuống, Dao Dao đau lòng xoa cổ tay cho nàng, lại quay sang Mạc Lăng lạnh giọng trách cứ.

“Huynh đối với ta thế nào cũng được, nhưng nàng còn nhỏ, tại sao lại có thể hạ độc thủ với nàng như vậy?”

Mạc Lăng nhìn một màn này, cười lạnh.

“Ta chính là tàn độc như vậy đấy, người từ giờ trở đi không cần quan tâm đến ta nữa!”

Hấn không nói thêm gì, phát áo bỏ đi, có bao nhiêu cô độc, tịch mịch. Thế nhưng Dao Dao không hề nhìn đến, nàng chỉ biết vừa rồi ba cây kim châm phóng đến Nhược Hy nguy hiểm đến chừng nào.

Ta bị thương, người không nhìn đến ta sao?

Ta rời đi, người không giữ ta ở lại sao?

Người là đồ ngốc!

Mạc Lăng quyết định không nghĩ nữa, bả vai bị chém đang đau không ngừng, thầm quyết định ngày mai sẽ xuống núi.

Thế nhưng tối nay hẳn chỉ có một mình, cô độc ngồi nóc nhà, ngắm trăng lên.

Tại một nơi nào đó, Bạch Cẩm Y chợt nhớ lúc trước có tặng cho vị bằng hữu Mạc Lăng một ít kim châm. Lúc đó huynh ấy còn cười nói thứ này không cần thiết. Chắc huynh ấy vẫn nhớ chỗ đó không độc chết người, chỉ dùng để phòng vệ, tạm thời khóa nội lực của đối phương thôi nhĩ...

Hy vọng huynh ấy không sao!

8. Chương 8: Truyện Kiếm Hiệp Đề Xuất Hiện Bọn Bịt Mặt

Hỏi: “Rốt cuộc Thanh Thương kiếm có huyền cơ gì?”

Mộ Nhược Ngôn: “Bảo vật trấn môn!”

Mạc Lăng: “Thể hiện bản lĩnh siêu trộm.”

Na Dương: “Tỏ ra nguy hiểm.”

Hoàng Phủ: “Gặp lại cố nhân!”

Dao Dao: “Là cơ hội cho ta gặp được Lăng Nhi!”

=====

Lúc này đã quá nửa đêm, đầu tháng tám trăng mảnh mờ mờ, tại Sơn Dương trại yên tĩnh không một tiếng động. Trên nóc nhà phía Tây viện, một bóng trắng đang ngồi im như tượng.

Bất ngờ, một loạt các mũi tên xé gió, hướng hẳn mà phi tới. Chỉ nghe thấy phập một tiếng rồi một tiếng, bóng trắng từ trên nhà ngã xuống.

“Lên xem!”

Một đám khoảng tám hắc y nhân đeo mặt nạ di chuyển lẹ không một tiếng động tập trung lại, chỉ thấy phần vai áo có dính vết máu, dưới ánh trăng mờ có điểm kì lạ. Một tên có vẻ là thủ lĩnh tiến đến gần lật vạt áo thuần trắng ra, muốn xác định Mạc Lăng còn sống hay đã chết.

“Cẩn thận!”

Cách một tiếng, kim châm bắn ra tứ phía, ba tên áo đen bị trúng kim ngã vật, miệng xùi bọt mép. Dưới vạt áo trắng tuyết nhiên chẳng có ai cả.

“Chết tiệt, đây là một cái bẫy! Nhanh đuổi theo hắn.”

Tên thủ lĩnh hô lớn, thoát được một mảnh kim châm bay sát mặt liền dẫn đầu, đuổi theo bóng người đang chạy vào rừng.

Chỉ trong chớp mắt, phía Tây viện lại rơi vào an tĩnh như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Mạc Lăng chật vật chạy trốn, thoát đi y phục bạch sắc, hẳn mặc quần áo tối màu, rách nát chạy vào trong rừng. Nếu là bình thường, với trình độ của hắn thì có lẽ không vấn đề gì, nhưng lúc này nội lực đã mất cả, trông cậy vào mấy cây kim châm thì thật không có khả năng.

Hơn thế nữa, những người này thân thủ cũng không tầm thường.

Mạc Lăng khẽ cười khở, không ngờ mình vừa tính rời đi, lại có địch nhân tìm đến cửa. Hắn đã gây thù với cả giang hồ rồi, đâu cần phải nghĩ người đến đuổi riết mình là ai. Thế nhưng, hôm nay nếu chết ở đây cũng thật không cam lòng.

Trong một khắc, Mạc Lăng chợt nghĩ đến tên điên kia. Xem chừng con nhóc Nhược Hy nói đúng, ta chỉ có thể mang đến tai họa cho người khác thôi.

Mạc Lăng cắn chặt răng, lại liều mạng chạy, đằng sau đã bị đuổi đến sát nút. Một tên hắc y nhân chặn ngang trước mặt hắn, bao vây hắn ở giữa, phía sau bay đến một cây phi tiêu, cắm vào da thịt. Bọn chúng không tấn công ngay, có lẽ là không biết Mạc Lăng đã mất hết nội lực rồi. Hắn cười đến lạnh lùng, khẽ quét mắt một vòng.

Có hai tên phía trước, ba tên ở phía sau, cơ hội thắng được mà còn sống xem ra là không có.

“Chỉ muốn lấy mạng, không muốn nói chuyện à?”

Một tên áo đen chỉ hô một tiếng “Lên!”

Đêm nay đặc biệt dài.

Dao Dao đợi cho Nhược Hy ngủ hẳn liền kéo chăn cho nàng, bọc kín thân hình bé nhỏ, lúc này mới nhớ đến Mạc Lăng. Người kia hình như có bị thương. Dao Dao không yên tâm, liền men theo hoa viên phía hậu viện, đến phòng tìm Mạc Lăng.

Người kia cao ngạo như vậy, có thể nào lúc này sẽ giận dữ, không chịu để ý đến nàng.

Thoáng cười khở, không chịu để ý thì đã sao, chẳng phải từ trước tới nay Mạc Lăng vẫn chưa bao giờ để ý đến nàng sao, như vậy thì có hề gì. Chỉ cần Mạc Lăng không bỏ đi là được. Dao Dao nghĩ thế, nhưng khi nhìn phòng của Mạc Lăng trống trơn, nàng không khỏi thấy tuyệt vọng.

Hắn bỏ đi sao?

Thế nhưng, Mạc Lăng không phải là kiểu người không từ mà biệt. Hơn nữa, hắn không mang theo cây cổ cầm. Dao Dao nhíu mày, liền phi ra ngoài.

“Trại chủ, tại trái phía Tây phát hiện thi thể của ba hắc y nhân!”

“Sao có thể?”

Nàng càng lúc càng lo lắng, chân vì thế mà cũng nhanh hơn.

“Đây là có chuyện gì?”

“Bọn ta không biết, đang đi tuần thì gặp mấy cái xác này, đều sợ mất mật cả rồi. Có thấy áo khoác trắng của Mạc Lăng công tử, còn dính máu nữa, nhưng không thấy người đâu cả...”

Dao Dao lật xem kỹ cả ba cái xác, trên người chúng không có vết thương lớn, đều bị trúng ngân châm, thế nhưng ngân châm của Mạc Lăng không để giết người, xem ra bọn chúng tự cắn độc mà chết. Mà nhìn tình hình trước mặt, Lăng hẳn cũng đang bị thương nặng.

Nàng bị suy đoán của mình làm cho hoảng sợ, càng lúc hai hàng lông mày càng nhíu chặt.

“Trại chủ à, có cần phái thêm người đi tìm Mạc Lăng công tử?”

“Không cần, ta đi là được rồi!”

“Nhưng mà nhờ có nguy hiểm gì?”

Tiểu sơn tặc hơi e dè nói, đúng là bọn họ chỉ là sơn tặc, nhưng nghĩa khí huynh đệ vẫn biết. Dao Dao hiểu rõ, cũng cảm kích vô cùng, nhưng đây là chuyện mà bọn họ không thể nào gánh vác nổi. Vì vậy, nàng từ chối bọn họ cùng nhau tìm kiếm, một mực xông đi tìm Mạc Lăng. Chính nàng cũng không biết giờ người kia đang ở đâu.

Chỉ cầu trời hắn không có việc gì.

Hắn giận dữ cũng được, bỏ đi cũng được, chỉ cần hắn không có việc gì.

Thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu rồi, trời đã sắp sáng chưa? Mạc Lăng mơ hồ cảm giác từng vết thương lớn nhỏ ở trên cơ thể mình, cánh tay phải đã gãy, không có cảm giác gì, chẳng biết sau này còn có thể đánh đàn được không. Nếu như ...nếu như không thể đánh đàn được nữa, hắn tên điên kia sẽ rất vui mừng. Bộ dáng hắn lúc này chắc là chật vật lắm. Vừa rồi trốn trái trốn phải, bị chúng một đao, miệng vết thương sát đến tận xương. Lúc đó hắn dùng một quả pháo sáng mà thoát được, giờ đang trú tại một hang động khoét sâu vào sườn núi.

Cứ ở tại đây mơ mơ hồ hồ chết đi...

Sẽ không ai tìm được mình.

Thật không cam lòng!

Tầm mắt đã nhìn không rõ, bị bao phủ bởi một màu đỏ đục ngầu, bất giác Mạc Lăng như nhìn thấy một gương mặt, rất quen, vì mình mà khóc, gọi tên mình. Hắn bỗng mỉm cười, muốn giơ tay lên lau nước mắt cho người kia, lại quên mất tay mình đã gãy rồi.

“Huynh đừng cười, Mạc Lăng, huynh đừng cố cười nữa.”

Dao Dao khóc càng lớn, đau lòng mà không ngừng rơi lệ.

“Tại sao người tìm được ta?”

“Ta không biết, ta cứ đi mãi, đi mãi, chỗ nào cũng tìm qua rồi, tìm rất lâu. Cuối cùng cũng tìm thấy huynh ở đây.”

Mạc Lăng dùng bàn tay trái đã bần và đầy vết trầy xước, nhưng ít ra còn lành lặn của mình, xoa lên má của Dao Dao, nở một nụ cười thật khó coi. Trên gò má trắng ngần của nàng hiện lên vết máu theo đầu ngón tay, nhìn thật chói mắt. Hắn cảm nhận được đầu ngón tay mình ướt nước. Rốt cuộc, cũng có người vì mình mà rơi lệ sao?

“Đáng ra ...ta phải nhận ra lâu rồi. Cô...cô là nữ phải không?”

“Đừng nhắc chuyện này nữa, huynh đừng gặng sức! Ta sẽ đưa huynh về ngay đây...”

Dao Dao lúng túng muốn đỡ Mạc Lăng dậy, lại không biết phải đặt tay vào đâu để không ảnh hưởng tới vết thương. Hắn bị tập kích thật là thảm, cả người trên dưới không chỗ nào là lành lặn. Nàng thấy mà càng đau lòng, lửa giận bốc lên ngày càng lớn.

Mạc Lăng dùng hết sức, đẩy tay của nàng ra.

“Cô về đi...ta không muốn... phải liên lụy đến cô...”

Xem ra, con nhãi ranh Nhược Hy đó nói đúng, là hắn hại đến nàng. Mạc Lăng càng nghĩ càng không cam tâm, nếu như hắn còn võ công, còn nội lực, hắn có thể bảo vệ nàng, nhưng lúc này, hắn chỉ là một phế nhân, nàng nên bỏ mặc hắn mới phải. Nói xong, hắn đã gần như đổ gục xuống. Dao Dao cười khổ.

“Huynh sai rồi...”

Từ trong bóng đêm hiện ra năm hắc y nhân. Dao Dao cẩn thận đặt Mạc Lăng nằm xuống đất, tránh miệng vết thương. Sau đó, liền dùng mu bàn tay lau đi vết nước mắt trên gò má, rút kiếm.

“Là ta làm liên lụy đến huynh. Bọn chúng vốn dĩ tới là để tìm ta...”

....

..

Tại một ngôi miếu hoang khác, Mộ Nhược Ngôn cầm kiếm vào cổ họng của một tên hắc y nhân cuối cùng. Tiểu muội Bạch Cẩm Y cũng vừa vận giải quyết xong một tên, bộ dáng khá chật vật, khẽ hỏi.

“Bọn chúng là ai vậy?”

“Ta không biết, nhưng thân thủ của bọn chúng rất tốt, không thể lơ là được!”

Na Dương tiểu thư Hoa Nhược Song vừa mới chém chết một tên, mới lột khăn bịt mặt của hắn ra, bên trong là một gương mặt bị tàn phá, không ra hình thù.

“Dựa theo cách thức hành động cùng võ công, ta đoán đây là sát thủ thuộc tổ chức Âm Nguyệt, nhưng chỉ là bọn rầy rìa thôi. Sắp tới có vẻ đường đi sẽ còn nhiều khó khăn hơn.”

Nàng ngừng lại một chút, soi vết sẫm hình hai con rắn quấn vào nhau, ở cánh tay phải của tên sát thủ, lại quay sang Mộ Nhược Ngôn hỏi.

“Ta chỉ thắc mắc rằng bọn chúng nhằm vào chúng ta có mục đích gì? Mộ Thiếu hiệp không để một người sống để chúng ta hỏi cung được à?”

“Đại tỷ của ta, cô đều thấy bọn chúng đâu phải hạng xoàng, đều là cao thủ cả. Bắt sống là một việc rất liều lĩnh.”

Hơn nữa, trong đoàn của bọn họ còn có hai người không có sức chiến đấu, đó là tiểu vương gia và Tịnh Yên muội muội, kèm một nhân vật nguy hiểm không hề có ý định ra tay tương cứu, Mộ Nhược Ngôn ai oán hướng xà nhà nói.

“Ám Minh huynh, dù chúng ta có thể giải quyết được, nhưng huynh cũng nên giúp một tay chứ?”

Xà nhà không có tiếng trả lời.

Na Dương hừ dài một tiếng thể hiện rõ ý khinh thường, chẳng biết là khinh thường Mộ Nhược Ngôn hay Hoàng Phủ Ám Minh.

Tịnh Yên muội muội từ lúc sát thủ xuất hiện vẫn ngồi thu lu một góc, sợ quá đến không nói năng gì.

Còn tiểu vương gia Hách Mi vẫn đang ăn no ngủ kĩ, xem chừng cả sát thủ đến cũng không làm cho tỉnh giấc, ngáy đến là ngon lành, thậm chí còn chảy dãi.

Đây là lần bị tập kích đầu tiên của bọn họ, Mộ Nhược Ngôn nói.

“Các cô đều mệt cả rồi, đi ngủ đi, để ta gác.”

Nhanh chóng, màn đêm lại rơi vào yên tĩnh một lần nữa, Hoàng Phủ Ám Minh ngồi trầm tư, tay khẽ miết vào tấm ngọc bội, thoáng nhíu mày...

9. Chương 9: Ta Mệt Mỗi Quá Rồi

Có một câu chuyện kể lại thế này.

Một ngày, một người tiều phu đi lên núi, có gặp một con thỏ nhỏ đứng ngốc ở dưới một tán cây hòe, anh ta liền đưa cho con thỏ một cây rau cải. Ngày hôm sau rồi ngày hôm sau nữa, con thỏ đều đứng giờ quay lại, ở dưới gốc cây hòe, chờ tiều phu để xin ăn. Người tiều phu riết cũng thành quen, ôm con thỏ trắng vào lòng, vuốt ve bộ lông mềm của nó mà nói:

“Ta thích ngươi lắm, sau này ta muốn ở bên cạnh ngươi, dù thế nào cũng muốn đối tốt với ngươi!”

Con thỏ suy nghĩ một chút rồi e dè hỏi lại.

“Thế nhưng nếu ta không còn là thỏ thì sao?”

Người tiều phu chỉ mỉm cười. Hôm sau, khi tiều phu quay lại, thấy ở dưới gốc cây hòe là một con sói xám, liền hoảng sợ mà bỏ chạy. Thì ra huynh vẫn không thể chịu được, có một loại thỏ, khi lớn lên sẽ trở thành sói...

Hoặc là ngay từ đầu ta vốn dĩ là sói rồi, trở thành thỏ chỉ để gặp được huynh.

Ta sợ không gặp được huynh lại sợ phải gặp huynh. Ta cũng sợ huynh không nhận ra ta, vừa sợ huynh không chấp nhận ta.

Tiểu vương gia Hách Mi hứng thú cời tàn lửa ở trong đám củi cháy đến sắp tàn, càng chơi lại càng nghiêm. Bạch Cẩm Y ngồi một bên, nhìn cảnh này mà phiền chán không chịu được.

“Vừa rồi còn ngủ rất say cơ mà, sao bây giờ lại dậy rồi?”

Tiểu vương gia bĩu môi.

“Đệ còn chưa hỏi vừa rồi tại sao có đánh nhau lại không gọi đệ dậy, chán muốn chết. Đệ phải thức xem chút nữa mấy người kia còn quay lại không.”

Bạch Cẩm Y cứng chiều mà véo đôi má bầu bĩnh đầy tàn nhang của Hách Mi, giở giọng oán trách.

“Ta lạy đệ, vừa rồi đao bay sát bên mặt đệ mà đệ còn không dậy nổi, người trần mắt thịt như ta làm sao gọi đệ dậy!”

“Đệ mặc kệ!” Hách Mi cười khanh khách, thoát khỏi ma trảo của Cẩm Y, lại quay sang chớp chớp mắt với Na Dương tiểu thư trước giờ vẫn yên lặng.

” Tỷ tỷ xinh đẹp, người ta đồn tỷ việc gì cũng biết, vậy tỷ có biết những người này là nhắm vào ai không?”

Na Dương cúi cần đáp.

“Không biết!”

“Có ý gì vậy?”

“Ta nói không biết, cô nghe không hiểu à?”

Mắt thấy Bạch Cẩm Y và Hoa Nhược Song lại chuẩn bị gây nhau, tiểu đệ Hách Mi cười hì hì can.

“Đệ không hỏi nữa là được, đệ sẽ ngoan ngoãn đi ngủ luôn!”

Hoa Nhược Song bực mình đá tung đồng lửa rồi bỏ ra ngoài. Tịnh Yên muội muội bị bộ dáng này dọa cho sợ, khẽ run rẩy ngồi im thín thít một góc. Bạch Cẩm Y gọi với theo.

“Cô đi đâu vậy? Cô tại sao mà bực mình cơ chứ?”

Hoa Nhược Song không trả lời, cũng không quay đầu lại. Hách Mi tiểu đệ e dè hỏi.

“Không phải đệ làm tỷ ấy giận chứ?”

“Không đâu, không đâu, là tự cô ta phát điên thôi!”

Nàng quay sang Tịnh Yên tiểu muội vẫn ngồi im thín thít kia.

“Cô cũng đi ngủ sớm đi, ngày mai rời khỏi đây, đi cùng chúng ta rất nguy hiểm!”

“Ta...ta...”

Không đợi Tịnh Yên trả lời, nàng cũng ngáp một tiếng thật lớn, ngả lưng xuống ngủ. Hách Mi tiểu vương gia cũng nhanh chóng ngáy o o.

Ngay bên ngoài, Mộ Nhược Ngôn lãnh nhiệm vụ trực, cười hì hì với bóng đen trên nóc nhà.

“Hoàng Phủ, đêm lạnh quá, huynh cùng ta uống rượu chứ?”

Hoàng Phủ không nên tiếng trả lời, nhưng chỉ cần hần không phản đối hoặc không ném phi tiêu, y đều tự coi như thế là đồng ý. Mộ Nhược Ngôn phi thân mình lên nóc nhà, thật tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Hoàng Phủ, lại lôi ra một bình rượu nhỏ cùng hai cái chén con, mời rượu. Hần không nói gì, cả nét mặt cũng không một chút suy chuyển, Mộ Nhược Ngôn tựa hồ cũng đã quen, không nói thêm nữa mà chỉ yên lặng rót rượu. Hôm nay trăng mảnh như lá liễu, đêm khuya quá sức tịch mịch. Giơ chén rượu lên, thể hiện một động tác mời với người đang im lìm kia, Mộ Nhược Ngôn uống cạn, lại khẽ cười, bộ dạng thỏa mãn lắm. Hoàng Phủ nhìn y, lại lắc đầu, cũng mỉm cười mà uống một chén rượu.

Mộ Nhược Ngôn buồn bực mà uống thêm một chén nữa, cảnh đêm chẳng có gì đáng xem, so ra, người bên cạnh còn dễ nhìn hơn. Đã vào đầu mùa thu, không khí có chút lạnh, uống rượu cũng giúp làm ấm người. Ngồi cạnh nhau cũng có thể ấm người.

Tựa hồ, Mộ Nhược Ngôn uống rượu cũng không phải tốt lắm, tầm vài chén đã hơi mơ hồ. Vì vậy, y rất có can đảm mà nín lấy tay hắn, cười hì hì, hỏi.

“Huynh vì sao lại muốn tìm tên đạo tặc Mạc Lăng vậy? Hắn lấy trộm đồ của huynh à?”

Hoàng Phủ nhú mày, muốn gỡ tay tên tiểu bợm rượu này ra, nhưng lại thôi.

“Không phải!”

“Không phải cái gì? Không phải tìm Mạc Lăng hay không phải hắn trộm đồ của huynh?”

Những lúc này Mộ Nhược Ngôn lại trở thành tên nhóc hay lải nhải, Hoàng Phủ Ám Minh bình thường luôn thấy y một mực giả bộ khinh khỉnh, đứng đắn, giờ lại thấy có hơi chút phiền lòng. Hắn không trả lời, mà Mộ Nhược Ngôn lại tự cho rằng mình hiểu được, khẽ ôm lấy cánh tay hắn lắc lắc.

“Huynh nói xem, người huynh tìm là người như thế nào?”

“Hắn rất thông minh!”

Không có ngu ngốc như người!

“Thật à? Thật vậy sao?”

Mộ Nhược Ngôn lẩm bẩm mấy tiếng trong miệng, còn khẽ nắc, cuối cùng tiếng nắc nhỏ dần, rồi im hẳn. Y dựa đầu vào vai Hoàng Phủ, vẫn một mực ôm cánh tay hắn, nghiêng đầu ngủ, chỉ còn tiếng thở khe khẽ.

Hoàng Phủ Ám Minh vẫn ngồi yên lặng ngắm trăng.

Thực ra người kia trông như thế nào, hắn cũng không nhớ rõ nữa. Đó là một đứa trẻ thông minh...

Rất lâu về trước từng thu nhận một đồ đệ. Đó là một đứa trẻ thông minh, cũng rất hiểu chuyện, đứa trẻ đó luôn im lặng, lằm lằm đi theo mình.

Hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp, lúc đó từng đi qua một ngôi làng bị giặc cướp đốt phá. Đứa trẻ mặt mũi đen nhẻm, tay chân khô gầy, canh bên cạnh hai cái xác cháy đen, nhìn hắn trừng trừng. Lúc đó, Hoàng Phủ Ám Minh cũng chỉ mười bốn tuổi, trời sinh tính cách và tình cảm đều rất đậm nhạt, hơi nghiêng đầu, đối với cảnh trước mặt không có cảm xúc gì, liền muốn rời đi. Đúng lúc đó, đứa nhỏ vọt chạy lên ôm lấy chân hắn la lớn.

“Đợi đã, giúp ta giết hết bọn chúng, ta sẽ theo người!”

Hoàng Phủ Ám Minh nhú mày, đã đứa nhỏ văng ra xa, đứa nhỏ không kêu một tiếng, lại kiên trì bò lại ôm lấy chân hắn, cứ như thế lặp lại mấy lần, cho đến tận khi Hoàng Phủ không đá đứa nhỏ ra nữa. Hắn lúc đó nói.

“Người không đủ tiền để thuê ta giết người, nhưng ta sẽ dạy người cách giết người!”

Việc đó Hoàng Phủ nghĩ là hắn quên rồi, thậm chí hắn cũng không nghĩ ra là tại sao lại mang đứa nhỏ theo bên mình nữa.

Hắn đưa cho đứa nhỏ một miếng bạch ngọc, chứng nhận cho thân phận người đồ đệ đầu tiên và duy nhất của hắn. Đứa nhỏ không nói gì, cúi đầu cảm ơn rồi bọc miếng ngọc trong một miếng giẻ rách nát, ôm vào trong ngực, hắn bật cười. Một sát thủ mười sáu tuổi, dắt theo một đứa nhỏ tám tuổi, dắt theo tận mười năm. Trong vòng mười năm đó, khác với danh môn chính phái, thứ bọn họ luyện là ma công, duy chỉ luyện võ cũng là một khổ sở, đau đớn đến tê tâm liệt phế. Hoàng Phủ đợi đứa nhỏ bỏ cuộc, thế nhưng trước giờ đứa nhỏ lằm lằm đi đó vẫn kiên trì luyện, chưa hề oán thán một lời. Kỳ thực hai người bọn họ rất giống nhau.

Hắn không biết người kia đã trả được thù cho ba mẹ mình chưa, dù sao đứa nhóc đó theo mình cũng chỉ là để trả thù. Thật hoài niệm ánh mắt đầy thù hận khi lần đầu tiên y gặp hắn. Lâu dần, khi đứa nhỏ trưởng thành, ánh mắt của y trở lên giống hệt hắn, không chứa đựng bất kỳ một tia tình cảm nào. Võ công ngày

càng cường đại, đã dần muốn ngang ngửa với hắn, y lại càng ngày càng giống như một con búp bê gỗ, lạnh lùng và tàn độc. Ở giang hồ, ngoài Hoàng Phủ Âm Minh ra còn có một nhân vật nữa, nổi danh và đáng sợ không kém, được mệnh danh là Hắc Dạ Thiên Sát. Người này cùng với Hoàng Phủ Âm Minh hành tung đều bí ẩn, ra tay đều tuyệt tình, dứt khoát.

Đối với người đồ đệ duy nhất này, hắn chưa bao giờ hiểu y nghĩ gì cả.

Một lần y đến gặp hắn, nhìn hắn khẽ mỉm cười, lần đầu tiên trong suốt mười năm quen biết hắn nhìn thấy y cười.

“Sư phụ, ta mệt mỏi rồi, ta muốn rời đi...”

“Đi đâu?”

Hắn muốn đưa tay ra giữ y, lại để y vượt mất. Hóa ra, y trước giờ vẫn không cần đến hắn, chỉ có duy nhất mình hắn là người cần đến y thôi.

“Võ công này ta trả lại người, ơn thu nhận này ta trả lại người. Xin lỗi...”

Kinh mạch bị phá nát, y ôm ngực của mình ngã gục xuống, phun ra máu. Y thà tự tay phế võ công của mình cũng không muốn đi theo hắn nữa.

Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, không ngừng được...

Đó là một câu chuyện cũ bi thương. Hơn một năm trôi qua rồi, Hoàng Phủ điên cuồng lật tung cả giang hồ cũng không tìm được người kia. Hắn không còn nhớ đến tình cảm gì nữa, chỉ muốn hỏi vì sao người kia muốn rời đi thôi.

Hoàng Phủ buồn phiền nghĩ, lại đẩy cái đầu đang gác trên tay mình ra, cầm bình rượu của Mộ Nhược Ngôn uống cạn. Nhược Ngôn vẫn không tỉnh, trong cổ họng buông ra một tiếng làu bàu bất mãn.

Thật đúng là, một kẻ ngu ngốc!

Tại một nơi khác, khu rừng bên ngoài Sơn Dương trại, ánh trăng không lọt qua nổi tán cây, không khí âm trầm, hai hắc y nhân cầm đại đao, một người dùng kiếm, một người dùng roi ra. Đối diện với họ, Mạc Lăng đổ gục trên mặt đất, y phục nhuộm máu đỏ tươi. Dao Dao đứng chắn đằng trước, tay lăm lăm đoản đao, đôi lông mày khẽ nhíu lại, nổi lên sát ý.

“Các người muốn đối phó với ai? Với ta hay với Mạc Lăng? Nếu đối phó với ta thì ta sẵn sàng tiếp, còn nếu đối phó với Mạc Lăng thì cũng phải bước qua xác ta đã.”

Năm hắc y nhân không nói gì, khẽ liếc nhìn nhau đầy ẩn ý rồi cùng xông lên.

Đêm nhuộm đỏ máu người, chỉ nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau. Mạc Lăng chạy trốn cả buổi tối lúc này đã cạn kiệt sức lực rồi, cố gắng mở mắt ra cũng chẳng thể nhìn thấy gì, ý thức cũng không còn thanh tỉnh, không rõ chuyện gì xảy ra nữa.

Bị mùi máu kích thích, nàng chìm vào trong chém giết, như phát cuồng, vết máu bắn lên mặt càng thêm phần ác độc.

“Quả nhiên là Hắc Dạ Thiên Sát!”

Tên thủ lĩnh của đám bịt mặt, bị trúng một chiêu của nàng ôm lấy ngực bị thương, phun ra máu. Nàng cười đến điên cuồng, tàn độc.

“Bản chất của người chính là như vậy,... người chỉ là ma đầu...”

Gã nói mà như âm thanh của loài rắn độc rít qua kẽ răng. Thanh kiếm cắm ngay họng gã ngăn lấy âm thanh cuối, máu bắn ra nhuộm đỏ y phục, nàng thở hổn hển, cả tay cũng phát run.

Đột nhiên, có một bàn tay nắm lấy cổ chân nàng, Mạc Lăng lết ở dưới đất, ngẩng đầu, nói từng tiếng khó nhọc.

“Đủ... đủ rồi... Cô không cần phải... làm như vậy nữa...”

Dao Dao gục xuống, òa khóc nức nở, Mạc Lăng muốn mở mắt ra nhìn, lại không thể nhìn rõ mặt nàng, chìm vào trong hôn mê.

10. Chương 10: Thanh Sương Kiếm

Ở giang hồ có một truyền kì, đến đứa trẻ ba tuổi còn biết tại phái Không Động có Thanh Sương kiếm, do đích thân chưởng môn nhân đầu tiên rèn ra. Thân kiếm bằng sắt nung rồi rèn liên tục bốn mươi chín ngày. Đến mùa xuân ngâm trong nước Bích Dao Trì trên núi Hồ Oa.

Nghe nói thân kiếm mảnh như cánh chuồn chuồn, mảnh đến mức một giọt sương đọng trên lưỡi kiếm cũng có thể chế làm đôi, màu đỏ sậm như ráng chiều tà. Lại nghe nói, Thanh Sương kiếm một kiếm chém ra có thể san rừng, chế núi, uy lực vô hạn.

Người không tin ư?

Đúng vậy, truyền thuyết giang hồ thật khó tin. Hơn nữa, thứ gọi là báu vật, có mấy ai được thấy tận mắt, sờ tận tay.

Ít lâu trước, Na Dương tiểu thư ở giữa đại hội võ lâm, khê cười mỉm, dùng chiếc quạt, tao nhã mà che đi nửa gương mặt.

“Các người thật là nông cạn! Vốn chỉ nghe Thanh Sương kiếm lợi hại như thế nào, uy lực ra sao, nhưng bí mật thực sự có thể khống chế thiên hạ thì mấy người biết được!”

Vì tin đồn này mà người người kéo lên phái Không Động đòi xem báu vật cho bằng được, lại bị muôn vàn bẫy rập đuổi về.

Lại ít lâu sau, có tin đồn rằng Mạc Lăng đã trộm được kiếm rồi, từ đó mang theo kiếm biến mất trên giang hồ.

Mà tin đồn trên giang hồ, chủ yếu là do Na Dương mà ra.

Thanh Sương kiếm có huyền cơ? Quả thật có huyền cơ.

Sáng sớm tỉnh dậy, Mộ Nhược Ngôn bị lạnh mà tỉnh, thấy mình đang ngủ trên nền miếu hoang lạnh ngắt, co ro như con tôm, đối diện với đại mỹ nữ Bạch Cẩm Y thì liền bối rối, cười hì hì.

“Bạch tiểu thư, hôm qua ta ngủ quên mất rồi!”

Bạch Cẩm Y hai mắt đã có hai vòng lớn, hiển nhiên là ngủ không ngon, khách khí nói.

“Không sao, cũng đến phiên ta thức trực mà!”

“Hôm qua cái huynh mặc áo đen khiêng huynh từ trên nóc nhà xuống, huynh ngáy như lợn ấy, lại quấy đạp linh tinh, còn âm ỉ đòi ôm tỷ tỷ nữa, hại đệ chẳng ngủ được gì cả!”

Tiểu vương gia Hách Mi hồn nhiên oán trách. Mộ Nhược Ngôn ngượng ngùng đỏ mặt. Y bình thường ngủ cũng không xấu tính lắm, hôm qua chắc tại uống rượu say.

“Ta... xin lỗi. À, mà Na Dương tiểu thư đâu rồi?”

“Cô ta đi rồi!”

Hôm qua nửa đêm, Hoa Nhược Song rời đi, đến lúc này cũng chưa trở về, ngựa của cô ta cũng không thấy đâu, hiển nhiên là bỏ đi rồi. Dù gì ban đầu cũng không chung đường, chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ, không nhất thiết phải bước tiếp cùng nhau. Nghĩ vậy, nhưng vị Na Dương tiểu thư kia không từ mà biệt cũng làm cho người ta oán trách.

Buổi sáng, bọn họ ăn uống qua loa rồi cũng lên đường.

“Nhược Ngôn ca ca, huynh thuộc phái Không Động mà! Vậy huynh nói xem Thanh Sương kiếm là như thế nào?”

Tiểu vương gia Hách Mi hí hí hai mắt, giả bộ dễ thương hỏi. Mộ Nhược Ngôn vừa đánh xe ngựa vừa trầm ngâm trả lời.

“Chỉ là một thanh kiếm mà thôi!”

“Vậy tại sao mấy người các huynh đều phải tìm cho bằng được?”

“Người trong giang hồ đều phù phiếm như vậy!”

“Cả huynh nữa sao?”

“Đúng vậy!”

Mộ Nhược Ngôn cười cười ôm tiểu vương gia vào lòng, còn nhéo nhéo hai má, thật cưng nựng mà nói.

“Trước kia ta cũng có một tiểu muội, chỉ lớn hơn đệ một chút thôi, muội ấy dễ thương lắm, cũng hay hỏi linh tinh, y như đệ. Nhưng mà cách đây khoảng một năm muội ấy đã biến mất rồi!”

“Huynh không đi tìm tiểu muội của huynh à?”

“Không cần, muội ấy rất thông minh, thông minh hơn ta nhiều, sẽ không có chuyện gì đâu. Trước đây muội ấy là người gác kiếm trên núi Không Động!”

Bọn họ một đường đi thẳng, không nghỉ lại nhiều, thỉnh thoảng bị bọn bịt mắt tập kích đều có Mộ Nhược Ngôn Mộ thiếu hiệp ra tay dẹp loạn. Bạch Cẩm Y lo lắng cho tiểu vương gia Hách Mi cùng tiểu muội Tịnh Yên đi theo sẽ mệt mỏi, nhưng bọn họ đều không muốn tách ra, cuối cùng chính nàng lại thành người mệt mỏi vì lo bảo vệ cho hai người bọn họ.

Đối mặt với tiểu muội Tịnh Yên rụt rè, đôi mắt lúc nào cũng đẫm nước, quả thực là không còn cách nào.

“Ta...ta... Ta đã không còn chỗ nào để về rồi, có thể đi theo mọi người không? Ta có thể nấu cơm, giặt giũ, chẻ củi... Gì cũng được.”

Mộ Nhược Ngôn mềm lòng xoa tay, đơn giản nói.

“Giữ nàng ấy ở lại đi!”

Vì vậy mà bọn họ đi theo một tổ hợp năm người kì quái như thế này. Người thứ năm, Hoàng Phủ Âm Minh, qua một đêm kia lại càng âm trầm.

Tại Sơn Dương trại...

Dao Dao ngồi thẫn thờ bên giường của Mạc Lăng. Người kia đã được thay y phục bạch sắc sạch sẽ, trên người cũng đã được xử lý vết thương, thế nhưng vẫn không tỉnh lại. Hắn ngủ liền hai ngày, gương mặt gầy yếu, mỗi một, khác hẳn với vẻ suất khí ngạo kiều ngày thường, Dao Dao nhìn mà đau lòng, lặng lẽ lau mồ hôi cho người đang nằm trên giường.

“Huynh xem, ta còn không có khăn tay của nữ tử, đành dùng khăn vải bố lau cho huynh, chắc huynh chán ghét ta lắm!”

Nàng khẽ mỉm cười, lại lo lắng người này có thể cứ thế mà ngủ mất, không bao giờ tỉnh dậy không?

Lăng, là nỗi của ta.

Nếu như ta chỉ là một nữ tử bình thường, ta nhất định sẽ làm mọi cách để quán lấy huynh, bắt huynh phải lấy ta làm vợ. Ta chỉ muốn được gả cho huynh thôi.

Thế nhưng, không kịp nữa rồi...

Dao Dao yên lặng rơi lệ, giọt nước mắt theo đường nét gương mặt xinh đẹp, rơi xuống mu bàn tay của Mạc Lăng.

“Cha nuôi!”

Nhược Hy khẽ gọi.

“Những người kia đâu rồi?”

“Những người nào?”

Dao Dao dờ dẩn hỏi lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm đến người đang nằm trên giường, không nhìn đến tiểu nữ tử kia.

“Những người anh em ở trong Sơn Dương trại, còn có đám chó mèo mà cha nuôi nhặt về...”

“Ta cho họ đi rồi!”

Giọng nàng nhẹ băng. Nhược Hy khẽ nhú mày, tay bê khay đồ ăn cũng không động.

“Cô cũng nên rời khỏi đây rồi!”

“Cha nuôi...”

Dao Dao ngắt lời, lạnh lùng nói.

“Nực cười, cô thực sự nghĩ ta là cha nuôi của cô được sao?”

Nhược Hy sững sờ. Dao Dao nhìn chăm chăm Mạc Lăng vẫn không hề có giấu hiệu tỉnh lại, dịu dàng mà lau mồ hôi trên trán và trên cổ. Nàng nhớ người này khi mang Mạc Lăng trở về, cả hai trên người toàn là máu, thế nhưng không có chút máu nào là của Đỗ Khinh Vân cả. Những tên bịt mặt đằng sau núi cũng là do một tay người này giết?

“Đi đi!”

“Người vì Mạc Lăng mà làm đến mức này? Người thực sự yêu hắn? Tại sao người lại yêu hắn?”

“Ta không biết!”

Ban đầu chỉ là muốn ở cạnh ai đó thôi, ta chỉ muốn biết được cuộc sống của một người bình thường như thế nào, một nữ nhân bình thường là như thế nào? Gặp được huynh chỉ là tình cờ, thế nhưng ta nếu có cơ hội, nếu như có thể chọn lại một lần nữa, ta vẫn muốn cả đời ở lại bên cạnh huynh.

Lưỡi kiếm lạnh lẽo kề ngay cổ, Dao Dao khẽ nhắm mắt lại, ngửa cổ ra sau, môi nhếch lên tạo thành một đường cong vừa phải.

“Hy Hy muốn giết ta sao?”

“Người thực sự là Hắc Dạ Thiên Sát?”

“Ta nói không phải thì Hy Hy cũng đâu có tin.”

Ở một nơi nào đó, Mộ Nhược Ngôn vừa kể rằng muội muội của y là người giữ kiếm trên núi Không Động. Y cũng nói, muội muội của y đã biến mất từ một năm trước, nàng tên là Mộ Nhược Hy.

Nhược Hy cười gằn, huy kiếm tấn công về phía Dao Dao. Đột nhiên, Dao Dao trợn to mắt, thét lớn.

“Cẩn thận!”

Từ trên đai lưng quần quanh vòng eo mảnh, nàng rút ra lưỡi kiếm mỏng như cánh chuồn chuồn, màu đỏ thẫm, lưỡi kiếm linh hoạt trong không khí, sắc bén vô cùng, đâm thẳng vào cổ họng tên hắc y nhân đằng sau lưng Nhược Hy. Máu bắn thẳng lên không trung, văng lên mặt cả hai người, lập tức năm hắc y nhân xuất hiện. Nhược Hy hoảng sợ, giật lùi về đằng sau ba bước, không dám tin nhìn vào người trước mặt. Dao Dao đã vào trạng thái chiến đấu, toàn thân là sát khí, khác hẳn với một Đỗ Khinh Vân lúc nào cũng tươi cười ngốc nghếch.

Lúc này, Nhược Hy đột nhiên hoảng sợ, cũng nhận thức rõ, người này không phải là cha nuôi của nàng, mà là sát thủ đệ nhất.

Trên tay Dao Dao là Thanh Thương kiếm trong truyền thuyết, nàng cười đến quỷ dị.

“Quả nhiên... Quả nhiên... Thanh Sương kiếm ngay từ ban đầu đều ở chỗ người.”

Thanh Sương kiếm cách đây một năm đã bị một người hành tung quỹ dị cướp đi mất, chuyện này không bị đồn rộng rãi trên giang hồ, thế nhưng Nhược Hy biết người này lợi hại cỡ nào, tàn nhẫn cỡ nào. Thanh Sương kiếm mà Mạc Lăng trộm được chỉ là giả, nếu vì một thứ không có thật mà liều mạng đến mức này, nếu hẳn biết được, có phải sẽ tức đến chết không. Nhược Hy không hiểu sao lại có chút đồng tình với Mạc Lăng.

“Ngay từ đầu là người tính kế hẳn?”

“Sợ rồi à? Chưa từng giết người bao giờ đúng không? Đúng là trẻ con...”

Dao Dao cười lạnh ném Thanh Sương kiếm vào tay Nhược Hy, vẫn còn đang ngây người.

“Mang kiếm của cô và Mạc Lăng rời khỏi đây, nhanh lên!”

“Còn cha nuôi thì sao?”

“Những thứ này đuổi theo ta, ta vốn dĩ không thể thoát được!”

Nhược Hy vẫn còn không muốn đi, nhanh tay đỡ kiếm của một hắc y nhân muốn chém vào Mạc Lăng. Thấy nàng còn chần chừ không quyết, Dao Dao hét lớn.

“Đi mau, nếu không thì không kịp mất!”

Lúc này, một mình Dao Dao phải đối phó với ba hắc y nhân, không hề có ưu thế gì cả, mà xem chừng nàng đã chống đỡ không nổi rồi. Nhược Hy cũng đã bỏ lỡ mất cơ hội có thể thoát được, chỉ chống đỡ hai tên hắc y nhân, vừa phải bảo vệ Mạc Lăng.

Bọn này có võ công thật là khá, khí thật, rốt cuộc là bọn nào?

Tại sao hôm trước Hắc dạ có thể điên cuồng chém giết chúng nhưng hôm nay chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ? Nhược Hy nghi hoặc không hiểu. Bọn hắc y nhân dường như cũng rất e sợ, chỉ đánh thăm dò, hết sức cẩn trọng, nhưng rốt cuộc là chúng e sợ điều gì?

Võ công của Hắc dạ rốt cuộc là đến giới hạn nào?

Đúng lúc này, có một bóng trắng từ cửa sổ phi vào, ngay lúc Dao Dao sắp thất thủ mà ngăn chặn lưỡi kiếm trên đầu nàng, rất thành thực mà thay nàng ứng chiến, đôi mắt lạnh lùng nhìn đám hắc y nhân một loạt.

“Có một vị bạch y cô nương nói cho ta biết bằng hữu của cô ấy ở Sơn Dương trại đang bị thương. Xem ra ta đến đúng lúc rồi?”

Dao Dao ngã trên mặt đất, ôm lấy vết thương bên vai phải, khẽ cười.

“Đa tạ, Na Dương tỷ!”

=====

[HẬU TRƯỞNG]

Tác giả: “Cảm giác làm công chúa ngủ trong rừng như thế nào, Mạc công tử?”

Mạc Lăng: “Rất tốt, không tin thì ta cho người ngủ luôn không cần tỉnh!”

Nhan đề đúng cho chương này: Mộ Nhược Ngôn tán gái lạ, Mạc Lăng hôn mê mãi không tỉnh, các chị em tranh thủ thả bách hợp!

11. Chương 11: Ta Không Nỡ Để Huynh Một Mình

Hành trình bọn họ đi tìm Mạc Lăng không được nhanh cho lắm, phải mang theo đứa nhóc miệng còn hơi sữa, cùng một tiểu muội muội lúc nào cũng yếu nhược, sợ sệt, quả thực không làm cách nào mà nhanh được. Bạch Cẩm Y hốt hoảng, gấp gáp đến độ chân bước cũng riu. Duy chỉ nàng biết Mạc Lăng đang bị phế hết võ công, không biết có nguy hiểm gì không, nàng không an tâm được. Trái lại, Mộ Nhược Ngôn rất thông thả, hẳn không cần tìm người, cũng không muốn tìm người, nhiều lúc cũng quên mất mục đích ban đầu của mình là gì. Xem ra mục đích ban đầu, tìm được Thanh Sương kiếm đem về núi Không Động cũng không quá quan trọng.

Mà điều không ngờ rằng Hoàng Phủ Âm Minh, con bướm quý hiếm kia cũng không hề gấp gáp. So với thái độ ngày ban đầu gặp mặt, Hoàng Phủ kể dao vào cổ ép y tìm bằng được Thanh Sương Kiếm, bây giờ hẳn trầm mặc hơn rất nhiều, cả ngày không có động tĩnh gì, nếu không cảm nhận được khí tức của hắn, khéo còn tưởng nhầm rằng hắn không còn đi theo bọn họ nữa.

Mộ Nhược Ngôn lo lắng người này có điều không ổn.

Có thật hẳn không cần đi tìm người nữa không? Mộ Nhược Ngôn thấy không bình thường chút nào, trong trí nhớ lại hiện lên đêm hôm trước, hẳn ta ngồi cô độc trên nóc nhà, nửa gương mặt chìm trong bóng đêm tịch mịch. Một người vốn tự do tự tại, vô lo cô nghĩ như y chịu không được. Có nhất thiết phải khổ sở như vậy không? Có đáng không?

Tuy nhiên, y không biết rằng, trên đời này định sẵn có một số chuyện không thể nói rằng đáng hay không được.

Đợi một ngày rất nhiều năm sau, y rốt cuộc hiểu được, cũng là lúc y cam tâm tình nguyện vì một người khác mà tổn thương mình.

Mộ Nhược Ngôn từng hỏi.

“Huynh đừng đi tìm Thanh Sương kiếm được không?... Bởi vì ta thấy rằng huynh khổ sở...”

Hoàng Phủ đưa tay miết nhẹ lên mặt bạch ngọc, chất ngọc không phải là quá tốt, xúc cảm ở đầu ngón tay lạnh lạnh. Đã đủ lâu chưa? Gần đây hẳn không còn quá minh mẫn, đầu óc lúc nào cũng mơ hồ, hư hư thực thực, rốt cuộc hẳn tìm Thanh Sương kiếm vì cái gì, tìm người kia làm cái gì, người kia rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào với mình?

“Hoàng Phủ công tử, ta đến để đưa đồ ăn. Mộ công tử có bắt được một con thỏ, ta đã nướng lên rồi, huynh ăn một chút nhé?”

Tiểu muội Tịnh Yên rụt rè hỏi, trên tay cầm một chút thịt thỏ nướng có màu vàng óng. Hoàng Phủ nhú mào, không phản ứng.

“Mộ Nhược Ngôn đâu?”

“Mộ công tử có lẽ đang ở cùng Bạch Cẩm Y cô nương đi. Mà bỏ qua đi, huynh thực sự là Hoàng Phủ Âm Minh?”

Hoàng Phủ nhú mào càng chặt, giọng lạnh lẽo.

“Cô muốn gì?”

Lúc đó, quả thực Mộ Nhược Ngôn đang ở cùng Bạch Cẩm Y. Bọn họ cũng không ngồi cách quá xa hai người kia, đại khái là đi một ngày dài, dừng lều ở ngay trong rừng, sẵn thỏ nướng bữa tối, hiện tại cũng chỉ nói chuyện một chút về một vài chuyện đồn đại trên giang hồ, trong đó có cả chuyện của Hoàng Phủ Âm Minh. Trên giang hồ, đây là một nhân vật truyền kì, tin đồn có rất nhiều, hầu hết đều nói hắn lãnh tính, tuyệt tình, giết người không chớp mắt. Mộ Nhược Ngôn cảm thấy không phải như vậy, nhưng thực sự là như thế nào? Những người trên giang hồ đã bị hắn giết cũng không phải là không có thực đi.

Nhưng có một chuyện, Bạch Cẩm Y kể lại cách đây một năm, không biết rõ vì lí do gì, Hoàng Phủ Âm Minh phát cuồng, chỉ trong một đêm nửa mái đầu bạc trắng, mất hết lí trí mà giết người. Mộ Nhược Ngôn trầm ngâm, lần đầu tiên được nghe kể hẳn luyện một thứ ma công kì lạ, cũng là người duy nhất trên giang hồ

luyện thành, nhưng nghe đồn, những người luyện môn ma công này đều rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, bị ma tính cắn nuốt. Có lẽ lần đó cũng là tẩu hỏa nhập ma? Đối với những người đi theo võ công chính đạo như y mà nói, tẩu hỏa nhập ma là một việc vô cùng nghiêm trọng.

“Có chuyện như vậy chẳng? Ta lại thấy hấn cũng không hẳn là dạng ma đầu, mất lí trí như vậy!”

Mộ Nhược Ngôn khẽ cười, nhìn lại rất khó coi, Bạch Cẩm Y nhăn mặt, bĩu môi phản bác. Nàng là người thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, trong mắt cũng chỉ có thiện ác, đúng sai, vốn không tin ma đầu có thể là người tốt.

“Huynh quá ngây thơ rồi. Vốn dĩ chỉ vừa gặp hấn mấy ngày, hơn nữa hấn âm trầm như vậy, làm sao huynh biết trong lòng hấn nghĩ gì.”

Mộ Nhược Ngôn định nói với nàng rằng ta cảm nhận được, nhưng y chưa kịp lên tiếng chợt có linh cảm. Từ chỗ cách bọn họ không xa, có tiếng rít gào tựa như dã thú. Hai người đều giật mình, liếc nhìn nhau, rồi không hẹn mà phi về hướng kia. Đột nhiên, tiểu muội muội Tịnh Yên, bộ dạng chật vật, trên vai còn bị thương, chảy máu xối xả chạy ra theo hướng ngược lại, mặt cắt không còn giọt máu.

Nàng ấy bước chân cũng không vững, hoảng sợ mà ngã gục. Bạch Cẩm Y nhanh tay đỡ được.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta ...ta không biết, tự dưng... Hoàng Phủ công tử... phát điên...”

Nói rồi, Tịnh Yên phun ra một ngụm máu, thở hổn hển. Như là để chứng minh những gì nàng ấy nói là đúng, sau lưng vang lên tiếng gầm trầm thấp, một cỗ nội lực phóng tới, đè ép không khí, khoảng cách như vậy cũng có thể nói cho người ta biết có bao nhiêu khủng bố, bao nhiêu điên cuồng. Mọi người không ai nói gì, đều nín thở, chảy một thân mồ hôi lạnh.

“Cô đưa Tịnh Yên và Hách Mi đi trước. Ta đi xem hấn thế nào!”

Mộ Nhược Ngôn mặt không cảm xúc nói. Bạch Cẩm Y kéo tay áo y lại, hét lớn.

“Chúng ta cùng chạy! Hấn ta phát điên rồi huynh cũng định điên theo luôn sao? Còn muốn quay lại đây cho hấn giết...”

“Ta không thể bỏ hấn như thế được!”

Ta không nỡ bỏ hấn một mình chịu khổ sở như vậy được.

Mộ Nhược Ngôn không để tâm đến nàng, dứt khoát phi thân đi. Bạch Cẩm Y cắn môi, đành xốc Tịnh Yên đang suy yếu cực điểm lên lưng rồi dắt theo tiểu vương gia Hách Mi chạy trước, miễn cho chốc nữa Hoàng Phủ Ấm Minh phát điên đuổi tới.

“Tỷ tỷ à, tỷ không đợi Mộ Ngôn ca ca sao?”

“Muốn đợi cũng đợi không được!”

Bởi vì còn phải lo cho an toàn của đệ, ta muốn đợi cũng đợi không được, chỉ hi vọng người kia không có chuyện gì. Chưởng phong vẫn điên cuồng can quét. Thật sự nguy hiểm.

Lúc Mộ Nhược Ngôn tìm thấy Hoàng Phủ Ấm Minh thì hấn đang nằm ghé vào một tảng đá lớn bên bờ suối, y phục ướt đẫm, hơi thở hổn hển trầm thấp sắc mùi nguy hiểm, mặt nạ đeo nửa mặt cũng bị nứt vỡ để lộ đôi mắt đỏ sậm mất ý thức. Mái tóc nửa đen nửa bạc xòa tung. Những cây cối bên cạnh đều bị lực cường đại của hấn làm đổ rạp, hoặc bị chém đứt đôi. Mộ Nhược Ngôn nhìn thấy cảnh này mà đau lòng, rõ ràng y ở trước mặt hấn nhưng hấn dường như không nhận ra được.

Y khẽ gọi.

“Hoàng Phủ!”

Người kia không trả lời, đột ngột, một bóng đen phóng tới, chưởng phong lướt qua sát mặt tạo thành một vết cắt dài. Không kịp phản ứng, Mộ Nhược Ngôn bị đè sát trên mặt đất, bóng đen phủ lên trên, như dã thú, trong phút chốc cảm giác che khuất ánh mặt trời.

“AAAHHH!”

Y hét lên một tiếng lớn, đau đến thấu ruột gan. Cánh tay bên trái cảm giác xương đã vỡ vụn, không còn cử động nổi, Mộ Nhược Ngôn lần đầu biết hoảng sợ, vung chân lên đá, đồng thời tay còn lại đâm dao về phía người mất đi ý thức kia.

Đó không phải là vì Mộ Nhược Ngôn muốn tấn công người kia, y chỉ là phản kháng theo bản năng của người học võ, nhưng phản kháng này vô tình lại kích thích ham muốn chém giết của Hoàng Phủ Âm Minh.

Bình thường y không phải là đối thủ của hắn, lúc này lại càng không phải. Chênh lệch thực lực khiến hắn dễ dàng đánh văng đoản đao của y, đồng thời cũng khống chế được hai chân.

Hoàng Phủ ý thức không rõ ràng, hắn mơ mơ hồ hồ bị tiếng kêu đau đớn kia cùng mùi máu kích thích. Ma lực cuộn cuộn trong cơ thể không cách nào khống chế được cùng với sự điên cuồng muốn giết chóc và hủy diệt. Hắn thấy cực kì khó chịu, rất muốn xé rách cùng hủy diệt thứ trước mặt, liền liếm liếm môi.

Bạch Cẩm Y nói đúng, người này cực kì nguy hiểm.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, xương cổ chân cũng bị bẻ gãy. Đau đớn khiến y nhắm mắt nhưng lại cố gắng không kêu lên thành tiếng, không muốn tỏ ra quá yếu nhược. Đôi mắt của đối phương nhìn chằm chằm vào Mộ Nhược Ngôn, không một tia thanh tỉnh, càng ngày càng tối lại, sự điên cuồng trong đó làm y hoảng sợ, muốn trốn chạy, cũng đồng thời tuyệt vọng.

Lúc đó, y thật sự tin người này sẽ giết mình.

Hắn ta sẽ đập nát cơ thể này.

Thế nhưng huynh cũng đừng dùng gương mặt khổ sở như vậy để giết ta chứ, Mộ Nhược Ngôn cười khổ nghĩ.

“Hoàng Phủ! Dừng lại! Huynh còn nhận ra ta không?”

Không có tiếng đáp trả.

Đột ngột người trên thân khê gầm lớn, đổ gục lên người của y, mất hết lý trí mà như dã thú cắn một ngụm lên vai y. Cách một lớp áo vẫn có thể khiến máu chảy xối xả tưởng như đã bị lòi ra cả mảng thịt rồi, Mộ Nhược Ngôn cắn răng, dùng cánh tay còn lành lặn đẩy hắn ra, cố gắng chống cự trong tuyệt vọng.

Ta là đồ ngọc, đồ ngọc nên mới biết huynh như thế này mà vẫn còn mò đến tìm huynh.

Một giọt nước mắt rơi xuống, nhanh chóng lặn đi mất, không phải do đau đớn, mà là do không cam tâm.

“Hoàng Phủ Âm Minh...”

Đột ngột, người trên thân dừng lại, vì ngược sáng nên y không nhìn rõ mặt hắn, ánh mắt bị che phủ bởi mảng tóc màu trắng bạc. Chỉ là có một giọt nước rơi xuống mặt y, Mộ Nhược Ngôn ngẩn ngơ, rõ ràng đây không phải là nước mắt của mình.

Mộ Nhược Ngôn cười khổ, cuối cùng cũng buông tha chống cự, dùng cánh tay lành lặn khê vuốt nhẹ lên sườn mặt người kia, đầu ngón tay cảm giác lạnh lạnh.

“Hoàng Phủ... Ta vẫn là không nỡ để huynh một mình...”

Người kia cúi đầu, dùng đầu lưỡi ôn nhu liếm đi vết máu trên má phải rồi đến cánh mũi, mi mắt, rồi rời đến phủ xuống môi y. Mộ Nhược Ngôn nhận mệnh, nhắm mắt lại, một cánh tay ôm lấy vai hắn, để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Hoàng Phủ không hề tỉnh, cũng không biết bản thân mình đang làm gì, vào giữa chừng nụ hôn, âm trầm nói.

“Ta xin lỗi ... Văn Nhi...”

Y biết lòng mình không an ổn, lần đầu tiên dành tình cảm cho người khác, cũng là lần đầu tiên tuyệt vọng đến mức này.

Ta yêu huynh.

Ta xin lỗi vì ta không phải người trong lòng của huynh...

Cánh tay bị hấn bẻ gãy đột ngột đau đến không tưởng...

Đêm nay, Bạch Cẩm Y quyết định dừng chân tại một khách điếm. Tịnh Yên tiểu muội suy yếu nằm trên giường, gương mặt nhợt nhạt, nàng ngồi ở ngay bên cạnh. Tiểu vương gia Hách Mi ngoan ngoãn ngồi ăn bánh bao.

“Vì sao lúc đó đột nhiên Hoàng Phủ Âm Minh lại bị tẩu hỏa nhập ma?”

“Ta không biết!”

Một lưỡi dao mảnh kẻ sát cổ, Tịnh Yên nhú mày. Bạch Cẩm Y cười lạnh, trên tay khẽ tăng lực độ.

“Cô nghĩ ta ngốc sao? Người thường đối diện với hấn lúc cuồng tính lại có thể còn sống mà chạy sao?!”

Tịnh Yên nằm im, không trả lời. Dừng lại một chút, như cố xấp xếp những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây, Bạch Cẩm Y lạnh lùng hỏi tiếp.

“Cô muốn làm gì, cô có biết võ công? Rốt cuộc cô là ai?”

=====

[Hậu trường]

Mạc đạo tặc: “Khi hôn người khác cảm phiền đừng gọi tên vợ ta!”

Dao Dao *trầm mặc*

Hoàng Phủ *trầm mặc*

Mộ Nhược Ngôn *trầm mặc*

12. Chương 12: Khách Điếm

Mạc Lăng mơ mơ màng màng tỉnh giấc, hình như hấn đã ngủ rất lâu rồi, khung cảnh bên cạnh rất không thích hợp, còn có một người mặc đồ trắng. Cô ta không hề động, đang ngồi dựa vào một thân cây lớn, mắt nhắm chiêu nhìn ra xa xăm, bọn họ đang ở bìa rừng, hấn là cách Sơn Dương Trại xa lắm.

Hấn khẽ nheo mắt, cảm thấy cơ thể mình vẫn còn đau nhức nhưng đã tốt hơn rất nhiều. Cánh tay cũng cử động một chút được, xem ra vết thương đã được xử lý qua.

Mà người trước mặt, hấn hình như cũng biết.

Người đó không nhìn hấn, một bộ dáng suy tư nặng nề.

“Tĩnh rồi à? Có thấy chỗ nào bất ổn không?”

“Người kia đâu?”

Mạc Lăng âm trầm hỏi, hiện giờ hấn muốn biết chỉ là người trong Sơn Dương trại kia thôi, người kia làm sao mà để mình đi được, nhất là trong tình trạng thương tích thể này, trừ khi, trừ khi nàng ấy đang gặp nguy hiểm.

Hấn càng nghĩ càng thấy không ổn, càng thấy lo lắng. Đột nhiên, người trước mặt cười khẽ.

“Mạc Lăng ơi Mạc Lăng, không ngờ hai người lại có một đoạn tình cảm như vậy, quả thực không ngờ, càng lúc càng thú vị.”

Mạc Lăng nhú mày, lại càng lo lắng.

“Cô biết những gì? Nàng ấy giờ ra sao rồi?”

Người kia không trả lời, lâm vào trầm tư, dường như đang cố sắp xếp mọi chuyện trong đầu, không biết kể từ đâu. Mạc Lăng nhíu mày càng chặt, không đợi được, liền gọi.

“Na Dương tiểu thư...”

“Nói cho người cũng được thôi. Chỉ là... ta đã nghĩ sẽ không kể chuyện này cho ai nữa, mà thôi, quên đi.”

Hoa Nhược Song cười mỉm, nhan sắc xinh đẹp nhưng chẳng khiến Mạc Lăng để tâm, giọng đều đều kể.

“Người cũng biết đấy. Nàng chính là Hắc Dạ Thiên Sát, là đồ đệ duy nhất của Hoàng Phủ Âm Minh, cách đây hai năm đã chém giết nổi danh trên giang hồ rồi. Nàng tên thật là Đỗ Dao, thế nhưng người trong giang hồ chỉ biết nàng là đệ nhất sát thủ, còn không biết nam hay nữ, ngay cả sư phụ của nàng cũng không nhìn đến nàng là nam hay nữ, chỉ tiếc rằng cái tên đẹp như vậy, không ai gọi!”

“Đỗ Dao...”

Hóa ra nàng tên là Dao Dao.

Hoa Nhược Song thoáng thở dài. Nàng trầm tư, như nhìn vào khoảng thời gian nào đó trong trí nhớ.

“Hoàng Phủ Âm Minh cũng là một kì tài võ học, là một tên võ si bậc nhất, đối với hắn, việc giết người so với việc chế củi cũng chẳng khác là bao, chỉ là một tên sát thủ không có cảm xúc. Hắn mang theo Dao Dao chém giết từ rất sớm, hai người đó đều là người của Âm Nguyệt.”

Ngừng lại một lúc, Hoa Nhược Song nhìn trăng mảnh khuất sau áng mây mà thở dài, lại nhớ lại.

“Năm đó hầu như là Hoàng Phủ Âm Minh nhưng số lượng người mà Dao Dao giết cũng không nhỏ. Mặc kệ nàng muốn hay không đều phải giết người. Cách đây một năm, nàng tự phế võ công, trả lại hết ơn thu nhận của Hoàng Phủ rồi rời khỏi Âm Nguyệt. Sau đó, Hoàng Phủ Âm Minh cũng tẩu hỏa nhập ma, phát điên lên mà giết chóc, nhìn chung cũng thoát khỏi khống chế của Âm Nguyệt. Vậy nên, bọn họ đều bị coi là phản đồ, bị Âm Dạ truy sát...”

“Cô muốn nói những sát thủ lúc trước là Âm Dạ sao?”

Mạc Lăng lại càng lo lắng cho an toàn của người kia. Rất muốn ngay lập tức quay trở về, lại phát hiện ra mặc dù vết thương trên cơ thể được xử lý rất tốt, nhưng lại không động được. Hoa Nhược Song ngẩn người, bật cười.

“Người nghe nàng ta chém giết như vậy mà vẫn không kinh tởm, ghét bỏ? Vẫn lo cho nàng ta sao?”

Mạc Lăng lẳng lặng nói.

“Ta sẽ không ghét Dao Dao...”

“Mạc Lăng, người thực sự là người tốt, vậy nhưng là lỗi của ta, tại ta nên người mới vướng vào chuyện này...”

Hoa Nhược Song ngửa mặt lên nhìn trời, càng nhìn lại càng thấy bi ai, đây có lẽ là do số phận, không tránh nổi.

“Dao Dao trước khi rời khỏi giang hồ có đến tìm ta, muốn nhờ ta trả lại ngọc bội cho sư phụ nàng. Mà Thanh Sương kiếm trước đó đã bị Dao Dao trộm khỏi núi Không Động rồi. Lúc đó ta mới nghĩ ra việc loan tin đồn Thanh Sương kiếm có huyền cơ, sau đó cố gắng sắp xếp người đi trộm kiếm, mục đích là để đánh lạc hướng Âm Dạ và những người khác truy tìm nàng.”

“Người ngay từ đầu đã biết Thanh Sương kiếm trên đỉnh Không Động là giả nhưng vẫn bảo ta đi trộm?”

“Haha. Đệ nhất đạo tặc người cũng thật giỏi, không ngờ thực sự trộm được kiếm. Mà càng không ngờ, Dao Dao lại tìm được người, ở chung một chỗ với người. Mà trăm tính vạn tính, cũng không thể tính được, các người lại yêu nhau.”

Hoa Nhược Song cười điên cuồng. Mạc Lăng mặt không biểu tình nhìn nàng, lạnh giọng nói.

“Na Dương! Ta tin tưởng cô, nhưng cô lại lừa ta, ta sẽ không để bịnh nữa, bây giờ ta chỉ muốn ở bên cạnh Dao Dao.”

“Không được.”

Hoa Nhược Song chậm chậm nói.

“Có hai người nhờ ta, Dao Dao muốn ta đưa người rời đi. Còn một vị cô nương tên Bạch Cẩm Y, cô ấy muốn ta giải huyết, lấy lại võ công cho người.”

“Cẩm Y cũng đến, muội ấy không gặp nguy hiểm gì chứ!”

“Không, nhưng nàng ấy đang đi cùng Mộ Nhược Ngôn của phái Không Động và Hoàng Phủ Ám Minh nên không thể tùy tiện đến tìm ta được. Khi ta rời đi, nàng ấy đã nói cho ta tung tích của người và cách giải của Bát nương huyết!”

Dừng lại một chút, Hoa Nhược Song cẩn thận nhìn sắc mặt của người kia mới mỉm cười từ tốn nói.

“Ta giải huyết cho người cũng được thôi, nhưng ta muốn người ngay lập tức rời đi thật xa, đừng liên quan đến chuyện này nữa.”

Mạc Lăng vẫn im lặng không đáp, không đạt được thỏa thuận, nàng mới mất bình tĩnh, kích động nói thêm.

“Người là người thông minh, người cam chịu chết vì nàng sao? Các người mới gặp nhau hơn một tháng, người thực sự tin mình yêu nàng ta sao? Đừng dây dưa với Dao Dao nữa!”

“Không được!”

Dao Dao dẫn theo Nhược Hy chạy khỏi Sơn Dương trại.

Nhược Hy tốc độ không đổi nhìn vào bóng lưng của nàng, tay vẫn cầm Thanh Sương kiếm. Từ năm mười tuổi nàng đã được chọn là người giữ kiếm, chính sư phụ đã trao tận tay thanh kiếm này cho nàng, từ đó nàng chỉ biết đến kiếm. Nhược Hy cũng không quên người năm đó cướp mất kiếm, đó là một người bạo ngược. Trong một đêm giết sạch những người giữ kiếm, chỉ còn lại mình nàng, hấn đeo mặt nạ hổ, cao cao tại thượng nhìn xuống, ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng, coi nàng chỉ như một đứa nhóc không đáng giết. Lúc đó nàng mới mười bốn, tràn ngập căm hận.

Những người giữ kiếm đều cảm nhận được khí của kiếm, nàng đi theo, tìm được đến Sơn Dương trại, cũng ở đó tròn một năm.

Nhưng người này thực sự là kẻ đeo mặt nạ hổ năm đó.

Đây là cha nuôi...

Hắn thu nhận nàng, còn chăm chút cho nàng, đối tốt với nàng suốt một năm qua. Hắn hẳn phải biết nàng là người giữ kiếm của Không Động, cũng biết nàng ở đây làm gì, người giữ kiếm đến chết cũng chỉ biết đến kiếm, phải bảo vệ thanh kiếm.

Người này là kẻ thù của mình. Nhược Hy âm thầm tự nhủ, tay cầm kiếm càng thêm chặt.

Người trước mặt khấn trương, vội vã, không để ý đến nàng, như đang chạy trốn khỏi thứ đáng sợ nào đấy, không ngừng ngoái nghiêng, tìm kiếm và dè chừng. Bỗng chốc, Dao Dao dừng lại như đang suy tính rồi rẽ ngoặt vào lối khác, Nhược Hy nhanh chóng bám theo. Ở Sơn Dương trại trạm chân với tốc độ đầu tiên, bọn chúng sẽ đến ngày càng đông, nếu không chạy nhanh sẽ không kịp.

Nàng lúc này đang ở tình thế cực kỳ nguy hiểm. Lại nghĩ thật tốt khi Lăng không đi cùng mình. Lăng chắc chắn được an toàn rồi.

Nhưng nàng không cam tâm, nàng không cam tâm phải chạy trốn cả đời, cũng không cam tâm phải xa hẳn cả đời.

Âm thầm cắn chặt răng, nàng gia tăng tốc độ. Cuối cùng, hai người dừng lại tại khách điểm nhỏ tồi tàn ở ven bìa rừng. Dao Dao thở hổn hển, nhìn ngó xung quanh rồi mới tiến đến gõ nên tấm cửa gỗ nặng nề. Nhược Hy giương mắt nhìn, thấy rõ khách điểm này liêu xiêu, lụp xụp cũ nát như sắp đổ, mái được phủ sơ sài bằng rơm rạ, chỉ có duy nhất cái cửa này làm bằng gỗ là chắc chắn. Dao Dao cẩn trọng gõ năm tiếng, bốn nông, một sâu, dừng lại một chút rồi mới gõ thêm hai tiếng nữa.

Bọn họ đợi bên ngoài một lúc lâu, đến khi Dao Dao có chút không tin, muốn gõ lại thì cánh cửa gỗ nặng nề mở. Đằng sau cánh cửa là một tên có vẻ mặt âm trầm, khoác áo khoác cũ rách nát, đặc biệt cao gầy.

“Hoan nghênh khách quan, đến muộn vậy!”

Hắn ưỡn oải nói, lia mắt đánh giá hai người, rồi ngay lập tức nở nụ cười giả hoạt.

“A, đây chẳng phải là Khinh Văn sao, lâu quá không gặp!”

“Là Khinh Văn, Tà thiếu gia!”

Dao Dao đơn giản đáp, rồi kéo Nhược Hy lách mình qua hắn, vào phía trong. Người được gọi là Tà thiếu gia vẫn giữ nguyên ý cười trên mặt, đóng cánh cửa gỗ nặng nề lại. Bên trong cũng giống như bên ngoài, chỉ có một ít đồ đạc cũ nát. Nhược Hy chạy suốt một ngày, đã mệt mỏi, định ngồi xuống một cái ghế, lại bị Dao Dao giữ lại, không cho ngồi, nhứu mày khó hiểu.

“Tà thiếu gia, cho chúng ta tạm tá túc ở đây thì thế nào!”

Tà thiếu gia ung dung phủi bụi trên một cái ghế cũ khác rồi ngồi xuống, gác tay lên bàn, một bộ dạng lười biếng, tùy tiện.

“Chỗ này là khách điểm, đương nhiên có thể ở lại. Nhưng mà phải mất phí, người không phải không biết quy củ...”

Dao Dao âm thầm cắn răng, tay cũng siết thành nắm đấm.

“Được!”

Nói rồi cũng ngồi xuống một cái ghế khác, đối diện hắn, đoạn kéo ống tay áo lên, để lộ cánh tay trắng nõn. Tà thiếu gia mỉm cười, rút trong tay áo ra một con dao nhỏ có thiết kế tinh xảo, dọc lên tay nàng một đường, lập tức máu đỏ chảy chói mắt. Khi máu chảy đầy một cái bát lớn, Tà thiếu băng vết thương của nàng lại rồi uống cạn. Nhược Hy trợn mắt nhìn, cái người trông vô cùng ốm yếu kia uống máu người, hơn nữa, hắn uống xong, khoe miệng vẫn còn dính tơ máu, nở nụ cười vô cùng thỏa mãn.

Thật là quỷ dị!

Nhược Hy chợt nhớ trên giang hồ có một tên ma đầu luyện một môn gọi là hấp huyết công, càng uống máu của nhiều người thì càng mạnh. Người này là Vô Tâm Tà Thiếu, Tà thiếu gia. Nàng hoảng sợ đề phòng, lùi lại đằng sau, tay nắm chặt kiếm.

Vị Tà thiếu gia chẳng để chút phản kháng nho nhỏ này vào mắt, nheo mắt nhìn Nhược Hy.

“Còn phí của cô ta...?”

“Để ta trả!”

“Cha nuôi!”

Dao Dao ra hiệu cho Nhược Hy im lặng. Tà thiếu gia cười cười, lại rạch trên tay còn lại của nàng một đường nữa.

“Không ngờ người lại đối tốt với vị ‘nghĩa nữ’ này như vậy. Được rồi, đi theo ta!”

Dao Dao mất máu quá nhiều, khi đứng dậy bị choáng váng, phải dựa hẳn người vào Nhược Hy, bước thấp bước cao đi theo Tà thiếu gia.

Hắn dẫn hai nàng đi theo một hành lang rất dài và hẹp, tối om, chỉ dựa vào ánh sáng của cây đèn cây duy nhất trên tay hắn. Không ngờ, cái khách điểm tồi tàn, dựa lưng vào núi như này, bên trong lại rộng đến vậy.

“Ta nói, nếu hôm nay người đi cùng sư phụ thì ta cũng có thể miễn người.”

“Sư phụ ta?”

“Người không biết sao, sư phụ người cũng đến rồi””

Tà thiếu gia vừa nói vừa đẩy cửa một căn phòng, trên cửa có một tấm biển đề chữ Thiên.

Bên trong đã có người.

Một nam nhân mái tóc nửa đen, nửa bạc, đeo mặt nạ cáo đã vỡ mắt một nửa, trên tay hắn đang ôm một thiếu niên thật thảm hại, ôm sát vào người như vật quý. Hai mắt thiếu niên nhắm nghiền, không tỉnh, cả cơ thể như con búp bê gãy nát, khớp miệng và bả vai đều chảy máu, xuôi theo cánh tay buông thõng, chảy xuống nền nhà. Tình cảnh bi thảm dọa cho hai người đứng ở cửa kinh sợ, đồng loạt hô.

“Sư phụ!”

“Ca ca!

Hoàng Phủ Âm Minh ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy những tơ đỏ, điên cuồng và nguy hiểm.

” Không được động vào Văn Nhi của ta!”

Bỗng vị Tà thiếu gia bật cười, tiến lên đặt cây nến vào giữa phòng, nhàn nhạt nói.

“Ha ha, các người cứ từ từ tâm sự nhé, ta đi trước!”

Cánh cửa gỗ nặng nề đóng lại sau lưng họ.

13. Chương 13: Khẩn Trương

Dao Dao nhíu mày nhìn người trước mặt, không nghĩ rời đi hơn một năm, gặp lại hấn lại biến thành bộ dáng này, có chút không quen thuộc.

Không phải trước đây hấn luôn vô dụng vô cầu, không bỏ bất cứ thứ gì vào mắt sao.

Mặc dù biết sư phụ có tình cảm với mình, nhưng hình như cũng không phải tình cảm lãnh liệt cỡ này. Mà hấn dường như không nhận ra nàng, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào người trong lòng, lại gọi là Văn Nhi. Nàng từ khi rời đi cũng chưa hề để ý tin tức của hấn, nên không hề biết hấn tẩu hỏa nhập ma, chỉ là tình huống này, vừa nhìn đã biết không ổn.

“Sư phụ ... Người không nhớ ta sao?”

“Buông ca ca của ta ra!”

Trong lòng nàng đầy nghi hoặc. Nhược Hy nhin không được muốn tiến lên, lại bị nàng ngăn lại. Dao Dao cẩn trọng gọi.

“Sư ph..., Hoàng Phủ đại nhân!”

Hoàng Phủ Âm Minh ngược đôi mắt mờ mịt đầy tơ máu lên nhìn nàng, lại ngay lập tức chuyển tầm mắt về lại gương mặt thảm thương của Mộ Nhược Ngôn, khẽ gọi.

“Văn Nhi...”

Giọng nói đầy nhu tình, cũng thực tàn nhẫn. Dao Dao thở dài, thầm cảm tạ cái người được gọi là Văn Nhi kia không phải là nàng.

Nàng cẩn thận tiến lại gần bọn hấn, xác định hấn không quá tỉnh táo, lựa chọn từ ngữ nói.

“Đại nhân yên tâm, bọn ta không có ý xấu, chỉ muốn xem qua vết thương cho người này. Xem chừng vết thương rất nghiêm trọng!”

Qua một canh giờ, rốt cuộc cũng xử lý vết thương ổn thỏa. Dao Dao thở phào một tiếng, Nhược Hy ở bên cạnh gấp đến mức sắp khóc, hai mắt phiem đỏ. Mà trong suốt quá trình, Hoàng Phủ Âm Minh vẫn ôm người kia vào trong lòng, để đầu y tựa vào ngực mình, không rời đi phút nào.

Nàng âm thầm kinh hãi.

Sư phụ có thể vì một người mà bày ra lo lắng thế này sao.

Mà những vết thương của người kia hẳn chính là do hắn gây ra.

Mặc dù không có nội thương đặc biệt nghiêm trọng nhưng trên người rải rác chỗ nào cũng có vết thương lớn nhỏ, bầm dập, chảy máu, tay và chân bị gãy xương, trong thời gian ngắn không thể hoạt động bình thường được. Còn nữa, người này đến tận bây giờ vẫn hôn mê, hẳn là vì đau đớn và mất máu quá độ. Nếu tỉnh lại mà gặp phải thái độ này của Hoàng Phủ, không phải sẽ lại trực tiếp bị dọa cho ngất xỉu chứ.

Nàng không phải là được sư như Bạch Cẩm Y, đối diện thương tích như thế này chỉ có thể xử lý qua loa, giúp cho y dễ chịu hơn một chút. Mỗi một lần động đến miệng vết thương, Mộ Nhược Ngôn lại không tự chủ được nhăn mày, mà Hoàng Phủ lại đầy sát ý liếc nàng một cái, Dao Dao chỉ đành giả bộ như không biết.

Nàng thực sự khổ sở, dù sao đánh y cũng không phải là ta, liếc như thế thì có tác dụng gì.

Đối với vị sư phụ hơn một năm không gặp, nàng hoàn toàn không thể lý giải.

Đối với vị ca ca hơn một năm không gặp, Nhược Hy lại càng không thể lý giải. Tại sao ca ca lại thành bộ dạng này? Ca ca là xuống núi tìm mình nên mới gặp chuyện. Ca ca trước giờ đều tươi cười ôn nhu, đối với ai cũng tốt, ca ca rất yêu thương mình. Nàng gấp như kiến bò miệng chảo, thậm chí mặc kệ là xảy ra chuyện gì, chỉ cần mang Thanh Sương kiếm và ca ca về núi Không Động, bọn họ liền tốt. Nhưng nàng cũng biết, không thể đánh lại người đang ôm ca ca. Hơn nữa, phụ thân có dặn tuyệt đối không được manh động.

Dao Dao nhận ra xúc động của Nhược Hy, không còn cách nào, đành liên tục vỗ vai an ủi nàng.

Hoàng Phủ Âm Minh không để tình cảm của các nàng vào mắt. Trong lòng hắn thật là loạn. Hắn không nhớ hẳn là ai, cũng không nhớ người này là ai, kí ức rất mơ hồ. Hình như người này cười với hắn.

Người này nói “Ta không muốn thấy huynh phải khổ sở!”

Người này dựa vào người hắn.

Hắn theo bản năng không muốn buông tay y.

Miệng vô thức thốt ra.

“Vãn Nhi...”

Thấy y khổ sở, mang nhiều thương tích như vậy, hắn cũng không nhịn được thương tiếc cùng đau lòng.

“Người tốt cuộc là ai ... Ta tốt cuộc là ai ...?”

Đêm đó, rốt cuộc không người nào an ổn, không người nào ngủ nổi. Chỉ là tiếng hít thở suy yếu của Mộ Nhược Ngôn phát ra thực nặng nề.

Bên ngoài, Tà thiếu gia lặng lẽ sắp xếp lại đồ đạc, cũng lau đi không ít bụi, sau đó ngồi vào vị trí trưởng quầy, âm trầm chống cằm. Mi mắt rũ xuống, không vui cũng không buồn, chỉ là nhìn hơi chút mệt mỏi. Lượng máu hôm nay đã đủ, hẳn có thể an tâm một khoảng thời gian sau cũng không phải lo kiểm máu nữa. Thật là tốt!

Chỉ cần những người kia còn ở đây thì hắn sẽ đảm bảo an toàn cho bọn họ, vì bọn họ đã trả phí rồi.

Trong lúc đó, phía Mạc Lăng hoàn toàn không được bình yên chút nào.

Sau khi Mạc Lăng tỉnh, Na Dương tiểu thư vì không đạt được thỏa thuận mà không giải bát huyết, lấy lại nội lực cho hắn, ngược lại còn cưỡng ép hắn rời đi. Giữa hai người là không khí trầm mặc, không ai chịu ai. Mạc Lăng càng lúc càng lo lắng, thậm chí nghĩ cách thoát thân.

Bọn họ di chuyển trong rừng để tránh sát thủ, lại vì hắn bị mất nội lực, hơn nữa lại bị Na Dương khống chế mấy huyết nên di chuyển cũng không tính là nhanh. Mạc Lăng âm thầm kinh thường, không phải đi trong rừng sẽ càng nhiều chỗ ẩn nấp, nhiều cơ hội để ra tay sao.

Mạc Lăng nghĩ Na Dương thật ấu trĩ.

Na Dương lại nghĩ Mạc Lăng thật phiền toái.

Hai người đi chung đều không ngại lờm nguýt nhau.

Cuối cùng, Mạc Lăng lên tiếng.

“Không phải cô định mang theo ta thu hút hết sự chú ý của Âm Nguyệt, để Dao Dao an toàn rời đi chứ!”

Đúng vậy, bọn họ như vậy di chuyển chậm như thể hận không thể để lại hành tung, với người thông minh như Na Dương không có khả năng là không có tính toán. Đối với người thông minh như Mạc Lăng không có khả năng là không hiểu.

Na Dương cười cười.

“Ta quả thực đáp ứng Dao Dao mang người an toàn rời đi, nhưng không nhận được muốn vì nàng mà tính toán một chút!”

Nàng nửa thật nửa đùa nói tiếp.

“Bây giờ chúng ta gặp phải sát thủ so ra vẫn tốt hơn nàng gặp phải sát thủ!”

Mạc Lăng sững sốt.

“Nàng không phải là Hắc Dạ Thiên Sát, võ công cực đại sao?”

“Trước kia để rời đi, nàng đã tự phế võ công, trả lại cho sư phụ rồi.”

“Nhưng ở sơn động ...”

Hắn đã thấy nàng điên cuồng chém giết. Hoa Nhược Song ngắt lời hắn, ngữ khí hung ác nói.

“Đó là do cách đây một năm ta có đưa cho nàng ba viên Định thân đan, có thể trong thời gian ngắn khôi phục võ công cực hạn, dùng trong tình trạng khẩn cấp. Dao Dao lúc ấy còn bảo ta lo nghĩ quá nhiều, nàng sẽ không uống, nhưng...”

Hoa Nhược Song bất giác quay sang lờm Mạc Lăng.

“Nhưng chỉ vì người mà Dao Dao uống hai viên rồi. Thứ đó rất nguy hiểm, sau khi uống đều đau đớn đến không muốn sống nữa. Nếu uống đến viên thứ ba sẽ kinh mạch đứt đoạn, cả đời trở thành phế nhân...”

“Vậy ... vậy sao?”

Mạc Lăng kinh ngạc sững người, không thể tin những gì người kia phải chịu đựng. Thấy thái độ hắn như vậy, giọng điệu của Na Dương cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Cho nên, ta mới nói người không nên ở bên cạnh nàng nữa. Dao Dao lúc này không cần gặp sát thủ, không cần bảo hộ người, nàng cũng không phải dùng tới Định thân đan chết tiệt kia.!”

“Người sai rồi.”

“Ta sai ư?”

Mạc Lăng đánh gãy lời nàng, Hoa Nhược Song nhíu mày.

“Người kì thực không biết nàng ấy muốn gì. Nàng ấy đơn thuần, tốt bụng, không hề muốn chém giết, người lại đưa cho nàng Định thân đan. Nàng chỉ muốn cuộc sống bình an, không cần chạy trốn. Không phải chỉ cần tách ta ra khỏi nàng là được, vì nàng còn cần bảo vệ rất nhiều thứ. Vì vậy ta cần phải đi tìm nàng, bảo hộ nàng cả đời...”

Mạc Lăng chậm rãi, gằn từng chữ.

“Ta sẽ không để nàng chịu thương tổn!”

“Ha ha haaa!”

Có tiếng cười lớn, cuồng ngạo vang lên giữa rừng, hiển nhiên không phải của Na Dương. Quả nhiên cầu được ước thấy, có sát thủ đuổi theo bọn họ. Na Dương nhú mày, nhìn lên người đang đứng ở trạc cây cao nhất.

“Tịnh Yên muội muội, đã lâu không gặp.”

“Đã phá hư nhã hứng nói chuyện phiếm của hai người rồi, ngặt nỗi ta cũng thu được không ít chuyện.”

Na Dương âm thầm nắm chặt tay, vận nội lực.

“Người là người của Âm Nguyệt!”

Đối với vị tiểu muội muội cách đây mấy hôm còn run rẩy, sợ sệt, hôm nay đã trở thành sát thủ, Na Dương cũng không quá kinh ngạc. Mà người kia cũng chẳng thêm giả bộ nữa.

Tịnh Yên diên cuồng cười, tay cũng nắm chắc cây kích ba đầu.

“Ta thấy pháo hiệu trên núi, đuổi tới nơi thì không thấy ai cả, rốt cuộc chỉ tìm được hai vị, đành phải hỏi hai vị tung tích của Hắc Dạ Thiên Sát rồi!”

Na Dương lạnh mặt, không nói nhiều liền tấn công, mà Tịnh Yên cũng không do dự đánh trả. Không khí mười phần trầm trọng, nàng có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng càng đánh lại càng thấy đỡ nàng đánh không lại sát thủ kia. Na Dương hơi khấn trương, trên trán đổ một tầng mồ hôi, đỡ của Tịnh Yên một kích. Tịnh Yên khe liếm liếm môi, nhìn thẳng nàng.

“Nàng ta ... Vị được sư áo trắng ấy...”

Na Dương hất chiếc kích ba đầu đang khóa trên người mình ra, trên bả vai đã bị dính một chưởng, thâm than, người này quá dữ.

“Ta giết nàng ta rồi.”

Tịnh Yên cười càn rỡ, như một đứa trẻ kể lại thành tích của mình.

Đột ngột, từ sau lưng, ba cây phi tiêu mảnh lao đến, Tịnh Yên chạt vật trnhs được hai cây, cây thứ ba găm vào ổ bụng, máu tươi chảy ra ồ ạt. Ba cây phi tiêu được tính toán cẩn thận tạo thành thế khóa, không thể tránh hết cả ba, chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ.

Tịnh Yên khó tin, nhìn chăm chăm người mà mình vẫn luôn xem nhẹ. Mà Mạc Lăng vẫn thủ thế, trên tay nắm chặt năm cây phi tiêu nữa.

Na Dương nhân cơ hội này mà đánh nàng một chưởng, ngay lập tức đáp xuống, kéo Mạc Lăng chạy trốn. Đằng sau, Tịnh Yên đuổi theo sát nút.

Thấy tình thế không ổn, Na Dương liền rút ra cây trâm của mình, trong ruột là tám cây ngân châm, nhanh chóng cắm vào tám huyết đạo của Mạc Lăng. Trước đó, bảy của phái Không Động lấp đặt trong hộp đựng kiếm cũng là tám cây châm đánh vào tám huyết, chuẩn xác khóa nội lực. Mà lúc này nàng giải huyết dựa theo nguyên tắc thuận nghịch, mặc dù được Bạch Cẩm Y nói qua, nhưng cũng không quá chắc chắn, lại phải thật cẩn thận để kim châm đi đúng huyết.

Mà Mạc Lăng cảm thấy một cỗ nội lực đột ngột, quen thuộc, chảy dọc theo cơ thể mình, không biết là nên có cảm giác gì.

Na Dương đẩy hẳn về phía trước, chính mình quay lưng lại, hét lớn.

“Đi mau!”

Mạc Lăng nghi ngờ.

“Còn cô?”

Na Dương lạnh lùng cười, trong đêm tối không nhìn rõ vẻ mặt.

“Ta phải giết con oắt này! Sau đó sẽ đi tìm Bạch Cẩm Y, đầu thế để cho nàng ta cứ thế chết đi!”

Mạc Lăng không nói gì, phi thân, li khai.

=====
[Lời tác giả]

Bạch Cẩm Y không chết!

Na Dương thẳng cấp, tiến lên thuộc tính: «tinh anh, bá đạo công»

14. Chương 14: Trùng Phùng

Năm năm sau ...

Mạc Lăng sau khi chia tay Na Dương tiểu thư lại không tìm được Dao Dao. Mà khi đó, Bạch Cẩm Y thực sự bị giết chết. Hắn trở thành một lãnh khách giang hồ, ngày ngày lang bạt tìm nàng.

Mà những người liên quan đến chuyện khi đó cũng lần lượt quên đi.

Cứ nghĩ rằng cả đời sẽ không gặp lại nữa. Thậm chí hắn còn nghi ngờ một người như vậy rốt cuộc là có thật, hay chỉ là một giấc mộng hoàng lương.

Nhưng năm năm rồi, hắn vẫn không quên được.

Cho đến một ngày, tại một khách điểm nhỏ, hắn gặp một nữ nhân xinh đẹp mặc y phục màu hồng nhạt. Trên mặt vẫn mang ý cười rạng rỡ, y như năm năm trước đây.

“Dao Dao...”

“Lăng...”

Gặp lại hắn, nàng vô cùng vui mừng, liền nói với đứa nhỏ bụ bẫm trong lòng.

“Chào thúc thúc đi con, đây là bằng hữu cũ của mẫu thân!”

Hết truyện!

Đương nhiên là, ta chỉ đùa thôi. Chính văn thực sự như sau:

=====
Mộ Nhược Ngôn mơ mơ màng màng, cảm thấy như có ai đó đang gọi mình. Giống như...

Giống như... hồi còn nhỏ, cha mẹ của bọn họ rất nghèo, không thể nuôi nổi con, liền tổng lên núi gửi nhờ các sư phụ. Lúc đó y nhỏ đến nỗi không nhớ cha mẹ mình là ai, y chỉ có một tiểu muội muội, ngơ ngẩn ngẩn trên núi mà sống. Dù tập võ, đối với một đứa trẻ có cực khổ cỡ nào thì y cũng vô oán vô hận, nếu cha mẹ không đem bọn họ bỏ trên núi thì rất có thể đã chết đói rồi.

Mùa đông, bọn họ thường phải đứng tản từ canh ba cho đến canh năm. Y thường ham ngủ, không muốn dậy, Nhược Hy sẽ chạy đến bên giường, dùng đôi bàn tay bé nhỏ của mình lay người y, thấp giọng gọi.

“Ca ca! Ca ca!”

Nhưng y thực sự không muốn dậy, vì cái giường êm lấm, còn rất ấm áp, ôm chặt lấy y. Lâu lắm rồi, chưa có ai ôm y vào lòng như thế này cả.

Hình như y mới chỉ là một đứa nhỏ tám tuổi.

“Ca ca! Ca ca!”

Nhược Hy đang gọi y sao. Nhưng y luyến tiếc, không muốn tỉnh dậy nữa.

Đến gần sáng, Mộ Nhược Ngôn phát sốt. Dao Dao muốn dùng khăn mặt ướt lau mồ hôi trên trán hắn, lại bị Hoàng Phủ Ám Minh đoạt được, tự tay lau. Khóe miệng y hơi khô khốc, rên rĩ cũng được hắn uy uống

nước. Dao Dao lại nhớ đến Mạc Lăng, hẳn cũng bị thương mà hôn mê, không biết đã tỉnh lại chưa, tỉnh lại liệu có oán trách nàng. Lại nhìn đến Hoàng Phủ vẫn ôm chặt người kia, nàng không đành lòng nói.

“Sư ph... Hoàng Phủ công tử, có thể đặt hẳn nằm xuống một chút không, đừng ôm mãi thế!”

“Không được!”

Mộ Nhược Hy không nhịn được nữa, khoe mắt đầy ánh nước, hướng hẳn đánh một quyền, cảm giận hết.

“Người bỏ ca ca của ta ra!”

Mà Hoàng Phủ hoàn toàn không để đòn này vào mắt, phất tay áo, nàng bị một trận trường phong đánh bật. Nhược Hy ngã xuống sàn, mắt như bốc hỏa, tức mình vô dụng, không cứu được ca ca, cũng không bảo vệ được kiếm.

“Đừng nổi giận, sư phụ cũng không có ý hại ca ca của người đâu.”

Dao Dao nhẹ nhàng tiến đến, muốn đỡ nàng dậy mà lại bị Nhược Hy tránh đi, có chút đau lòng cùng mắt mát. Nàng thực sự quý trọng người ‘con nuôi’ này, hơn nữa, tình cảm khi ở Sơn Dương trại, tất cả đều xuất phát từ chân tâm.

Mà nàng tin, Nhược Hy cũng vậy.

Mọi người đang lâm vào tình thế khó xử, không ai nói câu nào thì quán chủ Tà thiếu gia yên lặng tiến vào bê một cái khay bằng đồng vào. Trên đó có đặt mấy cái bánh bao và một chén sứt nhỏ.

Hắn vẫn như thế, lắc lư mỉm cười, gương mặt hơi nhợt nhạt.

“Ta sẽ không hạ độc.”

Đương nhiên hắn sẽ không hạ độc, lấy thân phận của Tà thiếu gia, nếu muốn giết họ, cũng sẽ không hạ độc. Nhưng chung quy, Dao Dao cũng không tin tưởng người này lắm. Hắn quá bàng môn tà đạo.

Tà thiếu không để ý đến tâm tình của nàng, đặt cái khay lên chiếc bàn tròn giữa phòng rồi muốn rời đi.

“Đây là cái gì?”

Dao Dao chỉ cái chén sứt đựng đầy thứ chất lỏng màu nâu sệt khó gửi kia hỏi. Tà thiếu đơn giản đáp.

“Thuốc hạ sốt.”

Nhìn phản ứng khó tin của mọi người, Tà thiếu gia chỉ đành cười trừ, liếc mắt nhìn vào Mộ thiếu hiệp vẫn nằm hôn mê trong lòng của Hoàng Phủ, đáy mắt hiện lên tiếu ý.

“Người nói xem, sức khỏe của y thật kém, không phải chỉ là mất một ít máu và gãy một vài đoạn xương sao, tại sao hôn mê tròn một ngày, mãi vẫn chưa tỉnh? Lại còn phát sốt!”

Tà thiếu gia lại nghiêng người, nhìn Dao Dao, cười ngả ngớn.

“So với y, Khinh Vân còn mất máu nhiều hơn.”

Lúc này, Nhược Hy mới để ý, sắc mặt Dao Dao cũng rất nhợt nhạt, chợt nhớ trước đó cha nuôi ‘trả phí’ cho cả nàng, liền vội vàng hỏi.

“Cha nuôi, vết thương trên tay người...”

“Ta không sao!”

Tà thiếu gia hừ nhẹ, khinh thường, con nhóc vô ơn, giờ mới biết hỏi thăm đến ‘cha nuôi’ sao.

“Khinh Vân! Dù sao người cũng thật sự bị mất nhiều máu, nên ăn thứ gì đó vào.”

Hắn cũng lười để ý đến mối quan hệ cùng tình cảm giữa bọn họ, xoay người rời đi. Dao Dao thấp giọng nói.

“Đa tạ Tà thiếu gia!”

“Còn nữa, đừng bảo ta không nhắc nhở người, dù người trốn đến chỗ ta ‘bọn họ’ cũng nhất định tìm ra thôi.”

‘Bọn họ’ ở đây chỉ Âm Nguyệt.

Dao Dao chỉ đành cười khổ.

“Đã biết! Ta đến đâu rồi cũng sẽ bị tìm ra thôi.”

Tà thiếu nhú mày, giọng điệu của nàng nghe thật cô tịch, thê lương, thực sự lo lắng cho người này. Trong giang hồ hắc không có bằng hữu, trước giờ cũng chỉ có người này là đồng bệnh tương lân.

Đêm dài cuối cùng cũng qua.

Thuốc của Tà thiếu đưa cho quả thật hiệu nghiệm, sáng hôm sau Mộ Nhược Ngôn cũng hạ sốt, ngủ thật an ổn. Đến gần trưa thì y rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng mở mắt.

“Ca ca!”

“Mộ công tử, người tỉnh?”

“Ách...!”

Mộ Nhược Ngôn tỉnh lại, đầu tiên nhìn đến đôi mắt đầy tơ máu mệt mỏi của Hoàng Phủ Âm Minh, lại thấy mình vẫn đang nằm trong vòng tay của người kia liền cảm thấy quẫn bách, gương mặt đỏ ửng. Lúc trước còn ... hôn, a hôn. Còn nữa, vừa rồi là Nhược Hy, huynh bị tiểu muội nhà mình thấy mình được nam nhân ôm, thật mất mặt. Y bị dọa sợ không nhẹ, muốn giãy ra, không ngờ đụng tới vết thương, đau đến nhăn mặt, nhú mày.

Hoàng Phủ Âm Minh ôm hắn càng thêm chặt.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận, ... Văn Nhi!”

Trong phút chốc căn phòng lặng ngắt như tờ, Mộ Nhược Ngôn cũng ngừng hoàn toàn giãy dụa.

Thực tế chứng minh tuổi trẻ khí thịnh, hôm qua rách nát bầm dập thế nào, hôm mê tròn một ngày, tỉnh dậy vẫn là thân thanh khí sáng, tươi tắn rạng rỡ. Tất nhiên xương gãy cũng không thể liền ngay được, Mộ Nhược Ngôn vẫn phải nằm trên giường, thật phiền chán bị Hoàng Phủ Âm Minh nhìn chăm chăm.

So với trước kia y lúc nào cũng bị bơ, lúc nào cũng không nhìn thấy mặt thì đãi ngộ lúc này đã hoàn toàn khác biệt.

Mộ Nhược Ngôn cảm thấy phiền, rất vất vả kiểm soát đuổi Hoàng Phủ đi.

Trong phòng chỉ còn lại ba người.

“Huynh đệ đây là?”

Dao Dao vẫn là nữ phần nam trang, Mộ Nhược Ngôn không nhận ra nàng là nữ. Một nam nhân đi cùng với tiểu muội của mình, hơn nữa lại xuất hiện ở chốn này, xem ra cũng không tầm thường, khiến y nổi lên tâm lý đề phòng.

“Tại hạ là Đỗ Khinh Văn.”

Là cái ‘Văn Nhi’ kia. Mộ Nhược Ngôn âm trầm nghĩ, lại bình thần bổ sung thêm.

“Hắc Dạ Thiên Sát!”

“Chính là tại hạ. Nhưng là, tại sao người lại đi cùng sư phụ?”

“Tình cờ gặp mặt.”

Mộ Nhược Ngôn đơn giản đáp, cũng không muốn tái nói chuyện với nàng nữa. Chỉ cần nghĩ đến việc nàng chính là ‘Văn Nhi’ kia, trong lòng y lại thấy mệt không chịu nổi. Cuối cùng vẫn là Mộ Nhược Hy nhịn không được, chạy đến ôm lấy người y, khước mắt ngập nước.

“Ca ca, ca đi cùng tên đệ nhất ma giáo kia sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Đừng nói vậy, hắn ta không đến nỗi xấu đến thế, tuy rằng hắn rất lạnh lùng, đôi lúc sẽ phát điên nhưng cũng rất quan tâm đến người khác.”

Nhược Ngôn ôn nhu lau nước mắt cho tiều muội, thực tế là bị tiều muội đè lên vết thương, đau đến nỗi y cũng muốn khóc luôn rồi.

Những lời y nói đều là thật lòng, chưa lúc nào y nghĩ người kia là ma đầu hay người xấu cả. Nhưng hai người nghe đều sững sờ, không tin được. Dao Dao giật giật khoe miệng, khẽ hỏi.

“Người thực sự nghĩ như vậy? Không phải sư phụ ép người phải đi theo, không phải hôm trước còn đánh người trọng thương à?”

Nàng nói vội quá, quên cả cách nói khách khí rồi. Mộ Nhược Ngôn nhú mày, nháy mắt cũng không còn khách khí.

“Người nghĩ về hấn như thế nào? Người tự nhận là đồ đệ mà không cả hiểu hấn ư?”

Dao Dao bị trách cứ, thoáng chốc cứng đờ.

Kì thật trước khi gặp mặt, Mộ Nhược Ngôn từng nghĩ tới sẽ hung hăng giáo huấn cái người gọi là ‘Vân Nhi’ này. Tại sao người này lại có thể nhẫn tâm bỏ đi, để lại một mình Hoàng Phủ cô đơn như vậy, ưu thương như vậy, đến đoạn tẩu hỏa nhập ma, cũng không hề để tâm xem người mà mình bị bỏ lại đang như thế nào. Thế nhưng, lúc này khi thực sự gặp mặt, Mộ Nhược Ngôn mới nghĩ thôi bỏ đi, chuyện tình cảm vốn không phải tự mình làm chủ.

Như việc y vì một người mới quen không lâu mà lo lắng, suy nghĩ vậy.

“Mộ công tử!”

“Đừng gọi ta như vậy, ta sẽ thấy không quen.”

“Vậy... Nhược Ngôn, người không để ý hấn gọi người là ‘Vân Nhi’ chứ?”

Mộ Nhược Ngôn cúi đầu trầm mặc, Dao Dao biết y bị tổn thương, nhưng lại không thể không nhắc nhở, chỉ sợ y càng vướng sâu vào, tổn thương càng nhiều hơn. Mà một lúc lâu sau, y mới ngẩng đầu lên, ánh mắt thật là kiên định.

“Vậy thì sao? Đẳng nào huynh ấy bây giờ cũng không phân biệt được ai với ai. Cũng chỉ là một cái tên, muốn gọi thế nào chẳng được, miễn huynh ấy thấy vui vẻ là được rồi. Ta nguyện ý cùng huynh ấy ngoạn. Ít ra huynh ấy cũng không cần lang thang khắp giang hồ để dò la tin tức của ‘Vân Nhi’ nữa.”

Dao Dao khẽ bật cười, nét mặt cương quyết của người đối diện làm cho nàng cảm thấy thật là đáng yêu. Cũng chỉ có người như vậy, vô lo, vô nghĩ, chân thành, lạc quan mới có thể ở lại bên sư phụ. Nàng thâm tình nói.

“Xem ra gặp được người rồi mất trí nhớ trước khi gặp lại ta cũng là cái phúc của sư phụ. Ta đã phế hết võ công, không xứng đáng là đệ tử của sư phụ nữa rồi.”

“Đồ huynh...”

Hơn thế nữa ta không thể bồi bên sư phụ được. Ta đã có người trong lòng, mặc dù không biết liệu còn có thể gặp được người đó hay không, nhưng ta vẫn muốn dùng thời gian còn lại bồi bên người huynh ấy.

Dao Dao mỉm cười nhớ lại, lần đầu tiên gặp mặt, hấn mặc một thân y phục trắng tinh tươm, bộ dạng chạt vật ôm một cây cổ cầm cùng một hộp đựng kiếm lớn. Lúc đó, hấn bực bội vì bị phong bế hết nội lực.

Mà nàng vừa nhìn thấy người này liền muốn thu về làm áp trại phu nhân.

Mạc Lăng ... Lăng ...

Cùng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ ba nông, hai sâu, dừng lại một chút rồi gõ thêm hai tiếng nữa. Tà thiếu gia mệt mỏi đi mở cửa, muốn thông báo rằng giờ quán đã không nhận khách nữa.

Bên ngoài trời đã vào đầu đông, đổ một trận mưa tuyết nhẹ.

Một nam nhân y phục thuần bạch, ôm theo một cây cổ cầm...

=====

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình]

Lăng Nhi ơi là Lăng Nhi, đệ nhập diễn đẹp trai suất khí làm gì, cũng chỉ có một mình Tà thiếu nhì!

Tà thiếu: Đệ không có hứng thú với Mạc Lăng ca ca nha!

Lại nói, boss đã gom lại cùng một chỗ, tiểu sát thủ Âm Nguyệt khóc ròng, còn có thể để bọn họ làm ăn không đây a!

15. Chương 15: Đại Kết Cục

[Kịch trường] Sói và dê con

Sau khi nhìn thấy người bên ngoài, Tà thiếu râm một tiếng, đóng cửa lại. Mạc Lăng đập cửa thùm thùm hét lớn: Mở cửa! Mở cửa!

Tà thiếu (tiểu dê): Mật khẩu?!

Mạc Lăng (sói ca): A...! Dê con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra, mẹ đã về nhà, cho dê con bú!

Tà thiếu đỡ trán: “Ngươi nghĩ ta ngu à? Mẹ ta rõ ràng là nữ.”

Mạc Lăng nhú mày: “Thật vậy sao? Vậy ta sẽ đi uống mật cho ngọt giọng.”

Tà thiếu chống đỡ không nổi, đen mặt quay sang hỏi Dao Dao.

“Ngươi tin hử không cố tình? Ngươi thực sự thích tên ấu trĩ như vậy?”

Dao Dao hai mắt tỏa sáng: “Lăng Nhi hảo manh!”

=====

Na Dương định thần lại, điều chỉnh hô hấp, cũng xử lý qua vết thương trên bả vai. Sắc mặt nàng tái xanh lại, rất khó coi.

Lúc trước, vốn định để cho Mạc Lăng chạy trước, chính mình ở lại đối phó với Tịnh Yên, nhưng xem chừng chỉ chờ có thể, cô ta liền ôm ả chuẩn mất. Cô ta vốn không định giết chóc hay tranh đấu gì cả, mục tiêu của cô ta cũng không phải là nàng.

Cô ta hẳn là bám theo Mạc Lăng để tìm Dao Dao rồi.

Na Dương âm thầm chửi thề trong lòng, đã quá chủ quan, để bị người tính kế. Thế nhưng nàng vẫn có một chút vui mừng, nếu lời của Tịnh Yên nói ra chỉ để khích bác thì có khả năng hai người Bạch Cẩm Y và tiểu vương gia kia hẳn là không có việc gì. Thế nhưng bây giờ cũng không có căn cứ gì để tìm hai người đó. Na Dương vẫn có một chút lo lắng liền không đuổi theo Tịnh Yên nữa, vội vàng đi tìm người.

May mắn cho Na Dương, một mỹ nhân mặc đồ trắng dẫn theo một đứa nhỏ rất đối nổi bật. Nàng hỏi một vài trấn xung quanh, vất vả qua gần một ngày rốt cuộc tìm thấy manh mối. Hai người họ đã thuê phòng trọ tại một tiểu trấn nhỏ.

Qua một thời gian dài di chuyển, đánh nhau rồi tìm kiếm mệt mỏi, Na Dương cũng chẳng giữ được phong độ, y phục lộn tuột, tóc tai tùy tiện, mắt đỏ ngầu. Lúc xông vào khách điểm tìm người, chủ quán còn tưởng nàng là đạo tặc, thiếu chút nữa thét chói tai. Nàng cũng chẳng để ý, không nói gì nhiều, chỉ hỏi han tình hình một chút, đặt lên quầy một đĩnh bạc rồi xông lên lầu tìm người.

Lúc tìm thấy Bạch Cẩm Y ở gian phòng thứ hai bên trái, thấy hai người đang ghé vào bàn ngủ li bì, nàng mới âm thầm thở ra một hơi. Lại có chút bực mình, Na Dương hung hăng đá cho Cẩm Y tỉnh, tiện chân đá thêm một cước vào mông tiểu tử kia.

Hai người dần dần chuyển tỉnh, dụi dụi mắt mơ màng.

“A, tỷ tỷ xinh đẹp đã trở lại.”

Tiểu vương gia ngập một cái thật lớn còn đang không hiểu chuyện gì, mở to mắt, trong veo nhìn nàng, giả bộ đáng yêu kêu lên.

Na Dương lại không thèm để ý tiểu tử, trực tiếp chất vấn Bạch Cẩm Y.

“Tại sao lại bắt cần vậy, để cô ta ra tay! Uống cho cô là thiên hạ đệ nhất độc sư.”

Bạch Cẩm Y mê man quá lâu, có chút mệt mỏi, liền lấy tay xoa xoa thái dương. Thái độ cũng không được tốt lắm.

“Đừng có gây sự! Ai mà ngờ được cô ta hạ độc, hơn nữa lại là Mị hạt hương, thứ này chỉ gây buồn ngủ, ta phòng cũng phòng không được!”

Loại dược này là do nàng chế, rất khó nhận biết. Đặc biệt ở chỗ khi trúng độc, trừ khi có người đánh thức, bằng không sẽ ngủ mê mệt qua bao nhiêu lâu cũng vậy. Còn có thể ngủ đến chết. Thế nên nhìn qua loại độc này không quá nguy hiểm cũng không có ác ý, nhưng quả thật nếu Na Dương không đến kịp, bọn họ sẽ ngủ cho đến chết. Bạch Cẩm Y nghĩ mà rùng mình.

“Ta ngủ bao lâu rồi!”

“Không rõ!”

Tiểu vương gia nhàm chán ở một bên nghe hai nàng đối đáp, cái hiểu, cái không, cuối không nhịn được đành cắt ngang.

“Để lúc khác nói tiếp được không, đệ đói!”

Na Dương gọi đồ ăn cho hai người, còn cẩn thận gọi cháo loãng và đồ ăn dễ tiêu, sợ hai người ngủ đã lâu, bụng dạ sẽ không chịu được, cuối cùng lại không ăn, ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn, câu được câu không kể lại tình hình của Dao Dao và Mạc Lăng. Kì thực nàng cũng không biết nhiều, hai người họ ở đâu, đang như thế nào, làm cách nào để liên lạc, nàng cũng không rõ. Bạch Cẩm Y ngồi đối diện, luống cuống.

“Chúng ta cần phải đi giúp Mạc Lăng, huynh ấy đang nguy hiểm quá!”

Na Dương cười khẩy.

“Cô biết cách tìm được họ sao?”

“Ta ... Nhưng cô chắc chắn biết, cô biết mọi chuyện trong thiên hạ mà!”

“Lừa người mà cô cũng tin.”

Na Dương tiểu thư Hoa Nhược Song ngửa mặt, cười nhẹ, thoáng buồn khổ.

“Ta từng lừa rất nhiều người, lừa Dao Dao, lừa Hoàng Phủ, lừa Mạc Lăng, còn lừa cả cô nữa, kì thực chưa lúc nào ta muốn giúp cô cứu Mạc Lăng cả.”

Bạch Cẩm Y sững sờ, không biết phải nói gì. Na Dương lại thấy biểu cảm này thật là dễ thương.

“Thôi bỏ đi, họ khắc có phúc phận của họ, cô theo ta trở về kinh thành, cũng đem tên tiểu quỷ này nhét về phủ vương gia...”

Hách Mi vụng trộm le lưỡi, lúc này đã ăn đến cái bánh bao thứ sáu rồi. Bạch Cẩm Y trừng nó, theo thói quen cốc lên đầu nó một cái. Đột nhiên nghe một tiếng động đánh rầm.

Na Dương ngất xỉu, ngã gục xuống bàn.

Mấy ngày hôm nay, mỗi mệt quá nhiều, lại không thể nghỉ ngơi, nàng đã không chịu nổi.

*

Tà thiếu gia nhú mày, có người tới tận cửa tìm người, mà trong khách điếm còn có mấy vị không thể ra gặp người được.

Còn có, người này cũng không phải tầm thường.

Hắn đứng chắn trước cửa, hoàn toàn không có ý định để người vào.

“Khách điếm đã hết phòng rồi, đi chỗ khác đi!”

“Ta đến để tìm Đỗ D... Dao.”

*

Một năm sau ...

Khi đó Mộ Nhược Ngôn và Hoàng Phủ Ấm Minh đang đi du ngoạn khắp giang hồ thì nhận được thiệp mời, trên có chữ Hỉ đỏ chói, mà tên người ghi trên thiệp không phải ai khác chính là Dao Dao và Mạc Lăng.

Mộ Nhược Ngôn cười khê.

“Tại sao họ lại dám mời huynh nhỉ? Không sợ huynh phá đám cưới...”

Hoàng Phủ vẫn trầm tư, không thèm đáp y. Ngược lại, y vẫn vui vẻ lắm, nói không ngừng.

“Bọn họ cuối cùng cũng cưới nhau, hồi trước thấy họ tình nùng ý mật, buồn nôn như thế, nghĩ sẽ phải cưới luôn chứ ...”

Hoàng Phủ vẫn không nói gì, tầm mắt theo khuôn miệng người kia há ra khép lại liên tục. Đột nhiên, Mộ Nhược Ngôn kéo tay áo hắn, hỏi.

“Vây cuối cùng huynh có muốn đi không?”

“Phải đi chứ, đi phá đám cưới!”

Hoàng Phủ Ấm Minh bật cười, vấn đề là tiểu tử kia hai mắt tỏa sáng, nhìn kiểu gì cũng là muốn đi chết đi được. Mà hắn thì lúc nào cũng có thể dung túng cho y.

Cho dù trí nhớ có vài điểm không quá rõ ràng cũng chẳng sao, có tiểu tử này ở bên cạnh là được...

Mộ Nhược Ngôn vẫn cười, vui vẻ sắp đồ đi ăn đám cưới.

Hai người khác cũng nhận được thiệp mời. Lúc đó, Bạch Cẩm Y đang ngồi xỏm, chế thuốc ở góc phòng thì một con chim ưng to chỉ nhỉnh hơn con gà lao thẳng vào cửa sổ.

Na Dương nằm trên giường, giọng khó ở.

“Đổi con khác đi, không thì ngày nào ta cũng phải thay cửa sổ, mệt lắm!”

“Cô đừng có khó tính như vậy, Tiểu Bạch còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ đỡ hơn...”

Nàng vừa nói vừa gỡ thư trên chân của Tiểu Bạch. Mà Na Dương thì bĩu môi, khó tính cái gì. Ai trong giang hồ cũng biết trong Na Dương quán có một vị Na Dương tiểu thư biết tất cả mọi chuyện trong thiên hạ, là nơi thế ngoại đảo viên, thanh tịnh, lãnh diễm. Riết cô ta biến đây thành nơi đun thuốc, khói bay mù mịt, cùng với trẻ con và chim chóc lông rụng lá tả.

“Cứ tưởng Na Dương tỷ tỷ lãnh diễm và cao quý lắm!”

Tiểu đệ Hách Mi ngồi một bên ăn kẹo mật nói, mật rót đầy ra bàn và ra sàn. Na Dương nổi giận.

“Ta vốn dĩ cũng là như thế...”

“Aahhh! Sư huynh ta sắp kết hôn này.”

“Cưới ai? Mạc Lăng và Dao Dao...”

Na Dương trưng ra vẻ mặt như kiểu đang hỏi bọn họ vẫn chưa chia tay hả. Bạch Cẩm Y chẳng để ý đến nàng đang tít tít thảo luận với tiểu vương gia về việc đi ăn đám cưới.

“Vương gia, cho ta mượn viên dạ minh châu to như trứng ngỗng của đệ đi, ta muốn tặng quà cưới!”

“Ừ được, đệ cho tỷ luôn!”

Con người, quả nhiên có những sinh vật vô cùng đơn giản. Na Dương khẽ hừ. Bạch Cẩm Y, đá đá nàng, dò hỏi.

“Cô định tặng cho bọn họ cái gì?”

“Không đi! Ta sẽ không đi...”

“Đi đi! Cô thân với Dao Dao lắm cơ mà, tại sao lại không đi? Chẳng lẽ là vì cô thích...?”

Na Dương nhướn mày chờ Bạch Cẩm Y nói nốt.

“Cô thích Mạc Lăng sư huynh à?”

Đương nhiên không! Na Dương cũng lười phản bác, nằm ườn ra giường. Mạc Lăng ư? Người này nàng chẳng có ấn tượng gì cả, nhưng lễ kết hôn của nàng ấy thì nhất định phải đi. Xem ra nàng ấy đã thực sự được sống như một nữ tử bình thường rồi...

Chúc mừng nàng, Dao Dao!

Na Dương nằm dài trên giường, mắt hơi khép hờ, liếc nhìn theo người nọ đang sắc thuốc. Ta, có lẽ không cần phải áy náy với nàng nữa, có lẽ, ta cũng có thể có hạnh phúc của mình chẳng.

Những chuỗi ngày bình thường, cứ thế mà tiếp diễn...

Nhược Hy ở trên núi Không Động cũng nhận được thiệp mời. Một năm trước nàng đã mang theo Thanh Sương kiếm trở về, chỉ là không hiểu tại sao ca ca lại không chịu theo nàng về nữa. Từ đó, nàng chẳng có tin tức nào về ca ca cũng như người gọi là “cha nuôi” kia cả.

Ở trên núi cũng thật chán a!

Vậy là ‘cha nuôi’ cùng tên Mạc Lăng đáng ghét kia sắp kết hôn rồi, nàng rầu rĩ mất mấy ngày.

Các sư huynh, sư thúc, sư bá nhìn thấy nàng ủ dột không chịu ăn cơm, đều hỏi.

“Tiểu Nhược Hy sao vậy? Cơm nấu không ngon sao?”

“Tiểu Nhược Hy bị ốm ư?”

“Tiểu Nhược Hy đến đánh với huynh vài quyền cho tiêu cơm nào!”

Đại sư phụ ôm tiểu Bạch Tuyết cười đến rung cả chòm râu bạc.

“Nhược Hy ở trên núi mãi cũng chán, hay là xuống núi chơi vài ngày.”

“Đa tạ sư phụ!”

Nhược Hy chỉ nghe thấy thế liền lập tức rạng rỡ, phi thân lao xuống núi, sư phụ gọi với theo.

“Nếu có gặp Nhược Ngôn thì nhớ nhắc nó làm gì cũng phải chừa mứt, điều độ nhé!”

Lời này nói ra không có ý tứ gì khác, nhưng tại nơi phương xa, Mộ thiếu hiệp vẫn không nhận được, hắt xì một tiếng...

Mà Âm Minh,

Một năm này tổ chức Âm Minh đã đổi chủ không ít, nghe nói tân chủ nhân là một tiểu nữ tử mười bảy, mười tám tuổi, ngoan tuyệt, tàn ác. Dù sao giang hồ cũng nhiều chuyện bất quá, cũng chả ai biết mặt mũi nàng ta như thế nào, tin được hay không lại là chuyện khác.

Tịnh Yên dựa người vào cửa sổ, nhớ lại, năm trước mình quả thật có bám theo Mạc Lăng. Chỉ là, hẳn đang chạy trốn bỗng dừng lại, không hề động, âm trầm nói.

“Nếu cô còn bám theo ta, cả đời ta cũng sẽ không gặp người kia đâu...”

“Chi bằng...!”

“Cô cũng không biết Hắc Dạ Thiên Sát là ai đúng không, vậy ta chính là Hắc Dạ Thiên Sát. Đến, đánh đi, nếu giết được ta là cô hoàn thành nhiệm vụ rồi...”

Tịnh Yên không động, cũng không lên tiếng. Tất cả những sát thủ cử đi giết Hắc Dạ đều đã chết cả rồi, chỉ còn mình nàng, nếu nàng chết thì họ sẽ cử một tốp sát thủ mới. Tốp sát thủ này sẽ lại bám theo Mạc Lăng cho đến khi giết được người kia. Nàng cũng không sợ chết, thế nhưng nàng đột nhiên hiểu tại sao người kia dù bằng giá bào cũng phải rời bỏ Âm Nguyệt, giết người hóa ra cũng chẳng phải là chuyện vui vẻ gì. Chỉ có rời đi mới có thể tìm thấy những thứ khác đáng để trân trọng.

Sẽ có ai nguyện ý gánh vác vì mình như Mạc Lăng kia không?

Tịnh Yên thở dài, trong bóng tối biến mất, không xuất hiện lại nữa.

Mà Mạc Lăng đi lang thang vài ngày, xác định kĩ càng không ai bám theo mình rồi lúc đó mới đi tìm Dao Dao theo mẫu giấy mà nàng để lại...

Sau đó, Tịnh Yên giết một người bất kì, cắt đầu rồi mang về Âm Nguyệt báo rằng đó là Hắc Dạ. Trò hoán hình đổi cốt này sớm muộn cũng bị phát hiện. Nhưng sau đó Âm Nguyệt xảy ra chuyện, tranh dành đổ máu, sau đó nữa thì thật loạn. Không ai để ý đến cái đầu mà lúc trước nàng mang về có thật là của Hắc Dạ không. Vì vậy trên giang hồ, Hắc Dạ Thiên Sát đã chết. Cuối cùng cũng an ổn được một chút.

Nàng xoa xoa mi tâm, nhìn tấm thiệp đỏ chói mắt trên bàn, không ngờ rằng bọn họ còn có gan mời sát thủ đi dự đám cưới.

Có lẽ, đi uống rượu mừng cho bọn họ cũng không tệ.

Mà người cuối cùng nhận được thiệp mời, chính là Tà thiếu gia. Hắc hắc tuyến đầy mặt nhìn khách điểm của mình đỏ rực rỡ, cùng đôi nam nữ tình nồng mật ý trước mặt, giận dữ.

“Các người đã định cưới ở chỗ ta rồi thì còn gửi thiệp mời làm cái gì?!”

[Chính văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-ki-bat-nhao-hoi>